

Dočasná autonomní zóna

Hakim Bey

Čekáš na revoluci? Ta moje už dávno začala! Až budeš připraven (Bože, TO nekonečné čekání) nebudu se zdráhat jít chvíli s tebou. Ale až ty se zastavíš, já budu moci pokračovat v šílené a triumfální cestě vstříc mocnému a sublimnímu dobytí nicoty! Každá společnost, kterou vystavíš, bude mít svá omezení. A mimo tato omezení vždy půjdou svévolní a udatní tuláci, a jejich divoké & panenské myšlenky--ti, kteří nemohou žít bez neustálého plánování nových a strašlivých výbuchů revoluce! (Renzo Novatore Arcola)

Poděkování

Kniha *CHAOS: LETÁKY ONTOLOGICKÉHO ANARCHISMU* byla poprvé vydána v roce 1985 Weehavkenským Grim Reaper Press v New Jersey; znovuvedna pak byla v Providenci na Rhode Islandu, a toto vydání bylo pirátsky přetištěno v coloradském Boulderu. Jiné vydání, pocházející z roku 1990 od providenského nakladatelství Verlag Golem, bylo pirátsky vydáno We Pressem v kalifornijském Santa Cruz. "Dočasně Autonomní Zóna" byla představena na Škole odtělesněné poezie Jacka Kerouaca v Boulderu, a na rádiu WBAI-FM v New York City v roce 1990.

Dík patří následujícím publikacím, aktuálním i zaniklým, ve kterých se některé zmíněné texty objevily (bezpochyby jsem na mnoho dalších zapoměl--sorry!): *KAOS* (Londýn); *Ganymede* (Londýn); *Pan* (Amsterdam); *Popular Reality*; *Exquisite Corpse* (též *Stiffest of the Corpse*, *City Lights*); *Anarchy* (Columbia, MO); *Factsheet Five*; *Dharma Combat*; *OVO*; *City Lights Review*; *Rants and Incendiary Tracts* (Amok); *Apocalypse Culture* (Amok); *Mondo 2000*; *The Sporadical*; *Black Eye*; *Moorish Science Monitor*; *FEH!*; *Fag Rag*; *The Storm!*; *Panic* (Chicago); *Bolo Log* (Curich); *Anathema*; *Seditious Delicious*; *Minor Problems* (Londýn); *AQUA*; *Prakilpana*.

Také musím poděkovat následujícím lidem, ke kterým patří: Jim Fleming; James Koehline; Sue Ann Harkey; Sharon Gannon; Dave Mandl; Bob Black; Robert Anton Wilson; William Burroughs; "P.M."; Joel Birroco; Adam Parfrey; Brett Rutherford; Jake Rabinowitz; Allen Ginsberg; Anne Waldman; Frank Torey; Andr Codrescu; Dave Crowbar; Ivan Stang; Nathaniel Tarn; Chris Funkhauser; Steve Englander; Alex Trotter. --Březen, 1991

CHAOS: Letáky ontologického anarchismu

(Věnováno Ustad Mahmud Ali Abd al-Khabirovi)

Chaos

CHAOS NIKDY NEZEMŘEL. Prvotní blok netknutý sochařem, první uctívaná bytost, nehybný a spontánní, ultrafialový víc než všechny mýty (jako stíny před Babylónem), původní nedělitelná jednota bytí neustále vyzařující klid jako černé prapory Asasinů, nahodilý a permanentně opojený.

Chaos přichází před veškerými principy pořádku a entropie, není to bůh ani červ, jeho slabomyslná rozkoš zahrnuje a definuje každou myslitelnou choreografii, všechny nesmyslné etéry a phlogistony: jeho masky jsou krystalizací naší anonymity, jako mraky.

Vše v přírodě je dokonale skutečné včetně vědomí, není s čím si lámat hlavu. Okovy Zákona nebudou rozbity, protože nikdy neexistovaly; hvězdy nejsou střeženy démony, Impérium nikdy nevzniklo, nikdy Ěrotovi nenarostl plnovous.

Teď poslouchejte, co se stalo: lhali vám a prodali vaše ideje dobra i zla, naučili vás nevíře ve vlastní tělo a studu před učením chaosu, vynalezli slova znechucující lásku, okouzlili vás pohodlím a znudili civilizací a jejími lichvářskými emocemi.

Nepřijde nic: žádná revoluce, žádný konflikt, žádná cesta. Protože už teď jste vládci vlastních těl-- vaše neznásilnitelná svoboda čeká jen na naplnění láskou k dalším vládcům: politika snů, čistá jako nebeská modř.

Odhození všech iluzorních práv a historických rozpaků si žádá zřízení nějaké legendární doby kamenné: šamani a ne kněží, bardi a ne lordi, lovci, ne policie, vyznavači paleolitické lenosti, něžní jako sama krev, na znamení toho chodící nazí nebo namalovaní jako ptáci, balancující na vlně explicitní přítomnosti, bezčasého nikdynyní.

Agenti chaosu vrhají ohnivý pohled na cokoli nebo kohokoli, kdo je schopen unést svědectví jejich existence, jejich horečku *lux et voluptas*. Jsem bdělý jen v tom co miluji a co prožívám až to bolí-- všechno ostatní je jen červotočivý nábytek, celková anestezie, sračky do hlavy, sub-plazí nuda totalitních režimů, banální cenzura a zbytečná bolest.

Avataři chaosu konají jako špioni, sabotéři, zločinci amour fou, ani obětaví ani sobečtí, vnímaví jako děti, hulvátští jako barbaři, hnaní posedlostí, nezaměstnaní, citově zmatení, zvlčili andělé, zrcadla pro rozjímaní, oči jako květiny, piráti všech znamení a smyslů.

Proplížíme se prasklinami ve zdech církve, státu, školy a továrny, těch paranoidních monolitů. Odtřzení nezrokročeným steskem od lidského plemene, prokopeme se ke ztraceným slovům, k imaginárním bombám.

Nejkrajnější možná *smlouva* je ta, která definuje samotné vnímání, neviditelné zlaté lano, jež nás všechny spojuje: ilegální tanec v chodbách soudu. Kdybych tě tady políbil, nazvou to teroristickým činem - vezměme tedy pistole zpod polštářů a jako opilí bandité probudme o půlnoci město oslavnými salvami, poselstvím chuti chaosu.

Poetický terorismus

Výstřední tanec ve vestibulech počítačové banky s celonočním provozem. Nepovolená ohňostrojevá slavnost. Krajinné umění, náspy podobné bizarním mimozemským artefaktům, roztroušené ve státních parcích. Vloupej se do domu, ale místo abys kradl, zanechávej poeticko-teroristické objekty. Unes někoho a udělej ho šťastným. Náhodně si vyber pár lidí a přesvědči je, že zdědili jakési ohromné, neužitečné a úžasné bohatství - řekněme 5000 mil čtverečních Antarktidy, nebo přestárlého cirkusového slona, nebo sirotčinec v Bombaji, nebo sbírku alchymistické veteše.

Později zjistí, že na pár chvil skutečně věřili něčemu mimořádnému a možná je to přivede k rozhodnutí hledat intenzivnější, vášnivější život.

Přišroubuj mosazné pamětní desky na místech (soukromých i veřejných) kde jsi zažil zjevení nebo měl obzvlášť naplňující sexuální zkušenost, atd.

Chod' nahý na znamení.

Zorganizuj stávku ve škole či pracovišti na základě toho, že se tam neuspokojuje tvá potřeba lenosti a duchovní krásy.

Graffiti dává cosi krásného ponurým podchodům & rigidním veřejným památníkům--PT umění může být také tvořeno na veřejných místech: básně načmárané na veřejných záchodcích, malé sošky zanechané v parcích & restauracích, oxeroxované kresby pod stěrači zaparkovaných aut, hesla vyvedená velkým písmem, nalepená na zdech hřišť, anonymní dopisy odesílané náhodným nebo vybraným adresátům (dopisní podvod), pirátské rádiové vysílání, mokry cement...

Reakce diváků či estetický šok vyvolaný PT by měl být nejméně stejně silný jako emoce zděšení--mocné zhnusení, sexuální vzrušení, pobožná úcta, náhlé intuitivní prozření, dadaistická úzkost--nezáleží na tom jestli je PT zaměřen na jednoho člověka nebo na víc, nezáleží jestli je "podepsaný" nebo anonymní, pokud nezmění něčí život (kromě umělce), selhal.

PT je aktem surového divadla, které nemá jeviště, řady sedadel, nemá lístky & stěny. Aby vůbec mohl fungovat, PT musí být kategoricky odloučen od veškerých struktur pro konzumaci umění (galerie, publikace, média). I gerilová situationalistická taktika pouličních divadel je dnes už příliš známá & předvídatelná.

Vytříbené svádění, uskutečňované nejen v zájmu vzájemného uspokojení ale také jako vědomý akt záměrného zkrášlení života--možná to je ultimátní PT. Pterorista jedná jako důvěry zneužívající podvodník, jehož cílem nejsou peníze ale ZMĚNA.

Nedělej PT pro další umělce, ale pro lidi, kteří nepoznají (minimálně v první chvíli) že to co jsi udělal je umění. Vyhni se rozpoznatelným uměleckým kategoriím, vyhni se politice, nezabředej do polemiky, nebuď sentimentální; buď nemilosrdný, ber riziko, devastuj jediné to, co *již je* znetvořené, udělej něco na co budou děcka vzpomínat celý život--ale nesnaž se být spontánní, pokud tě neposedla PT Můza.

Obleč se. Zvol si falešné jméno. Buď legendární. Nejlepší PT je proti zákonu, ale nesmíš se nechat chytit. Umění jako zločin; zločin jako umění.

Amour Fou (Volná láska)

AMOUR FOU NENÍ sociální demokracie, není to dvoukomorový parlament. Minuty jejích tajných schůzek jsou naplněny významy příliš silnými, ale též příliš jemnými pro prózu. Ne tak, ani jinak--její kniha znamená se třese ve tvých rukách. Přirozeně že sere na učitele & policii, ale zároveň se vysmívá bojovníkům za rovnoprávnost & ideologům--není to moc čisté, osvětlené místo. Topologický šarlatán naplánoval jeho chodby & opuštěné parky, léčkou hroící výzdobu zářící černí & membránově maniakální červení.

Každý z nás vlastní polovinu mapy--jako dva renesanční panovníci definujeme novou kulturu prokletým spojením těl, sloučením tekutin--pomyslné hranice našeho městského státu potřísňené potem.

Ontologický anarchismus se nikdy nevrátil z poslední výpravy na ryby. Dokud na něj někdo nežaluje u FBI, CHAOS se pranic nestará o budoucnost civilizace. Amour fou plodí jen náhodou--primárním cílem je obejmutí celé galaxie. Spiknutí proměny.

Její jediný záměr na rodině spočívá v možnosti incestu ("Vypěstuj si vlastní!" "Každý člověk

faraónem!")--Ó ti nejpřímnější čtenáři, mě podobní, můj bratr/sestra!--& v dětské masturbaci nachází skrytý obraz (jako japonština-papír-květina-tableta) rozpadu státu.

Slova patří těm, kteří je používají, pouze do chvíle kdy si je přivlastní někdo jiný. Surrealisté potupili sami sebe zaprodáním amour four přízračnému stroji abstrakce--hledali ve svém nevědomí pouze moc nad jinými & v tomto následovali markýze de Sade (který žádal "svobodu" jen pro dospělého bílého muže, oprávněného vykořisťovat ženy & děti).

Amour Fou je nasáklá svou vlastní estetikou, naplňuje své hranice svými vlastními pohyby, běží v andělském čase, vůbec se nehodí komisařům & kramářům. Její ego se vypařuje v nestálosti touhy, její společenský duch uvadá v sobectví posedlosti.

Amour Fou umocňuje mimořádnou sexualitu stejným způsobem, jako magie rozvíjí mimořádné vědomí. Anglosaský post-protestantský svět svádí všechnu svou potlačenou smyslnou tělesnost do reklamy & rozděluje lidi na soupeřící davy: prudérní hysterky vs promiskuitní kloni & vysloužilí ex-samotáři. AF se nechce přidat k žádné armádě, neúčastní se války pohlaví, je znuděna rovnoprávným přístupem v zaměstnání (v podstatě odmítá práci pro obživu jako takovou), nestěžuje si, nevysvětluje, nevolí & neplatí daně.

AF chce vidět každého parchanta ("dítě lásky") donošeného & zrozeného--AF se těší z anti-entropických nástrojů--AF je šťastná, když jí děti otravují--AF je lepší než modlitba, lepší než sinsemila (druh konopí, pozn. př.)--AF si s sebou všude bere vlastní palmy & měsíc. AF obdivuje tropy, sabotáž, break-dance, Layla & Majnun, vůni střelného prachu & spermatu.

AF je vždycky nelegální, jedno jestli se přestrojí za svatbu nebo skautský oddíl--vždycky opilá, jedno jestli vínem vlastních výměšků nebo svými mnohotvárnými hodnotami. Není to porucha smyslů, ale jejich zbožštění--Není to následek svobody, ale předpoklad. *Lux et voluptas*.

Divoké děti

ÚPLNĚK A JEHO NEVYZPYTATELNÁ světelná stezka--půlnoc uprostřed května, ve státě jehož název začíná na "I," tak dvourozměrném že o něm sotva můžeme uvažovat v zeměpisných pojmech--paprsky tak zjevné & naléhavé že si musíš nasadit sluneční brýle aby mohl myslet slovy.

Otázka nesmí být o *psaní pro* divoké děti. Ty myslí v obrazech--próza je pro ně kód který ještě není strávený & vžitý, právě tak jako pro nás už nebude nikdy důvěryhodný.

Můžeš psát o *nich*, aby ti ostatní, kteří ztratili stříbrný řetězec, mohli následovat. Nebo piš *za ně*, udělej z PŘÍBĚHU & SYMBOLŮ způsob svádění do své vlastních paleolitické paměti, barbarské vábení ke svobodě (chaos jak je chápán CHAOsem).

Těmhle mimozemských bytostem, či "třetímu pohlaví", *les enfant sauvages*, fantazie & představivost stále splývá v jedno. Nespoutaná HRA: zároveň zdroj všeho našeho umění & nejvzácnější erotičnosti našeho živočišného druhu.

Uchopit zmatek jako pramen stylu & skladiště požiteků, stěžejní základ pro naši odlišnou & tajemnou civilizaci, spikleneckou estetiku, bláznivou špionáž--to je chování (přiznejme si to) buď umělců všeho druhu, nebo deseti-třináctiletého dítěte.

Děti, které jejich čisté smysly vydávají té nejvybroušenější magii krásného požitku, odrážejí něco nezroceného & umouněného, co se skrývá v povaze skutečnosti samotné: přirození ontologičtí anarchisté, andělé chaosu--jejich pohyby & tělesné pachy tvoří kolem nich džungli přítomnosti, les zřetelnosti plný hadů, nindžovských zbraní, želv, futuristického šamanismu, neuvěřitelného nepořádku, čurání, slunečního světla, onanie, ptačích hnízd & vajíček--dovádívá výbojnost proti ufuněným dospělým z Nižšího Plánu, kteří dávno nemají moc uchopit jak ničivé prozření, tak tvoření formou antických střepů, dost ostrých aby rozkrájely měsíční světlo.

A přece ti utmácení obyvatelé podsvětních prostorů skutečně věří, že ovládají osudy Divokých

děti--& *tady* v podzemí tahle zkažená víra vytváří většinu z podstaty náhody.

Jediní, kdo si skutečně přejí *sdílet* uličnický osud s divokými zběhy či mladistvými gerillami, a ne jim diktovat, jediná kteří chápou, že pečovat & dát svobodu je *jedno a totéž*--ti jsou ve většině případů umělci, anarchisté, zvrhlíci, kacíři, odloučenci (jak jeden od druhého, tak od světa) nebo lidé schopní komunikovat jen po způsobu divokých dětí, významnými pohledy přes jídelní stůl, zatímco dospělí melou žvásty zpoza svých masek.

Moc mladí na Harley chopery--na útěku z domova, break-danceři, sotva pubescentní básníci zapadlých všedních městeček u železnice--milion jisker se sype z rakety Rimbauda & Mauglího--křehcí teroristé, jejichž přeplácené bomby jsou složené z mnohotvárné lásky & ostrých střepin populární kultury--punkoví gangsteři snící o piercingu uší, animističtí cyklisté svištěcí cínovým prachem upravených čtvrtí bezcenné elity--nešikovní cikánští zlodějíčci, lupiči totemů moci s kosým třpytivým úsměvem, drobná burza & nože s panteří čepelí--cítíme je všude--vydáváme tuto nabídku se záměrem vyměnit zkaženost našeho *lux et gaudium* za jejich dokonale jemné neřesti.

Ber to takhle: naše uvědomění, naše osvobození, spočívá na *jejich*--ne protože bychom se opičili po Rodině, tom "skrblíkovi lásky" který drží rukojmí za všední budoucnost, ani po Státu jenž nás učí potopit se za horizont událostí pečovatelské "užitečnosti"--ne--prostě proto, že *my & oni*, ti divocí, jsme obrazy jeden druhému, spojení & spárování právě tím stříbrným řetězem, který stanoví hranici smyslnosti, přestupku & představivosti.

Sdílíme stejné nepřátele & naše způsoby triumfálního úniku jsou též stejné: třešticí & posedlá *hra*, umocněná strašidelnou nádhrou vlků & jejich dětí.

Pohanství

SOUHVĚZDÍ, PODLE KTERÝCH je možné kormidlovat bárku duše. "Kdyby muslim pochopil Islám, stal by se uctívatelem model."--Mahmud Shabestari Eleqqua, ohyzdný otevírač dveří s hákem v ruce & lasturami na očích, černým santerijským doutníkem & lahví rumu--taktéž Ganeš, tlustý chlapec Počátků s hlavou slona, který jede na myši. Orgán, který cítí nadpřirozeno zakrnělou intuicí. Ti kteří neumí pocítit baraku, nemohou poznat obětí světa.

Hermes Poimandres učil ožívování přízraků, magickému osídlování ikon demony--ale ti kteří tento rituál nedovedou provést na sobě & veškerém hmatatelném bytí, zdědí pouze smutek, smetí, rozklad.

Tělo pohana se stává Dvorem andělů, každý ten anděl vidí toto místo--pravou zahradu--jako ráj ("Pokud je nějaký ráj, tak jistě *tady!*"--nadpis nad branou Mughalské zahrady)..

Ale ontologický anarchismus je příliš paleolytický pro eschatologii--věci jsou skutečné, kouzlení funguje, divočina oduševňuje člověka představivostí, usmrcuje nepříjemnou nejistotu--zápletka Ovidiových *Proměn*--eponu proměnlivosti. Osobní krajina mýtů.

Pohanství ještě neznalo zákony--jen hodnoty. Ne kněžourství, ne teologie či metafyzika nebo morálka--ale univerzální šamanismus ve kterém nikdo nezíská skutečné lidství bez vize - představivosti a extáze.

Jídlo peníze sex spánek slunce písek & sinsemila--lásky pravda mír svoboda & spravedlnost. Krása. Dionýsos, opilý chlapec na panterovi--čpící pot dospívajících--Kozí bůh Pan se brodí po pás v pevné zemi, jako by to byla voda, zarostlý mechem a lišejníkem--Éros rozdělí sám sebe do dvanácti pastorálních nahých farmářských kluků z Iowy s zabláčenými chodidly & řasami z rybníku na stehnech.

Raven, šprýmař potlatchu, někdy chlapec, jindy stará žena, pták který ukradl měsíc, borové jehličí na hladině rybníka, Heckle/Jeckle tvář na totemu. Chórový sbor vran se stříbrnými očima, tančící na hranici dřeva--stejně jako hrbáč Semar, albínská hermafroditní stínová loutka, patron Jávské

revoluce.

Yemaya, nebesky modrá mořská bohyně & patronka teploušů--taktéž Tara, šedomodré vtělení Kálí, náhrdelník z lebek, tančící na Šivově ztopořeném lingam, olizující monzumové mraky svým yard dlouhým jazykem—podobá se jí i Loro Kidul, šaškovsky zelená Jávská mořská bohyně, která získala svou nezranitelnost tantrickými souložemi se sultány v kouzelných věžích & jeskyních.

Z jednoho úhlu pohledu se ontologický anarchismus zdá extrémně nahý, vysvlečený ze všech hodnot & majetků, prostý jako CHAOS sám--z jiného úhlu raší barokností jako šoustací chrámy Káthmandů nebo kniha alchymistických symbolů--rozvaluje se na svém divanu pojídaje loukoum & baví hosty kacířskými nápady, jednu ruku zastrčenou pod pytlovitě kalhoty.

Trup jeho pirátské lodi jest nalakován černě, trojúhelníkové plachty jsou červené, vlajky černé se znamením okřídlených přesýpacích hodin.

Představa jihočínské moře, ploché pobřeží s palmami zbavené džungle, rozpadající se zlaté chrámy zasvěcené neznámým zvířecím bohům, ostrov za ostrovem, vánek jako vlhké žluté hedvábí na nahé kůži, navigace podle panteistických hvězd, hierofanie (zjevení se posvátna, pozn. př.) uvnitř hierofanie, světlo za světlem oproti průzračné & chaotické tmě.

Sabotáž umění

SABOTÁŽ UMĚNÍ SE SNAŽÍ být dokonale ukázková, ale zároveň si uchovat prvek neprůhlednosti to propaganda, ale estetický šok--přímo vyděsit a zároveň ještě jemně zmást--akce-jako-metafora.

Sabotáž umění je temnou stranou poetického terorismu--tvorba skrze destrukci--ale nesmí sloužit žádné straně, ani nihilismu, ani umění pro umění. Právě jako vyloučení iluzí zdokonalí vědomí, tak demolice estetické plísňě osladí ovzduší světa diskusí, rozdílností. Sabotáž umění slouží pouze vědomí, pozornosti, probuzení.

SU jde za paranoiou, za dekonstrukci--ultimátní criticismus--fyzický útok na urážlivé umění--estetický džihád. I ta nejjemnější náказа úzkoprseho egoismu nebo jenom osobního vkusu przní čistotu člověka & oživuje jeho sílu. SU nikdy nesmí hledat sílu--musí ji *sama vydávat*.

Individuální umělecká díla (i ta nejhorší) jsou převážně nepodstatná--SU hledá a ničí instituce, které používají umění k ponížení vědomí & profitování z klamu. Ten nebo onen básník nebo malíř nemůže být souzen pro nedostatek představivosti--ale škodlivé Ideje mohou být napadeny skrze jimi generované artefakty. MUZAK je navržen k hypnóze & ovládnutí--jeho mašinerie musí být zničena.

Veřejné pálení knih--proč by si měli tuto zbraň monopolizovat pouze burani & celní úředníci? Romány o dětech posedlých ďáblem; seznam bestsellerů *New York Times*; feministické traktáty proti pornografii; učebnice (zejména sociální studie, občanská nauka, zdravotní věda); haldy *New York Post*, *Hlasu vesnice* & různých supermarketových letáků; vybrané spisy křesťanských nakladatelství; pár harlekýnek--slavnostní atmosféra, láhve vína & jointy kolují v čirém podzimním odpolední.

Vyhodit peníze na burze byl celkem slušný poetický terorismus--dobrou uměleckou sabotáží by bylo peníze *ničít*. Obsadit televizní kanál & odeslat pár pirátských minut dráždivého chaotického umění by byl čin hodný PT--jednoduše vyhodit věž vysílače do vzduchu, to je adekvátní sabotáž umění. Když jistě galerie & muzea zasluhují občasnou cihlu do okna--ne jako vandalismus, ale rýpnutí do jejich samolibé spokojenosti--co teprve BANKY? Galerie dělají z krásy zboží, zatímco banky přeměňují představivost ve fekálie a dluhy. Nezískal by svět kus krásy s každým otřesem banky...nebo přímo pádem? Jak na to? Sabotáž umění by se měla nejspíš vyhnout politice (taková nuda)--ale ne bankám.

Nestávkuj--demoluj. Ne protestuj--znetvoř. Když je nad tebou vztyčen největší hnus, ubohý design & stupidní odpad, staň se Ludditou, hoď botu do stroje, sáhni k odvetě. Nič symboly impéria ve jménu ničeho jiného než srdce toužícího po kráse.

Asasíni

Za třpytnou pouští & holými pahorky, které mají polychromované odstíny okru, fialové & šedohnědé, uprostřed vyschlého modravého údolí, najdou poutníci umělou oázu, opevněný zámek v saracénském stylu skrývající tajnou zahradu.

Jako hosté Starce z Hory, Hassana-i-Sabbáha, vystoupají po schodech vytesaných do kamene k zámku. Tam, kde je každý okamžik plynoucím dnem Vzkříšení--tam, kde lidé žijí mimo rouhavý čas, který si drží od sebe dýkami & jedy.

Za cimbuřím & věžemi s úzkými okny se v prostých celách z mohutných kamenů probouzejí učedníci & fedajíni. Mapy hvězd, astroláby, baňky & křivule, haldy otevřených knih v paprscích ranního slunce--tasený scimitar.

Každý z těch, kdo vstoupí do říše *Ímama jedinečnosti každého bytí* se stane sultánem převráceného zjevení, panovníkem odvolání & odpadlictví. V ústřední komnatě, vroubené lampami a ověšené gobelíny s arabeskami, ulehnu na polštáře & kouří dlouhé čibuky s hašíšem ochuceným opiem & jantarem.

Pro ně je hierarchie bytí stlačena do bezrozměrného bodu reality--pro ně již jsou okovy zákona zlomené--oni končí púst vínem. Pro ně je vnější podoba všech věcí jejich nitrem, pravdivou podobou která září přes všechny překážky. Ale brány do zahrady jsou maskovány teroristickými činy, zrcadly, řečmi o úkladných vraždách, trompe l'oeil (šálením očí), legendami.

Granátová jablka, morušové keře, tomely, svůdná zasmušilost cypřišů, membránově růžové širázské růže, pánve na dřevěné uhlí s aloi z Mekky & lihem, tuhé pestíky otomanských tulipánů, koberce rozložené jako falešné zahrady a trávničky--altánek vyzdobený mosaznými kaligramy--vrba, potok s řeřichami--fontány symetricky tryskající z podzemí--metafyzický skandál plovoucích obelisků, opilé služebnictvo si hraje na schovávanou v listoví--"voda, zeleň, nádherné tváře."

V noci vychází Hassan-i-Sabbáh jako civilizovaný vlk v turbanu na parapet nad zahradou & upřeně hledí na oblohu, kormidluje souhvězdími kacífů v bezmyšlenkovitém chladném pouštním vzduchu. Pravda, mýtus tvrdí, že některým aspirujícím učedníkům přikázal skočit z hradeb dolů do tmy--ale zároveň se říká, že někteří se tak naučili létat jako kouzelníci.

Odznak Alamutu držený v mysli, *mandala* nebo magický kruh ztracený historii, ale zalitý či otisknutý ve vědomí. Stařec vklouzne jako přízrak do stanů králů & ložnic teologů, odstraní všechny zámky & strážce dávno zapomenutými technikami muslimských ninjů, a nechá za sebou zlé sny, stílety na polštářích, tučné úplatky.

Vonný odér šeptaných zvěstí o něm prosakuje do zločinných snů ontologického anarchismu, heraldika naší posedlosti ukazuje zářivě černé, mimo zákon postavené prapory asasínů...z nichž je každý následníkem trůnu imaginárního Egypta, okultního kontinua prostoru/světla, stravovaného dnes ještě nepředstavitelnými svobodami.

Pyrotechnika

ČÍNSKÝ OBJEV, který nebyl zamýšlen pro válku--bezvadný příklad poetického terorismu--zbraň používaná k vyvolání estetického šoku a ne k zabíjení--Číňané nenáviděli válku & oblékali smuteční šat, když armáda táhla do boje--střelný prach je užitečnější k zastrasování škodlivých

démonů, k potěšení dětí, naplnění atmosféry oparem odvahy & rizika.

Hromové bomby třídy C od Kwantungu, výbušné rakety, motýlci, M 80-sátka, slunečnice, "Prales na jaře"--ovzduší revoluce--zapal si cigaretu od prskající zápalnice černé Haymarketské bomby--představ si vzduch plný lamijí & sukubů, utlačovatelských přízraků, policejních strašidel. A teď povolej nějaké dítě s doutnajícím troudem nebo kuchyňskými zápalkami--šamanského apoštola letních spiknutí se střelným prachem--roztříští noc připíchnutými & nastříkanými hvězdami, arsenikem & antimoniem, sodíkem & chloridem rtuťným, blesky magnézia & pronikavým pikrátem draslíku.

Jiskra ostruhy (lampová čern & ledek), zápalná šňůra & železná nálož--napadni tvou místní banku nebo odpornou církev římskými svícemi & nachově zlatými raketami, improvizovaně & anonymně (ohňostroj může být odpálen z korby pick-upu...)

Propojené odpalovací rampy raket lancework, rozmístěné na střechách pojišťoven nebo škol--had kundalini nebo Drak chaosu, zeleň baria svíjející se na pozadí sodíkově oxalátové žluti--nešahaj na mě!--nebo pářící se monstra, stříkající chomáče ohnivého semene na baptistický domov pokojného stáří.

Sousoší z mraků, sousoší z kouře & vlajky = vzdušné umění. Zemní díla. Fontány = vodní umění. A ohňostroj. Nedělej představení pro publikum milovníků kultury, s policejním povolením & dotované Rockefellerem. Prchavé buřičské duševní bomby, trhavé mandaly rozhánějící samolibost předměstské čtvrti, vetřelecky zelené mračné tváře emoční náказы odprásknuté orgonově modrými vajra-paprsky laserové *feux d'artifice* (vajra - tantrický termín pro penis, pozn. př.).

Komety které explodují s vůní hašiše & radioaktivního dřevěného uhlí--bahenní démoni & bludičky straší ve veřejných parcích--falešný oheň svatého Elijáše plane nad stavbami buržoazie--šňůry prskavek dopadají na podlahu zákonodárného sboru--mločí elementálově napadají dobře známé morální reformátory.

Vroucí šelak, mléčný cukr, stroncium, smůla, pryskyřičná voda, ohnivé fontány čínského ohně--na pár vteřin je vzduch ozónově průzračný--rozšiřující se opálový mrak čpícího dračího nebo fénixího kouře. V případě že Impérium padne a jeho princátka & šéfové budou prchat do svých stygijských sutin, chocholy síry z elfích plamenometů jim na útěku připálí jejich sevřené prdele. Dítě asasin, duch ohně, stojí vztyčený po jednu krátkou, psí hvězdou síriem rozžhavenou noc.

Mýty o chaosu

Nespatřený Chaos (po-te-kitea)
Ničím ndržený, nikam neplynoucí
Chaos naprosté temnoty
Nedotčený & nedotknutelný

--Maorský zpěv

Chaos hřaduje na oblačné hoře: obrovský pták podobný žlutému měchu nebo rudé ohnivé kouli, se šesti nohama & čtyřmi křídly--nemá tvář, ale tančí & zpívá.

Anebo je Chaos pes s dlouhou černou srstí, slepý & hluchý, nemající pět vnitřních orgánů.

Chaos Bezedný přichází první, po něm Země/Gaia, posléze Touha/Éros. Z těchto tří povstali dva páry--Erebus & původní noc, Etér & denní světlo. Ani bytí ani nebytí, ani vzduch ani země ani prostor:

co bylo uzavřeno? kde? pod čí ochranou?
Co byla voda, hlubina, bezednost?
Ani smrt ani nesmrtelnost, den nebo noc--
jen JEDEN dýchal sám sebe, dechem bez dechu

Nic víc. Temnota halila temnotu,
nezjevená voda.
JEDINÝ, skrytý v prázdnotě,
cítíl tvoření žáru, přicházející v bytí
jako Touha, první semeno Duše...
Bylo nějaké nahoře nebo dole?
Byly tu formy semen, byly tu síly:
vespod energie, nad ní impuls.
Ale kdo to ví jistě?

--Rg Věda

Tiamat, moře Chaosu, zvolna vydává ze svého lůna bahno & kal, obzory, nebe a vodní moudrost.
Tyto ratolesti rostly s křikem & rozpínáním--Tiamat počítá s jejich zkázou.

Leč Marduk, babylónský bůh války, pozvedá vzpouře proti Staré Čarodějce & jejím stvůrám
chaosu, podsvětím totemům--Červu, Obryni, Velkému lvu, Šílenému psu, Škorpiónímu muži,
kvílejícím Bouřkovým drakům chlubicím se svou božskou nádherou--& proti samotné Tiamat,
velkému mořskému hadu.

Marduk ji obviňuje, že podněcuje syny ke vzpouře proti otcům--milovala mlhu & mraky, základy
nepořádku. Marduk bude prvním kdo povládně, kdo vynalezne ovládnání. Zabije Tiamat v bitvě & z
jejího těla uspořádá hmotný vesmír. Slavnostně vyhlásí Babylónské Impérium--pak ze šibenice &
krvavých střev Tiamatina incestního syna stvoří lidskou rasu, aby navěky sloužila pro potěchu
bohů--& jejich vysokých kněží & pomazaných hlav.

Otec Zeus & Olympští vedou válku proti Matce Gaii & Titánům, partizánům Chaosu, starých cest
lovu & sběračství, bezcílného putování, oboupohlavnosti & zvířecí libovůli.

Among-Ra (Bytí) sedí sám v prvnotním NUN, oceánu Chaosu, a onanií tvoří další bohy--ale Chaos
se též projevuje jako drak Apophis, kterého musí Ra zničit (spolu s jeho nádherou, stínem & magií)
aby mohli faraónové bezpečně vládnout--vítězný rituál je denně opakován ve chrámech Impéria se
záměrem splést nepřátele Státu, vesmírného řádu.

Chaos je Hun Tun, Císař středu. Jednoho dne jej navštívili Jižní moře, Císař Shu & severní moře,
Císař Hu (*shu hu* = blesk) a on je štědře pohostil. S přáním oplatit mu jeho štědrost ti dva řekli:
"Všechna stvoření mají sedm otvorů pro vidění, slyšení, jezení, vyměšování, atd.--jenom chudák
starý Hun Tun nemá žádné! Pojďme do něj nějaké vyvrtat!" Jak řekli tak udělali--jeden otvor
denně--až sedmého dne Chaos zemřel.

Avšak...Chaos je také obrovské slepičí vejce. V něm se P'an-Ku narodí & roste po 18,000 let—
nakonec vejce praskne a rozdělí se v nebe & zemi, yang & yin. Pak P'an-Ku vyroste ve sloup který
podpírá vesmír--nebo se *sám stane* vesmírem (dech-->vítr, oči-->slunce & měsíc, krev & tělesné
šťavy-->řeky & oceány, vlasy & řasy-->hvězdy & planety, spermie-->perly, morek-->nefrit, jeho
blechy-->lidé, atd.)

A nebo se stane člověkem/netvorem Žlutým Císařem. A nebo Lao Tzuem, hlasatelem Taoismu.
Vždyť vlastně, chudák starý Hun Tun je Tao samotné.

"Hudba přírody nemá bytí vně věcí. Různé otvory, píšťaly, flétny, všechny živé bytosti
dohromady tvoří přírodu. "Já" nemůže vytvářet věci & věci nemohou stvořit "Já," které
je dané samo sebou. Věci jsou tím čím jsou samy od sebe, nemají příčinu v něčem
jiném. Všechno je součástí přírody & nepotřebuje poznat, proč tomu tak je. 10 000 věcí
má 10 000 odlišných stavů, všechno se hýbe, jako by tu byl Pravý Pán který ten pohyb
řídí--ale když hledáme důkazy o tomto pánu, selžeme." (Kuo Hsiang)

Každé uvědomnělé vědomí je "císař" jehož výsadní podoba vlády nemá nic společného s
porušováním živelnosti přírody, Taa. "Moudrý" není Chaos sám, ale jeho věrné dítě--jedna z blech
P'an-Ku'a, kus masa z Tiamatina nestvůrného syna. "Země a nebesa," říká Čuang-c', "byly zrozeny
ve stejný okamžik jako já, & 10 000 věcí jsou jedno se mnou."

Ontologický anarchismus důrazně nesouhlasí pouze s naprostým nevměšováním taoistů. V našem světě byl Chaos svržen mladšími bohy, mravokárci, falokraty, bankéři a knězi, pasovanými pány otroků. Pokud je vzpoura prokazatelně nemožná, pak musí vypuknout přinejmenším podvrtný duchovní džihád. Nechme jej následovat válečné prapory anarchistického černého draka, Tiamaty, Hun Tuna.

Chaos žije stále.

Pornografie

V PERZII JSEM VIDĚL, že poezie by měla být spojena s hudbou & skandována nebo zpívána--z jednoho jediného důvodu--protože to funguje.

Správné spojení představy & melodie ponoří posluchače do stavu *hal* (něco mezi citovým/estetickým rozpoložením & vytržení ve vyšších stavech vědomí), vypukne pláč, tělo uchvátí tanec--měřitelná fyzikální odezva na umění. Pro nás končí spojení mezi poezií & tělem s érou bardů--čteme pod vlivem karteziánského znečitlivujícího plynu.

V severní Indii vyvolá i nehudební recitace zvuk & pohyb, každé dobré dvojverší je odměněno potleskem, zvoláním "Wa! Wa!" s vybraným tancem paží, házením rupií--zatímco my posloucháme poezii jako nějaký Sci-Fi mozek v láhvi--nanejvýš tak ještě s ironickým pochechtáváním nebo grimasou, s pozůstatkem opičího pootevření úst--zbytek těla je mimo, jakoby zůstal na jiné planetě.

Na východě jsou ještě básníci občas uvrženi do vězení--druh poklony, neboť to dokazuje, že autor udělal něco přinejmenším tak reálného, jako je krádež, znásilnění, nebo revoluce. U nás je básníkům povoleno publikovat docela všechno--ve výsledku je to druh trestu, vězení beze zdí, bez ozvěny, bez hmatatelného bytí. Stínová říše tisku, nebo abstraktních myšlenek--svět bez rizika, bez *érotu*.

Takže poezie je zase mrtvá--& i když si mumium z její mrtvolky zachovává jisté léčivé vlastnosti, sebevzkříšení k nim nepatří.

Pokud vládcové odmítají považovat básně za zločin, musí někdo začít páchat zločiny, které budou sloužit účelu poezie, nebo musí mít jeho texty určitou ozvěnu terorismu. Za každou cenu znovu připojit poezii k tělu. Zločiny namířenými ne proti tělům, ale proti ideám (& zhmotnělým ideám) které jsou dusivé & smrtící. Ne hloupou prostopášností, ale ukázkovými zločiny, estetickými zločiny, zločiny pro lásku. V Anglii jsou stále některé pornografické knihy zakázané. Pornografie má měřitelný fyzický účinek na své čtenáře. Jako propaganda občas docílí změny v něčím životě, protože odkrývá pravé touhy.

Naše kultura produkuje nejvíce porna ze své nanávisti k tělu--ale erotické umění samo tvoří lepší prostředek pro zdokonalení bytí/vědomí/blaha--jako v jistých orientálních dílech. Západ potřebuje nějaké tantrické porno, které dokáže galvanizovat mrtvolky, dát jim něco z hvězdné záře zločinu.

Amerika má svobodu slova, protože všechna slova jsou stejně považována za zvětralá. Jen *obrazy* se počítají--cenzori milují momentky smrti & mrzačení, ale úlekem odskočí při pohledu na masturbující dítě--očividně cítí, že je to vpád do právoplatnosti jejich existence, jejich sžití s Impériem & jeho nejjemnějšími povely.

Není pochyb, že ani to nejpoetičtější porno nikdy nevzkřísí beztvárnou mrtvolu k tanci & zpěvu (jako čínský Chaos-pták)--ale... představ si třiminutový film odehrávající se na mýtickém ostrově, kde děti na útěku obývají ruiny starých hradů nebo staví chýše s totemy & hnízda z trosek--směsice animací, zvláštních efektů, počítačové grafiky & barevné pásky--úhledně sestříhané jako reklama na fastfood...

...ale tajemno & nahota, peří & kosti, stany pošité krystalky, černí psi, holubí krev--kmitání jantarových údů zachumlaných v pokrývkách--tváře v zářivých maskách líbající jemné záhyby

kůže--hermafroditní piráti, vytržené záběry na holoubata spící na zářivě bílých květinách-- nestoudně bujaré žerty s čůráním, ochočené ještěrky srkají rozlité mléko--break-dancing s nahými tanečníky--viktoriánská vana s gumovými kačenkami & růžovými erekcemi--zkouřená Alenka...

...atonální punkové reggae upravené pro gamelan, syntetizéry, saxofony & bubny--elektrizující boogie nápěv, zpívaný éterickým dětským sborem--slova ontologické anarchie, něco mezi Hafezem & Pancho Villou, Li Po & Bakuninem, Kabirem & Tzarou--nazvěme to "CHAOS--rockové video!"

Ne--je to nejspíš jenom sen. Produkce by byla moc drahá & mimoto, kdo by se na to díval? Určitě ne děti, které by to mělo svádět. Pirátská TV je jen marná fantazie, rock pouze dalším zbožím--na uhlazené gesamtkunstwerk radši zapomeň.

Rozhod' třeba po hřišti letáky s pobuřujícími, obscénními fejetony--pornopropaganda, ztřeštěný samizdat který osvobozuje touhu z okovů.

Zločin

SPRAVEDLNOST NEMŮŽE BÝT ZJEDNÁNA žádným zákonem--jednání v souladu se spontánní přirozeností, jednání které je opodstatněné, nemůže být definováno dogmaty. Zločinů zastávaných tímto letákem se nikdo nesmí dopustit na sobě ani jiných, mohou být namířeny jediné proti pálivým krystalizacím Idejí ve strukturách travičských Trůnů & Vlád.

To znamená, že teď mluvíme o zločinech z hlediska legislativních nařízení, ne přírody nebo lidskosti. Dříve nebo později odkrytí & odhalení vlastní přirozenosti přemění člověka, jako mávnutím kouzelného proutku, ve zbojníka--je to jako vkročit do jiného světa a pak se vrátit sem se zjištěním, že jsi byl zatím prohlášen zrádcem, kacířem, psancem. Čeká na tebe Zákon, aby tvou duši, která už není FDA-schváleným, červeně orazítkovaným standartním mrtvým masem, narazil na předepsaný způsob bytí--& jakmile začneš jednat v souladu s přírodou, Zákon tě začne škrtit jako garotta--takže si nehraj na pozeňnaného liberálního středostavovského mučedníka--prijmi fakt, že jsi zločinec & budeš se tak muset chovat.

Paradox: oslavovat Chaos neznamená sklouznout směrem k entropii, ale vnořit se do energie hvězd, najít vzorec samozřejmě laskavosti--spontánní organický řád naprosto odlišný od mrtvolných pyramid sultánů, muftíů, kádiů & rozšklebených popravčích.

Za Chaosem přichází Éros--princip řádu zahrnutého i v prázdnotě neovladatelného já. Láska je struktura, systém, jediný zákoník nepotřísněný otrokářstvím & zdrogovaným spánkem. Musíme se stát lumpy & podvodníky, abychom ochránili její duchovní krásu skrytou v utajené kolébce, tajné zahradě vyzvědačství.

Nesmíš jen přežívat a čekat, až ti revoluce vedená někým jiným vyčistí hlavu, nesmíš se upsat armádám anorexie či bulimie--jednej, jako bys už byl svobodný, spočítej si jaké máš vyhlídky, vykroč rázně, pamatuj na kodex duello--Kuř trávu/Jez kuřata/Pij čaj. Každý člověk má své víno & fíkový strom (*Korán sedmého kruhu*, Vznešený Drew Ali)--nes hrdě svůj maurský pas, nenech se chytit v křížové palbě, kryj si záda--ale neboj se riskovat, tancuj, jinak se staneš zkamenělinou.

Přirozeným sociálním vzorem pro ontologický anarchismus je tlupa dětí nebo banda bankovních lupičů. Peníze jsou lež--tohle dobrodružství musí být proveditelné bez nich--lup & kořist musí být hned promrhány, stejně se promění v prach. Dnešek je dnem Vzkříšení--peníze vyplývající na krásu budou alchymisticky transmutovány v elixír. Jak říkal můj strýček Melvin, kradené melouny mají nejsladší chuť. Svět již je předělán v souladu s touhami srdce--ale civilizace drží smlouvy o pronájmu & většinu zbraní. Nezkrocení andělé v nás si žádají překračování zákona, neboť se nám mohou ukázat jen na zakázaném území. Vysoká cesta člověka. Lupičská jóga, bleskový úder, požitky z pokladu.

Čarování

VESMÍR SI CHCE HRÁT. Ti kteří nedovedou překonat vyprahlou duchovní nenažranost & věnovat se čirému rozjímání, ztratí své lidství--ti kteří se poddají otupující úzkosti, ti kteří váhají, ztratí svou šanci na božství--ti kteří se formují slepými maskami Idejí & šmejdí okolo hledaje důkazy své plnosti, nakonec zjistí, že hledí na svět očima mrtvol.

Čarování: systematické pěstování zdokonaleného vnímání či mimořádného vědomí & jeho rozvinutí ve světě skutků & se záměrem dojít k žádoucím výsledkům.

Vzrůstající otevírání se smyslů postupně zaplaší falešná já, naše kakofonické duchy--"černou magii" sebestravujících plamenů závidi & pomstychtivosti, protože touha nemůže být vynucená. Tam kde je naše poznání krásy v souladu s *ludus naturae*, čarování začíná.

Ne, žádné ohýbání lžiček nebo horoskopy, ani Zlatý Úsvit nebo předstírané šamanství, astrální projekce nebo satanská mše--pokud jsou nesmyslné rituály tím, co chceš, zabývej se aspoň skutečnými věcmi, finančnictvím, politikou, sociální vědou, ne chatrnými blavatskistickými žvásty.

Kouzelník je prostý realista: svět je skutečný--ale potom musí být vědomí skutečné také, když jsou jeho účinky tak hmatatelné. Tupec shledá i víno bez chuti, ale kouzelník může být opojen pouhou představou vody. Kvalita vnímání určuje svět opojení--ale udržet si jej & rozšířit jej aby pojmul i *ostatní* vyžaduje činnost svérázného druhu--čarování. Čarování neporušuje žádné zákony přírody, protože zákon v přírodě není, pouze bezděčná *natura naturans* (příroda tvůrčí), tao. Čarování ruší zákony, které usilují o spoutání tohoto toku--kněží, králové, hierofanti, vědci & kramáři všeho druhu si kouzelníka *protiví*, neboť ohrožuje moc jejich šarády, tahovou pevnost jejich sítě klamů.

Báseň si může počínat jako kouzlo & naopak--ale čarování odmítá být pouhou literární metaforou--trvá na tom, že symboly působí na události a stejně tak na osobní zjevení. Čarování není kritika, ale přetvořování. Ve jménu exploze či zachvácení *přítomného* odmítá veškerou eschatologii & metafyziku rozkládání, kalnou nostalgii & rozvrzaný futurismus.

Vonné tyčinky & minerály, dýka & meč, hůl, roucha, rum, doutníky, svíčky, květiny podobné sušeným snům--panický chlapec upřeně hledí do nádobky s inkoustem--víno & ganja, maso, yantry & posunky--rituály rozkoše, zahrada hurisek & sakiů--kouzelník šplhá po těchto hadech & žebřících (snakes & ladders, společenská hra, pozn. př.) k okamžiku, kdy je zcela nasycený svou vlastní barvou, kdy hory jsou hory & stromy jsou stromy, kdy se tělo stává samotným časem, milencem celého vesmíru.

Taktika ontologického anarchismu má kořeny v tomto skrytém umění--cíle ontologického anarchismu se zjevují v jeho květech. Chaos začarovává své nepřátele & odměňuje své věrné...tenhle zvláštní zažloutlý pamflet, podepsaný pseudonymem & pokrytý prachem, odhaluje všechno...odbyté ve zlomku věčnosti.

Prohlášení

TEXT KTERÝ ČTETE není próza. Můžete ho přišpendlit na nástěnku, ale zůstane naživu & bude sebou cukat. Neklade si za cíl svádět vás, pokud neoplýváte obzvláštní krásou & mládím (prosím přiložit současné foto).

Hakim Bey žije ve zchátralém čínském hotelu, jehož majitel klimbá nad novinami & zrnitým přenosem pekingské opery. Stropní větrák se točí jako líný derviš--kapky potu padají na papír--básníkův kaftan je rezavý, z kamen se sype popel na koberec--jeho monology se zdají nesouvislé & trochu šílené--za zataženými žaluziemi se v palmách ztrácí španělská čtvrť, naivně modrý oceán, filosofie tropů.

Na dálnici někde na jih od Baltimoru minete obytný přívěs Airstream s velkým nápisem SPIRITUÁLNÍ LITERATURA na batistu & vyobrazením hrubé černé ruky na rudém pozadí.

Uvnitř zaznamenáte vystavené snáře, knihy veršů, pamflety o hoo-doo a Santeríji, zaprášené staré nudistické časopisy, stohy *Boy's Life*, pojednání o kohoutích zápasech...& tuhle knihu, *Chaos*. Jako slova pronesená ve snu, ohromující, prchavá, měnící se v parfém, ptáky, barvy, zapomenutou hudbu.

Tato kniha si drží odstup od sebe samé jistou neprostupností, téměř sklovitostí na povrchu. Nevrtí ocasem & nepřeje, zato kouše & poškrábe nábytek. Nemá ISBN číslo & nechce z vás vychovávat učedníky, zato může unést vaše děti.

Tato kniha je nervózní jako káva nebo malárie--ustanovuje síť útržků & důvěrných sdělení mezi sebou & čtenáři--ale dělá to tak nestydatě & popisně, že ji prakticky zároveň rozkládá--je zkouřená do naprostého bezvědomí.

Maska, automytologie, slepá mapa--toporná jako egyptské nástěnné malby, nicméně přesto dokáže někoho polaskat na tváři--& on najednou zjistí, že stojí na ulici, člověk, ztělesněný ve světle, krácející, probuzený, téměř uspokojený.

--NYC, 1. Května - 4. Července, 1984

KOMUNIKÉ

ASOCIACE PRO ONTOLOGICKOU ANARCHII

KOMUNIKÉ #1 (JARO 1986)

I. Hesla & náměty pro pouliční umění i jiné účely

VYKOŘENĚNÉ SVĚTOOBČANSTVÍ
POETICKÝ TERORISMUS
TOTO JE TVÁ SKUTEČNÁ TOUHA
MARXISMUS-STIRNERISMUS
STÁVKA ZA LENOST A KRÁSU DUCHA
MALÉ DĚTI MAJÍ SLAĎOUČKÉ NOŽIČKY
OKOVY ZÁKONA BYLY ZLOMENY
TANTRICKÉ PORNO
RADIKÁLNÍ ARISTOKRATISMUS
DĚTSKÉ MĚSTSKÉ GERILY
IMAGINÁRNÍ ŠÍITSKÝ FANATIK
BOLO'BOLO
HOMOSEXUÁLNÍ SIONISMUS
(SODOMU NA SODOMITY)
PIRÁTSKÉ UTOPIE
CHAOS ŽIJE STÁLE

Něco z toho jsou "samozřejmě" hesla AOA--jiná mají za úkol způsobit zmatek a vyburcovat představivost--ale nejsme si jisti, která jsou která. Díky Stalinovi, Anon., Bobu Blackovi, Piru Hassanovi (nechť je vzpomínám v dobrém), F. Nietzscheovi, Hanku Purcellovi Jr., "P.M.," & Bro. Abu Jehad al-Salahovi z Maurského chrámu Dagona.

II. Některé Poeticko-Terroristické nápady, stále smutně chřadnoucí v říši "konceptuálního umění" (též umění konceptu, nápad a proces tvorby nadřazený výslednému výtvaru a jeho prezentaci, pozn. př.)

1. Vejdí během rušného pracovního dne do oddělení zákaznických služeb v Citibance nebo Chembance, vyser se na podlahu & zmiz.
2. První máj 1986 v Chicagu: zorganizuj "pobožný" průvod za haymarketské "mučedníky"--rozměrné transparenty se smutečnými portréty, lemované květinami & ověšené cetkami a stužkami, rození kajícíci v černých rouchách s kapucemi v Ku Klux Klan-Katolickém stylu--urážlivě trapní televizní ministranti kropící davy kadidlem & svatou vodou--anarchisti s rozmazaným líčidlem na tvářích, bijící sami sebe bičiky & malými cepy--"Papež" v černém rouše požehává malé symbolické rakvičky, které plačící punkáči pietně odnášejí na hřbitov. Takové představení by mohlo urazit *téměř každého*.
3. Vylep na veřejných místech oxeroxovanou samolepku s fotografií půvabného dvanáctiletého klučiny, nahého a masturbujícího, jasně nadepsanou: TVÁŘ BOHA.
4. Vytvoř propracovaná & vytříbená magická "požehnání" a *anonymně* je zasílej lidem či skupinám, které obdivuješ, třeba pro jejich politiku či duchovnost nebo fyzickou krásu nebo zločinný úspěch, atd. Následuj stejný postup popsany v pátém oddíle, jen zužitkuj smysl pro štěstí, slast či lásku, jak se to zrovna hodí.
5. Vyvolej strašlivou kletbu na škodlivou *instituci*, jako je *New York Post* nebo společnost MUZAK. Technika jest přejata od malajských kouzelníků: zašli společnosti balíček obsahující láhev, zašpuntovanou a zapečetěnou černým voskem. Uvnitř: mrtvý hmyz, škorpióni, ještěrky nebo něco takového; sáček plný hřbitovní hlíny (gris-gris v terminologii amerického Hoo-Doo) spolu s

jinými škodlivými substancemi; vejce, propíchané železnými hřeby a jehlami; svitek, na kterém je nakreslen emblém (viz. Černá magie jako revoluční akce).

(Tato *yantra* čili vévé vyvolává Černého Džina, temný stín Já. Podrobnosti dostupné u AOA) Průvodní poznámka vysvětluje, že kouzlo je seslané proti *instituci* & ne proti jednotlivcům--ale jestliže společnost *nepřestane být škodlivá*, kletba (tak jako zrcadlo) zamoří její prostory zhoubným osudem, miasmatem záporu. Příprav "tiskovou zprávu" která vysvětluje kletbu & hlásí se k ní pod jménem Společnosti Americké Poezie. Odešli kopie textu všem zaměstnancům instituce & vybraným médiím. Noc předtím, než dopisy dojdou, polep objekty instituce xeroxovými kopiemi s emblémem Černého Džina, aby jej ráno viděli všichni zaměstnanci.

(Díky Abu Jehadovi znovu, & Sri Anamanandaovi - Maurskému kastelánovi Belvederské Weather Tower--& dalším soudruhům z Central Park Autonomous Zone, & Brooklynskému Chrámu Číslo 1)

KOMUNIKÉ #2

Bolo & Chaosův Ašrám při památníku Kallikaků: návrh

KOJÍM SE UTKVĚLOU PŘEDSTAVOU přívěsů Airstream--takové ty klasické zmenšené domky na kolečkách--& Borových lad u New Jersey, je to ztracený kus vnitrozemí s potoky v písčitých korytech & dehtovými borovicemi, brusinkovými močály & městy duchů, populace okolo 14 obyvatel na čtvereční míli, prašné cesty zarostlé kapradím, rozvalené boudy & osamělé zrezivělé kočovnické příbytky s vyhořelými auty na zahrádce

země mýtických Kallikaků--rodiny Pineyů studované eugenisty v roce 1920 za účelem ospravedlnění sterilizace rolnické chudiny. Někteří Kallikaci se dobře oženili, prosperovali, & díky dobrým genům to natřeli buržoustům--jiní samozřejmě nikdy nesehnali práci a žili v lesích--incest, sodomie, přehlídka duševní zaostalosti--fotografie upravené tak, aby vypadali co nejvíc tupě a nevrle--potomstvo potulných indiánů, hesenských kšeftařů, pašeráků rumu, dezertérů--Lovecraftovští degeneráti

pojďme popřemýšlet nad tím, že Kallikaci mohli dost dobře vytvořit skryté chaotiky, předchůdce sexuálních radikálů, zeroworkerských proroků. Jako jiné monotónní krajiny (poušť, moře, bažina), i Lada vyhlíží jakoby prosáklá erotickou silou--ne vril či orgon, ne jenom vlažné rozrušení, ale téměř až nadrženosť samé přírody, jako kdyby sama země & voda byly tvořeny sexuálně citlivým masem, membránami, houbovitou topořivou tkání. Chceme tam squatovat, možná v nějaké opuštěné rybářské/lovecké chatrči se starodávným krbem & záchodem--stačí rozpadávající se rekreační boudy nebo nějaká nepoužívaná krajská dálnice--či jen lesík kde zaparkujeme dva nebo tři Airstreamy skryté za borovicemi poblíž potůčku či plavecké nádrže. Našli tady Kallikaci něco dobrého? My na to přijdem

kdesi chlapeci sní o tom, že je mimozemšťané zachrání od vlastní rodiny, rodiče asi mimochodem vaporizují nějakým vetřeleckým paprskem. Tak jo. Plány pirátských vesmírných únosců odkryty--"Vetřelec" odhalen jako Šiitský fanatik a buzerantský básník--UFO spatřeno nad Borovými Lady--"Ztracení chlapeci opustí Zemi," prohlašuje samozvaný prorok Chaosu Hakim Bey

chlapeci na útěku, špína & nepořádek, extáze & lenivost, nahota, dětství jako permanentní vzpoura--sbírka žab, šneků, listů--čůrání ve svitu měsíce--11,12,13--dost staří na to, aby získali zpátky vládu nad svým příběhem od rodičů, školy, sociální péče, televize--Pojď žít s námi v Ladech--vypěstujeme místní značku bezsemenného konopí pro financování našich požitků & rozjímání o alchymii léta--& jinak nebudeme produkovat nic, kromě artefaktů Poetického Terorismu & památníků naší rozkoše

jde se na bezcílou jízdu starým pickupem, rybařit a scházet se, ležet jen tak ve stínu a číst si komiksy & jíst hrozny vína--to je naše ekonomika. Prostá podoba věcí odpoutaných od Zákona,

každá molekula orchidejí, každý atom perlou prozřelého vnímání--to je náš kult. Airstreamy jsou pokryty perskými koberci, trávník překypuje šťastnými květinami

Domky v korunách stromů se stanou dřevěnými raketami v nahotě červencové půlnoci, zpola otevřené ke hvězdám, prohráté potem epikurejství, rozezněné & vzápětí utišené dechem borovic. (Drahý *Bolo Logu*: ptal ses na prakticky proveditelnou utopii--zde je, ne nějaká marná postapokalyptická fantasy, žádné zámky na měsících Jupitera--představa, kterou bychom mohli začít uskutečňovat zítra--až na to, že každý její jediný aspekt porušuje nějaký zákon, odkrývá nějaké absolutní tabu americké společnosti, ohrožuje samotné základy atd., atd. To je zlé. Je to naše skutečné potěšení & a pro jeho dosažení nejen že bychom museli žít v čirém umění, ale též v čirém zločinu, čiré vzpouře. Amen.)

(Díky Grim Reaperovi (smrt'ák s kosou, pozn. př.) & a dalším členům Si Fan Chrámu Providenského za YALU, GANO, SILA, & myšlenky)

KOMUNIKÉ #3

Haymarketská otázka

"Musím se zmínit, když už jsme u toho, že ve filmech s Godzillou které v Japonsku vyvolal nukleární chaos se znovu a znovu objevuje Sumčí tradice s četností až kuriózní. Skutečně, symbolické detaily ve vývoji godzillí populárně filmové tradice následují přímo překvapujícím způsobem japonské a čínské mýty o boji s rozpolcenou stvůrou chaosu (některé tyto filmy, například *Mothra*, přímo odkazují na pradávňý motiv kosmického vejce/tykve/zámotku) jež je nakonec obvykle zkrocena, po selhání veškerého civilizačního řádu, skrze zvláštní a oklikami jdoucí vliv dětí."--Girardot, *Myth & Meaning in Early Taoism: The Theme of Chaos (hun- t'un)*

Přítel tvrdí, že v jakémsi starém chrámu Maurské vědy (snad v Chicagu nebo v Baltimoru) spatřil tajný oltář na kterém ležel pár šestiranných revolverů v krabici vyložené sametem & černý fez. Pravděpodobně to náleželo k rituálu zasvěcení do vnitřního kruhu, který po maurském novici vyžaduje zavraždění alespoň jednoho policisty. /// Co třeba Louis Lingg? Byl předchůdcem Ontologického anarchismu? "Pohrdám vámi"--jeden si nemůže pomoci, aby se neobdivoval takovým postojům. Ale chlápek co se ve 22 letech zabije dynamitem aby unikl šibenici...to není ta cesta kterou jsme si vybrali. /// IDEA POLICIE je hydra, které za každou s'atou hlavu naroste dalších 100--a všechny ty hlavy jsou živí policajti. /// Stínání hlav nevede nikam, pouze zvyšuje sílu bestie až nás všechny spolýká. /// Nejprve zabij IDEU--vyhod' do povětří ten monument v nás--& pak možná... poměr sil se změní. Až bude poslední policajt v našich mozcích odprásknut posledním nenaplněným přáním--možná že pak se krajina kolem nás změní... /// Poetický Terorismus předkládá tuto *sabotáž archetypů* jako v přítomnosti jedinou prakticky použitelnou taktiku vzpoury. Leč jako Šiitští extremisti lačni svržení (v jakémkoli smyslu) všech policií, ajatoláhů, bankéřů, katů, kněží, atd., vyhrazujeme si možnost uctívat i "selhání" krajních excesů. /// Několik dnů odpoutaných od Impéria lží může stát za takovou obět'; okamžik povznášející seberealizace může vyvážit život strávený v mikrocefalické nudě & práci. /// Ale ten okamžik musí být náš--a toto naše vlastnictví je tuze zkompromitováno, pokud pro udržení jeho celistvosti musíme spáchat sebevraždu. Tedy smísíme náš obdiv s ironií--není to samo mučednictví, co navrhujeme, ale odvaha dynamitérova, sebevláda monstra chaosu, dosahující zločinných & ilegálních rozkoší.

KOMUNIKÉ #4

Konec světa

AOA se oficiálně prohlašuje *znuděna* koncem světa. Kanonizovaná verze sloužila od roku 1945 k udržení lidí ve strachu z Vzájemně Zaručeného Zničení & v ufnukaném poddanství našim politickým superhrdinům (jen oni dokáží zacházet se smrtícím zeleným Kryptonitem)...

Co znamená, že jsme vynalezli způsob jak zničit veškerý život na Zemi? Nic moc. *Snili* jsme o tom jako o úniku z uvažování o vlastní individuální smrti. Vytvořili jsme symbol sloužící jako zrcadlo-obraz zneuctěné nesmrtelnosti. Jako slabomyslní diktátoři jsme u vytržení z myšlenky strhnout s sebou *všechno* do propasti.

Neoficiální verze Apokalypsy obsahuje smyslné volání po konci, & po postapokalyptickém ráji, kde si přeživší (či 144,000 Vyvolených *Zjevením*) budou spolu užívat v orgiích dualistické hysterie, v poslední nekončící konfrontaci se svůdným hříchem...

Viděli jsme ducha Rene Guenona, hnjícího a korunovaného fezem (jako Boris Karloff v roli Ardise Beye v *Mumii*) vedoucího pohřební No Wave Industrial-Noise rockovou kapelu v hlasitém muším bzukotu, chvalozpěvu na smrt kultury & kosmu: elitářský fetišismus patetických nihilistů, gnostické sebezošklivení "post-sexuálních" intelektuálů.

Jsou tyto chmurné vize něčím víc než zrcadlením všech těch lží & otrepaných frází o pokroku & budoucnosti, řvoucích z každého reproduktoru, sálajících ve světě konsensu jak nějaké paranoidní mozkové vlny z každé učebnice & televizní obrazovky? Sněť depko miléniářů vylučuje sebe samu, stejně jako hnis falešného *zdraví* z ráje konzumu & práce.

Každý, kdo dovede číst dějiny oběma hemisférami mozku, ví, že konec světa nastává každý okamžik--vlny času odplouvají, zanechávají za sebou jen vyschlé vzpomínky na uzavřenou & zkamenělou minulost--nedokonalá vzpomínka, sama o sobě umírající & podzimní. A každým okamžikem se svět opět rodí--navzdory šťourání filosofů & vědců, jejichž těla ztratila cit--přítomnost v níž jsou všechny nemožnosti obnoveny, v níž lítost & předtucha mizí do nicoty v jediném přítomném hologramatickém psychomantickém gestu.

"Běžná" minulost nebo budoucí přehřátí vesmíru pro nás znamená stejně málo jako loňské GNP nebo chřadnutí Státu. Všechny myšlené minulosti, všechny budoucnosti které ještě neproběhly prostě dovádí naše vnímání k naprosto živoucí přítomnosti.

Jisté sekty věří, že *svět již skončil*. Pro Svědky Jehovovy se to stalo v roce 1914 (No ano lidičky, *ted'* žijeme v Knize Zjevení). Pro určité orientální okultisty se tak stalo během Velké konjunktury planet roku 1962. Joachim Fiorský vyhlásil Třetí Věk, věk Ducha Svatého, který nahradil Otce & Syna. Hassan II Alamutský vyhlásil Velké Vzkříšení, imanentizaci eschatonu, ráj na zemi. Světský čas došel konce někdy ve středověku. Potom bychom měli žít v čase andělském--jenže většina z nás o tom neví.

Nebo zaujměme ještě více radikálně monistický postoj: Čas nikdy nezačal. Chaos žije stále. Impérium nebylo nikdy založeno. Nejsme & nikdy nebudeme otroci minula nebo rukojmí budoucnosti.

Připomínáme, že konec světa byl vyhlášen jako hotová věc, *fait accompli*; přesné datum není důležité. Ranters v roce 1650 věděli, že Milénium přichází *ted'*, do každé duše, která si uvědomí sebe sama, svoji sebestřednost a božství. "Raduj se, příteli ve stvoření," byl jejich pozdrav. "Vše patří nám!"

Nezajímá mě vůbec nic o tom nebo onom Konci světa. Na ulici se na mě usmál chlapec. Černá vrána sedla na růžový keř magnolie, kráká zatímco nad městem se ve zlonku vteřiny akumuluje a vybíjí orgonová energie... začíná léto. Můžu vás milovat... ale kašlu vám na vaše Milénium.

KOMUNIKÉ #5

"Intelektuální sadomasochismus je fašismem osmdesátých let--avantgarda žere hovna a líbí se jí to!"

SOUDRUZI!

Pomatené žvásty o "Chaosu", šířené v poslední době proti A.O.A. určitými revanšistickými tábory, nás (kteří pohrdáme polemikou!) nutí ještě jednou se snížit k valnému shromáždění zasvěcenému pekelně nesmyslné obžalobě ze strany veřejnosti *ex cathedra*; naše tváře hoří ohněm rétoriky, z úst létají sliny, krky se nadouvají horlivostí kazatelů. Ještě jednou se musíme snížit k transparentům se štvavými slogany (písmo typu třicátá léta), vyhlašujícími co Ontologická anarchie *není!*

Pamatujte, jen v klasické fyzice má chaos co do činění s entropií, tepelnou smrtí či rozkladem. V té naší (teorie chaosu) se Chaos identifikuje s tao, stojí mimo yin zpodobňující entropii & yang zpodobňující energii, není principem *nicoty* ale nekončícího stvoření, je prázdnotou ve smyslu *potenciálu*, ne vyčerpání. (Chaos jako "suma všech řádů.")

Tato alchymie dává podstatu naší estetické teorii. Chaotické umění může vyděsit, může i předstírat *Grand Guignol* (bývalé divadlo v pařížské čtvrti Pigalle, specializované na naturalisticky hrůzná hororová představení, pozn. př.), ale nikdy se nenechá stáhnout do prohnílého negativismu, k nekroze, *schadenfreude* (potěše z utrpení jiných), k opěvování náckovských paměť & sériových vrahů. Ontologický anarchista není sběratel snuff filmů & je k smrti znuděn suverénky, kteří chrlí francouzskou filosofii ("Všechno je beznadějný & vím že to špatně skončí, ještě než ty se o to vůbec pokusíš, debile. Haha!")

Wilhelm Reich byl dohnán k šílenství & zabit agenty Emocionální nákazy; snad byla polovina jeho práce výtažek čisté paranoie (UFO konspirace, homofobie, možná i jeho teorie orgasmu), ALE v jednom s ním souhlasíme celým srdcem--*sexpol*: sexuální potlačení plodí smrtící obsese, které vedou k *politice zla*. Většina avantgardního umění je ozářena Smrtícími Orgonovými Paprsky (Deadly Orgone Ray, DOR) a Ontologická anarchie musí vybudovat estetické rozptylovače mraků (OR-děla) na rozehnání oparu cerebrálního sadomasochismu, který hrozí že se stane sexy, cool, mladým, módním. Sebezohavující "výkony" jistých umělců jsou přitom tak všední & tupé, až to bije do očí--jejich umění udělá každého *ještě více nešťastným*. Jaký pošuk se švábem na mozku či pojídač koňských hoven usmažili tuhle apokalyptickou pečínku?

Samozřejmě, že avandgarda si hraje na chytrou--to přece Marinetti & futuristé také, i Pound & Celine. V porovnání s tímto druhem inteligence si skutečně raději zvolím zanedbanost, bukolický neživotný ráj New Age--radši zblbnout než se *zasírat smrtí*. Naštěstí si nemusíme vydlat mozek abychom dospěli k naší vlastní výstřední značce satori. Všechny vloh, všechny smysly nám náležejí jako náš majetek--srdce & hlava, intelekt & moudrost, tělo & duše. Ne umění mrzačení, ale výstřelku, přemíry, údivu.

Zásobovatelé bezcenou beznadějí jsou Komandy smrti současné estetiky--& my zůstáváme "neviditelní." Jejich vyfantazírovaná tančírna plná okultního braku třetí říše & vrahů dětí přitahuje manipulátory tohohle spektaklu--smrt vypadá lépe v televizi než v životě--& my Chaotici, kteří zvěstujeme radost vzpoury, jsme vystrčeni za stěnu mlčení.

Je třeba říct že odmítáme veškerou cenzuru Církve & Státu--ale "po revoluci" si musíme zvolit individuální a osobní zodpovědnost za spálení všech snuff-sraček vytvořených Komandy smrti & vynést je z města (kriticismus v souvislosti s anarchismem jako *přímá akce*) V mém prostoru není místo ani pro Ježíše & jeho Pána much, ani pro Čárlyho Mansona & jeho literární obdivovatele. Nechci žádné policajty--nechci žádné vesmírné sekerníky, žádný televizní masakr motorovou pilou, žádné citlivé poststrukturalistické romány o nekrofilii.

Kde se toto šíří, A.O.A. může sotva doufat v úspěšné sabotování dusících mechanismů Státu & jeho strašidelných systémů--ale možná se právě nalézáte v pozici, kdy *můžete* něco udělat s nižšími formami projevů DOR nákazy, jako jsou Mrchožrouti z Lower East Sidu & další umělecká špína. Podporujeme umělce kteří využívají *děsivý* materiál v zájmu "vyšších cílů"--kteří používají

milostný/sexuální materiál každého druhu, samozřejmě šokující či ilegální--kteří *používají* svůj vztek & zhnusení & tajné rozkoše aby se pohnuli směrem k seberealizaci a kráse a dobrodružství. "Sociální nihilismus" ano - ale ne nihilismus smrti gnostického sebestoplačení. I když je to násilné & drsné, každý s funkčním třírozměrným viděním pozná rozdíl mezi revolučním uměním pro život & reakcionářským uměním pro smrt. DOR smrdí & nos chaotika jej vyčenichá--stejně jako vycítí vůni duchovní/sexuální rozkoše, jakkoli je pohřbená a zamaskovaná temnými parfémy. I extrémní pravice, přes svou hrůzu z masa a smyslů, občas přijde s momentem prozření & zdokonalení vědomí--zatímco Komanda smrti, přes úzkoprsé podlézáni módní revoluční abstrakci, nás stojí zhruba stejně tolik svobodné energie jako FBI, FDA, či dvoubradí baptisti.

Žijeme ve společnosti která inzeruje své nejnákladnější komodity obrazy smrti & mrzačení, přenášíce je přímo do plaziho zadního mozku miliónů, skrze realitu pokřivující zařízení, generující rakovinotvorné alpha-zářeni--zatímco jisté obrazy života (jako náš favorit, masturbující dítě) jsou zakázané & trestané s neuvěřitelnou zuřivostí. Není třeba žádné odvahy pro to, aby se z tebe stal sadista-umělec, šířící oplzlé lži o smrti z estetického centra našeho konsenzuálního paradigmatu. "Levičáci" co se rádi převlékají za policajty & oběti & hrají si na ně, týpci co si honí ptáka nad fotkami zvěrstev, lidi co milují *přemýšlet* & intelektualizovat o splatterovém umění & vznešenosti beznaděje & bezva hnusárnách & *o utrpení jiných lidí*--tito "umělci" nejsou nic jiného než policie, navíc bezzubá policie (perfektní definice také pro mnoho "revolucionářů"). Na tyhle estetické fašouny máme pořádnou černou bombu: exploduje spermatem & ohňostrojem, silným tabákem & pirátským, šílenou šíitskou herezí & bublajícími fontánami ráje, komplexním rytmem, pulsem života, vším tak neuchopitelným a nádherným.

Probud' se! Dýchej! Vnímej dech světa na své kůži! Uchop tenhle den! Dýchej! Dýchej!

(Díky J. Manderovi za *Čtyři argumenty pro zrušení televize*; Adamu Exitovi; & Maurským Světoobčanům Williamsburgu)

KOMUNIKÉ #6

I. Salónní apokalypsa: "Tajné divadlo"

Dokud nám žádný Stalin nefuní za krkem, proč neudělat *nějaké* umění ve jménu... pozdvižení?

Nemyslete, že to "není možné." Čeho jiného bychom měli chtít dosáhnout, než "nemožného"? To chcete čekat na *někoho jiného*, aby vám odkryl vaše skutečné touhy?

Jestli je umění mrtvé, jestli diváci odešli, zjišťujeme že jsme osvobozeni od dvou velkých přítěží. Potenciálně je teď umělcem každý--& potenciálně každý divák znovu získal nevinnost, schopnost *spolupodílet* se na umění jeho zakoušením.

Pokud unikneme z muzeí, která si s sebou všude taháme, pokud si přestaneme prodávat vstupenky do galerií v našich hlavách, můžeme přemýšlet o umění, které znovu dosáhne cíle kouzelnictví: měnit strukturu reality manipulací s živoucími symboly (v tomto případě těmi, které nám byly "dány" organizátory tohoto salónu--vražda, válka, hladomor, & lakota).

Pak můžeme očekávat estetické akce, které mají jistou příchut' terorismu (či "krutosti," jak řekl Atraud) zaměřené ne na ničení lidí, ale abstrakcí, na osvobození spíš než na sílu, rozkoš spíš než výdělek, radost spíš než strach. "Poetický Terorismus." Námi vybrané obrazy mají potenciál temnoty--ale každý je jen maska, & za touto maskou čeká energie kterou obrátíme ku světlu & rozkoši.

Pro příklad, člověk který vynalezl *aikidó* byl samuraj, který se stal pacifistou & odmítl bojovat za japonský imperialismus. Stal se poustevníkem, sedícím pod stromem na vysoké hoře...

Jednoho dne za ním přišel bývalý spolubojovník, důstojník & obvinil jej ze zrady, zbabělosti atd. Poustevník na to neřekl nic, jen zůstal sedět--& důstojníka chytil vztek, vytasil meč & zaútočil. Tu

ho však neozbrojený mistr odzbrojil & meč mu vrátil. Znovu & znovu ho zkusil důstojník zabít, vyzkoušel každou důvtipnou *kata* ze svého repertoáru--ale poustevník ve své vyprázdňené mysli vždy vynášel cestu jak mu zbraň vzít.

Samozřejmě, že se důstojník stal prvním mistrovým žákem. Později se naučili dokonce *uhýbat kulkám*. Můžeme předpovídat příchod metadramatu, který si vezme za vzor toto představení, a zrodí úplně nové umění, naprosto nenásilný způsob boje--válku bez zabíjení, "meč života" místo smrti.

Spiknutí umělců, anonymní jako banda bombových atentátníků, ale zaměřené k dobrovolnému obdarování místo k násilí--k miléniu místo k apokalypse--či přesněji, zaměřené na *okamžitý moment* estetického šoku ve službách realizace & osvobození.

Umění vypráví nádherné lži, jež se stanou skutkem.

Je možné vytvořit TAJNÉ DIVADLO, ve kterém budou umělci i diváci neviditelní--kromě občasného zjevení se v jiném rozměru, kde se život & umění staly jedním a tím samým, čirým obdarováním?

(Poznámka: "Salónní apokalypsa" byla zorganizována Sharon Gannonovou v červenci 1986.)

II. Vražda--válka--hladomor--lačnost

MANICHEJŠTÍ & KATAŘI věřili, že tělo může být zduchovněno--nebo spíš, že tělo dokonce čistotu ducha špiní & musí být úplně zavrženo. Gnostičtí *perfecti* (radikální dualisté) hladověli k smrti aby tělu unikli & navrátili se do pleroma čirého světla. Takže: abychom unikli zlům těla--vraždě, válce, hladomoru, nenasytnosti--zbývá jen jedna cesta paradoxu: vražda vlastního těla, válka smyslům, hladovění k smrti, nenasytnost po spasení.

Radikální monisté (Ismaelité, Ranteři, Antinomisté) však měli za to, že tělo & duše jedno jsou, též, že ten samý duch který proniká černým kamenem, zároveň naplňuje tělo jeho světlem; že vše žije & vše je život.

"Věci jsou tím čím jsou samy od sebe... všechno je součástí přírody... všechno se hýbe, jako by tu byl Pravý Pán který ten pohyb řídí--ale když hledáme důkazy o tomto pánu, selžeme." (Kuo Hsiang)

Ani monistická cesta nemůže být paradoxně následována bez jistého druhu "vraždy, války, hladomoru, nenasytnosti": transformace mrtvého v živé (jídlo, negentropie)--válka proti Impériu lží--"duchovní půst," nebo zřeknutí se klamu, všeho co život není--& hlad po životě samém, absolutní pravomoc touhy.

A dokonce: bez znalosti temnoty ("živočišné poznání") nemůže existovat žádná znalost světla (gnose). Tyto dvě znalosti se nejen doplňují: řekněme že se *přímo shodují*, jako stejná nota hraná v různých oktávách. Hérakleitos prohlašoval, že realita setrvává ve stavu "války." Jen nesouhlasné noty vytvoří harmonii ("Chaos je sumou všech řádů.") Dejme každému z těchto termínů jinou masku řeči (nazývat Fúrie "Vlídnyými bytostmi" není pouhý eufemismus, nýbrž odhalení *ještě hlubšího smyslu*). Maskované, ritualizované, uskutečněné jako umění, tyto termíny na sebe vezmou svoji temnou krásu, "Černé světlo."

Místo vražda řekni *lov*, čirá paleolitická ekonomie všech archaických a neautoritářských kmenových společenství--"honba" (ang. slovo *venery* znamenající též koitus, pozn. př.), zabíjení & pojídání masa & zároveň cesta Venuše, cesta touhy. Řekni *vzpoura* místo válka, ne revoluce tříd & hnutí, ale věčná rebelie, Ten temný, který odhalí světlo. Místo nenasytnost řekni *tužba*, nezkontrolovatelná rozkoš, bláznivá láska. Nakonec místo hladovění, které je druhem mrzačení, mluv o plnosti, hojnosti, nadbytku, štědrosti osobnosti, která se rozvíjí směrem k ostatním.

Bez tance masek nebude stvořeno nic. V nejstarších mýtech je Éros prvorozcem Chaosu. Éros, divoký který krotí, je dveřmi skrze které se umělci vracejí k Chaosu, Jedinému, aby se vrátili, přišli zpět, oplození jedním z tvarů krásy. Umělec, lovec, válečník: ten, kdo je narušivý a vyrovnaný zároveň, zároveň do nejzazší míry nenasytný & nesobecký. Chraňme se před všemi spásami, které nás chtějí zachránit před námi samými, před naší *animalitou* (smyslnost) která je zároveň naším

animem (duch), samotnou životní silou, stejně jako *animusem* (vůlí), sebe-zplnomocněním, jež se může projevit i jako vztek & nenasytost. BABYLÓN nám řekl, že naše smysly jsou nečisté--toto & příslib spasení nás zotročilo. Ale--pokud jsou smysly už "spasené," už *čisté*--pokud i vědomí samo je druhem smyslu, hmatatelným & simultánním éterem života--pak nepotřebujeme žádnou sílu, která by se za nás přimlouvala. Divočina, jak řekl Omar, je rájem *už teď*'.

Správně vina za *vraždu* náleží výhradně Impériu, neboť pouze svoboda (o kterou lidi připravilo) je skutečný život. *Válka* je Babylónská též--žádný svobodný člověk nezemře pro rozmach někoho jiného. *Hladovění* se stalo pojmem teprve s příchodem civilizace spasitelů, kněží-králů--nebyl to Josef, kdo naučil Faraóna spekulovat se zásobami obilí? *Lačnost*--po území, po zdánlivém bohatství, po síle deformovat duše & těla ostatních v zájmu jejich *spásy*--též lačnost povstává ne z přirozenosti přírody, ale z přehrazení a regulace toku energií ku slávě Impéria. Proti tomu všemu mají umělci tanec masek, totální radikalizaci řeči, objev "Poetického Terorismu" který nezasahuje proti živým bytostem ale proti škodlivým ideám, závažím na víku rakví našich tužeb. Architektura přiškrcení a ochrnutí bude *vyhozena do povětří* jedině totální oslavou všeho-- i temnoty.

--Letní slunovrat, 1986

KOMUNIKÉ #7

Duševní paleolitismus & rozvitá technologie: Pojednání o situaci

Jen proto, že A.O.A. stále mluví o "paleolitismu", není důvod se obávat, že se hodláme vybombardovat zpět do doby kamenné.

Nemáme zájem na "návratu k půdě" pokud je jeho součástí nudný život ukoptěného sedláka--ani nechceme kmenová společenství pokud by přinesla tabu, fetiše & podvýživu. Nejsme ve sporu s konceptem *kultury*, který zahrnuje *techniku*, protože problém vidíme v *civilizaci*.

Co se nám na paleolitickém životě líbí, bylo shrnuto antropologickou školou Lidé bez autority: vytríbená lenivost společnosti lovců a sběračů, dvouhodinový pracovní den, posedlost uměním, tancem, poezií & vášní, "demokratizace šamanismu," rozvíjení vnímání--ve zkratce, kultura.

Co se nám nelíbí na civilizaci může být vyvozeno z následující posloupnosti: "Agrikulturní revoluce"; vznik kastovního systému; město & jeho kult hierarchické kontroly ("Babylón"); otrokářství; dogma; imperialismus ("Řím"). Útlak sexuality v "práci" pod záštitou "authority." "Impérium je věčné."

Psychický paleolitismus, založený na High-Tech--post-agrikulturalismu, post-industrialismu, "zeroworkerství," nomádství (či "vykořeněném světoobčanství")--Společnosti kvantového paradigmatu--to ustanovuje ideální vizi budoucnosti v souladu s teorií Chaosu stejně tak jako s "Futurologií" (jak tento termín vnímají Robert Anton Wilson a T. Leary).

Co se týká současnosti: odmítáme veškerou spolupráci s civilizací Anorexie & Bulimie, s lidmi kteří se stydí že nikdy netrpěli a tak si pro sebe i pro ostatní šijí kousavé zíněné košile--nebo s těmi kdož se cpou bez špetky citu & pak chrlí zvrátky své potlačené viny v ohromných masochistických záchvatech joggingu & diety. Veškerá *naše* radost & sebedisciplína nám náleží od přírody--nikdy se v ničem nezapřeme, nikdy se ničeho nevzdáme; ale některé věci se vzdají & zaprou nás, neboť jsme pro ně příliš velcí. Jsem zároveň jeskynní muž & mutant ze vzdálených hvězd, podlouník & svobodný kníže. Jednou byl jeden indiánský náčelník pozván na banket do Bílého domu. Když se roznášelo jídlo, náčelník si nabral plný talíř, ne jednou, ale třikrát. Bledá tvář sedící vedle něj se ho nakonec zeptala, "Náčelníku, he he, nemyslíte, že to je trochu moc?" "Ugh," odpověděl náčelník, "trochu moc *právě tak akorát* pro náčelník!"

Některé doktríny "Futurologie" přesto zůstávají sporné. Například, i pokud akceptujeme osvobozující potenciál nových technologií, jako je televize, počítače, robotika, průzkum vesmíru, atd., stále vidíme mezery mezi potenciálem & současným stavem. Banalizace televize, yuppifikace

počítačů & militarizace vesmíru nasvědčují, že tyto technologie samy o sobě neskýtají žádné záruky předurčující jejich používání jako osvobozující.

I když odmítneme nukleární holokaust jako další spektakl, sehraný k odvedení naší pozornosti od skutečných problémů, stejně musíme připustit, že "Vzájemně zaručené zničení" & "Hvězdné války" značně zchladily naše nadšení pro určité aspekty High-Tech dobrodružství. Ontologická anarchie si uchovává zálibu v Luddismu (dobové dělnické hnutí, "ničitelé strojů" pozn. př.) jakožto v taktice: pokud daná technologie, jedno jak obdivuhodná svým *potenciálem* (svou budoucností), je užita k utlačování mé osoby tady & teď, tak se stejně musím chopit zbraní sabotáže anebo obsadit prostředky výroby (dnes jsou stejně nebo i víc důležité prostředky *komunikace*). Není lidskosti bez *techné* (zručnost, dovednost - pozn. překl.)--ale není *techné*, která by měla větší cenu než moje lidskost.

Zavrhujeme ale roztřesený protitechnologický anarchismus--přínejmenším pro naši potřebu (jsou takoví, co si zemědělství užívají, co jsem slyšel)--a zároveň také odmítáme představu "technologie s hranicemi". Všechny formy škatulkování se nám zdají stejně nudné--nejsme otroci svých genů ani strojů. Přirozené je to, co si *vysníme & vytvoříme*. "V přírodě nejsou zákony--jen zvyky."

Pro nás život nesmí náležet ani minulosti--zemi slavných duchů, schraňujících svá zašlá hřbitovní panství--ani budoucnosti, jejíž zmutování obyvatelé s obrovskými mozky žárlivě střeží tajemství nesmrtnosti, nadsvětelného letu, genového inženýrství & úpadku Státu. *Aut nunc aut nihil*. V každém okamžiku je obsažena věčnost, do které můžeme proniknout--a místo toho ztrácíme sami sebe ve vizích viděných očima mrtvol, či v nostalgii po nezrozené dokonalosti.

Skutky mých předchůdců & následovníků pro mne nejsou ničím víc než zábavným inspirujícím příběhem--nebudu je nazývat svými vzory jenom proto, abych se vymluvil z vlastní malosti. Vydávám sám sobě povolení brát si od nich cokoli uznám potřebným--psychický paleolitismus nebo high-tech--ve stejném smyslu hledím na skvostnou strusku civilizace samé, tajemství Skrytých mistrů, rozkoše lehkovážné šlechty & *la vie boheme*.

La decadence, oproti všemu co říkal Nietzsche, hraje ve zdraví Ontologické anarchie roli zásadního faktoru--vezmeme si tedy od každého co chceme. Dekadentní estéti nevedou hloupé války ani neutápí své vnímání v mikrocefalické závisti & zášti. Hledají dobrodružství nikoli v trápení ostatních, ale v umělecké inovaci & výstřední sexualitě. A.O.A obdivuje & emuluje jejich lenivost, pohrdání hloupostí průměrnosti, jejich přivlastnění šlechtického jemnocitu. Nám tyto hodnoty paradoxně ladí se starou dobrou dobou kamennou & jejím překypujícím zdravím, neznalostí hierarchie, kultivací *virtu* spíš než *zákona*. Požadujeme dekadenci bez kocoviny, & střízlivost bez nudy!

Takto dává A.O.A. nekvalifikovanou podporu všem domorodým & kmenovým národům v jejich boji za naprostou nezávislost--& zároveň těm nejdivočejším, nejsjetějším spekulacím & nárokům futurologistů. Paleolitismu budoucnosti (která již pro nás mutanty existuje) bude ve větším měřítku dosaženo skrze masivní nasazení technologií obrazotvornosti, a vědeckými paradigmaty které přesáhnou z kvantové mechaniky do říše teorie chaosu & halucinací spekulativní fikce.

Jako vykořenění světoobčané vznášíme požadavek na veškeré krásy minulosti, orientu, kmenových společenství--toto vše musí být & bude naše, stejně jako pokladnice Impéria: budou naše, abychom je sdíleli. Zároveň požadujeme technologii, která přesáhne zemědělství, průmysl, souběžně i elektrifikaci, hardware křižující se s "wetwarem" vědomí, zahrnující sílu kvarků, částic cestujících zpět časem, kvasarů & paralelních vesmírů.

Hašteřivé ideologie anarchismu & libertiánství obsahují každá nějakou formu utopie, zapadající do jejich tunelově zúženého vidění, od zemědělských komunit po vesmírné město L-5. My říkáme, nechte vykvést tisíce květín--bez soupeření & zahradařa který by vytrhával plevel v souladu s nějakým plánem morálky nebo eugeniky. Jediný skutečný konflikt je mezi autoritou tyрана & autoritou realizujícího se já--vše ostatní je iluze, psychologická projekce, pusté žvásty.

V jednom smyslu synové & dcery Gaii nikdy neopustili paleolit; v jiném smyslu, všechny dokonalosti budoucnosti jsou již naše. Jen povstání "vyřeší" tento paradox--jen povstání proti

falešnému vědomí v každém z nás & ve všech ostatních smete technologie útlaku & bídy tohoto spektaklu. Malovaná maska či šamanské chřestítko se mohou v tomto boji ukázat stejně užitečné jako ovládnutí komunikačních satelitů nebo tajné počítačové sítě.

Naše jediné kritérium při posouzení zbraně nebo nástroje je jejich krása. Významy již *jsou* v určitém smyslu slepou uličkou; povstání již *je* naším dobrodružstvím; stávat se ZNAMENÁ být. Minulost & budoucnost existují v nás & pro nás, alfa & omega. Není jiných bohů před námi ani po nás. Jsme svobodní v ČASE--a stejně tak budeme svobodní v PROSTORU.

(Díky Hagbard Celine za Sage of Howth & Environs)

KOMUNIKÉ #8

Teorie Chaosu & kmenová rodina

V NEDĚLI V PARKU NA BŘEHU ŘEKY tátové umístí synky na pozice, přitlukaje je k trávě zhoubným kouzlem čarodějného pohledu mdlého kamarádství, & nutí je házet baseballovým míčkem tam & zpátky po celé hodiny. Chlapci vyhlížejí téměř jako malí svatí Šebestiáni, probodaní šípy nudy.

Nabubřelé rituály rodinné zábavy promění každou vlahou letní loukou v zábavní park, každý syn neveselou alegorií majetku svého otce, vybledlé zpodobnění dvakrát, třikrát vzdálené reality: Dítě jako metafora toho či onoho.

A zde přicházím já jako houstnoucí šero, opojený výtrusy hub, zpola přesvědčený že ty stovky světlušek povstaly z mého vlastního vědomí--Kde byly všechny ty roky? proč teď a tak náhle?--každá povstane v okamžiku rozžehnutí, opisující rychlé oblouky jako abstraktní grafy energie ve spermií.

"Rodiny! Skrblíci lásky! Jak je nenávidím!" Míče bezcílně létají ve svitu večernice, catche se nedaří, mumlání roste v mrzuté únavě. Děcka cítí jak soumrak pokrývá posledních pár hodin milostivě přidělené svobody, ale otcové stále trvají na protahování vlahé dohry jejich patriarchální oběti, dokud se nepůjde na večeři, dokud stíny nepokryjí trávu.

Tu se pohled jednoho synka těchto pánů střetne s mým--telepaticky odešlu obraz sladké licence, závan ČASU odpoutaného od všech mříží školy, hudebních lekcí, letních táborů, večerních rodinných sedánek u bedny, nedělí v parku s tátou--pravý čas, čas chaotický.

Rodina teď opouští park, malá četa nespokojenců. Ale *ten jeden* se otáčí & usměje se na mě jako komplic--"Zpráva přijata"--& odtančí jako světluška, opojená mou touhou. Otec vyštěkne mantru, která rozptýlí mé kouzlo.

Okamžik uplyne. Chlapec je pohlcen vzorcem týdne--zmizí jako bosý pirát, jako indián uvězněný misionáři. Park ví kdo jsem, vrtí se pode mnou jako obrovitý jaguár probouzející se k noční meditaci. Smutek to pomalu překrývá, ale ve své nejhlubší podstatě to zůstává nezkrocené: vytříbený nepořádek v srdci noci nad městem.

KOMUNIKÉ #9

Dvojité odsouzení

I. Křesťanství

ZNOVU & ZNOVU doufáme že ta pózující mrtvolka konečně vypustí poslední zahořklý vzdech & odpluje do ráje konečného pánbičkářství. Znovu & znovu si představujeme porážku toho obscénně vypjatého zmírajícího strašáka přítlučeného ke zdem všech našich čekáren, aby už na nás více nekňučel za naše hříchy...

Avšak znovu a znovu to oživí samo sebe & připlíží se zpátky strašit nás jako zloduch z nějakého podřadného splatterového snuff-porno filmu--tisíci předělávka *Noci živých mrtvých*--zanechávaje za sebou slimáci stezku skuhravého ponížení...zrovna když jsi už začal doufat že je v bezvědomí...přijdou ČELISTI pro JEŽÍŠE. Dej si majzla! Hardcore baptisti s motorovou pilou!

A levičáci, plni nostalgie po bodu Omega svého dialektického ráje, vítají každé galvanizované oživení hnijícího učení s blaženým vrkáním: Pojd'me tančit tango se všemi těmi marxistickými biskupy z Latinské Ameriky--zpívat balady pro zbožné polské přístavní dělníky--pobrukovat spirituály pro nejnovější afro-metodistickou presidentskou naději z Pásma Bible (Bible Belt - jih Spojených Států, kde převládá protestantský fundamentalismus, pozn. překl.)...

A.O.A. prohlašuje svobodomyšlnou teologii za spiknutí stalinistických jeptišek--Skrytý šarlat Babylónské děvky se tu paktuje s rudým fašismem tropického pásma. *Solidarnosć*? Papeženská Odborová Unie--zaštitěná AFL/CIO (největší americká organizace odborů, pozn. překl.), Vatikánskou bankou, příspěvky od propagandistů Zednářské lóže, a mafií. I kdybychom chodili volit, neplýtvali bychom tímto prázdným gestem na nějakého křesťanského psa, jedno jakého plemene či barvy.

Pokud jde o *pravé* křesťany, ty znovuzrozené, sebe-lobotomizované bigot'áky, ty mormonské vrahy dětí, ty Hvězdné válečníky otrocké morálky, černokošiláčské televizní kazatele, nemrtvé legie Sváté Panny Marie (jež se vznáší v růžovém oblaku nad Bronxem, chrlice zášťiplné kletby, rozstříkující zvrátky na dětskou sexualitu, těhotné náctileté & teplouše)...

Pokud jde o ty pravé vyznavače kultů smrti, rituální kanibaly, vyčkavatele Armageddonu--křesťanskou pravici--můžeme se jen modlit aby NANEBEVZETÍ PŘIŠLO & vytáhlo je od volantů jejich aut, z jejich netečných herních show & cudných loží, odneslo do nebička & nás tady nechalo spokojit se s *lidským* životem.

II. Potratáři & Anti-potratáři

BURANI KTERÍ ODPÁLÍ BOMBU V POTRATOVÉ klinice patří do stejné groteskní kategorie zlovolné blbosti jako biskupové kteří žvaní o míru & přitom odsuzují veškerou lidskou sexualitu. Příroda nemá zákony ("jen zvyky"), & veškeré zákony jsou nepřirozené. *Všechno* náleží pod sféru takové morálky, jakou si představuje ten který jedinec--vražda také.

Samozřejmě, v souladu s teorií Chaosu, to ještě neznamená, že bychom měli páchat & schvalovat vraždy--nebo potraty. Chaos s radostí uvítá pohled na každého donošeného & narozeného maličkého parchanta; samy o sobě jsou spermie & vajíčko pouze roztomilé sekrety, avšak spojeny jako DNA se stávají potenciálním vědomím, negentropií, radostí.

Jestli je maso "vražda" jak s oblibou prohlašují vegani, co je prosím vás potrat? Uctívači totemů kteří tančí pro zvířata jež budou lovit, kteří meditují aby souznili se svou živou potravou & sdíleli její tragédii, představují hodnoty lidství na míle vzdálené průměrným klakám zženštilých liberálů z hnutí "Pro volbu".

V jedné každé "otázce" z jídelníčku Spektáklu, která je upečená pro "debatu", jsou *obě strany* jen hromadou sraček. "Otázka potratů" není výjimkou...

KOMUNIKÉ #10

Plenární schůze se usnesla na novém obvinění--čistky očekávány

K VYVÁŽENÍ ŠKODLIVÉ karmy kterou pravděpodobně získáme za naše nabubřelé kazatelské výlevy proti křesťanům & dalším úchylům, co čekají na konec světa (viz předchozí) & také aby bylo úplně jasno: A.O.A. také odsuzuje všechny znovuzrozené roztřesené *ateisty* & jejich pozdně viktoriánskou bagáž plnou svinčiku sprostého vědeckého materialismu. ///// Tleskáme každému citu, který se obrací proti křesťanství--& každému útoku na *všechny* formy organizovaného náboženství. Ale... když slyšíš mluvit některé anarchisty, pomalu si myslíš, že šedesátá léta nikdy nebyla a nikdo nikdy nebral LSD. ///// Vždyť právě ty nejlepší vědce dovádí alenkovské šílenství kvantové fyziky & teorie chaosu k taoismu & védantě (neřku-li k dadaismu)--& i když jsi četl *Zápas a Svobodu*, můžeš si stále představit vědu konzervovanou princem Kropotkinem--& "náboženství" biskupem Ussherem. ///// Každý samozřejmě zavrhne aquriánské (křesťanská sekta, pozn. překl) hnědokošiláče, ten druh guruů v poslední době tak vychvalovaný v *New York Times* pro jejich příspěvek velkému byznisu, volební právo využívající yuppícko zombické kultury, anorektické metafyziky New Age všednosti...ale NÁŠ esoterismus zůstává těmito mamonáři & jejich nemyslícími přísluhovači neposkvrněn. ///// Kacíři & antinomističtí mystikové orientu & okcidentu vyvinuli nauky založené na *vnitřním osvobození*. Některé z těchto nauk jsou nakažené religiózním mysticismem i společenskou odezvou--jiné se zdají čistě radikální či "psychologické"--& ještě jiné krystalizovaly v revoluční hnutí (milenarističtí Levelleři, Asasíni, Taoisté žlutého turbanu, aj.) Přes svoje nedostatky ovládali jistě magické zbraně, které anarchismus těžce postrádá: (1) Smysl pro *metarozum* (v orig. *meta-rational*, pozn. př.) ("metanoia"), cesty jdoucí za vrstvené myšlení k hladkému (čili nomádkému čili "chaotickému") uvažování & vnímání; (2) aktuální definici seberealizovaného či osvobozeného vědomí, pozitivní popis jeho struktury, & techniky jak ho dosáhnout; (3) typický soudržný pohled epistemologie--to jest cesty poznání (například historie) která zužitkovává hermeneutickou fenomenologii k odkrytí vzorců *myšlení* (Něco jako "paranoidní kriticismus" surrealistů); (4) učení sexuality (v "tantrických" aspektech různých směrů) které klade důraz na rozkoš místo sebezapření, ne pro rozkoš samotnou, ale jako prostředek zdokonalení vědomí či "osvobození"; (5) zájem na oslavování, který by mohl být nazýván "jubilejním konceptem," odstraňování vnitřní viny skrze štědrost obsaženou v realitě samotné; (6) *jazyk* (včetně gest, rituálů, úmyslů) skrze který se oživovalo & komunikovalo těchto pět aspektů poznávání; a (7) ticho. ///// Nepřekvapuje objev, že mnoho anarchistů jsou ex-katolíci, vyobcovaní kněží a jeptišky, bývalí ministranti, propadlí znovuzrození baptisti nebo dokonce ex-šitští fanatici. Anarchismus nabízí černou (& rudou) mši která zbavuje náboženského strašení ve věži--světský exorcismus--ale pak zradí sám sebe vystavěním své vlastní výsostné církve, zapletené v pavučiny etického humanismu, svobodného myšlení, svalnatého ateismu, & sprosté fundamentalistické kartesiánské logiky. ///// Před dvěma dekádami jsme rozjeli projekt s cílem stát se vykořeněnými světoobčany, odhodláni prosit strusku všech kmenů, kultur & civilizací (včetně té naší) pro nalezení životaschopných fragmentů--& sloučit jejich kousky v náš vlastní živoucí systém--pro případ, že (jak varoval Blake) se staneme otroky někoho jiného. ///// Když mi jávský kouzelník nebo domorodý americký šaman nabízí drahocenný fragment který potřebuji pro svůj "medicinmanský pytlík," mohu se mu vysmát a citovat z Bakunina o věšení kněží na střezech bankéřů? nebo bych si měl připomenout, že anarchie nezná dogma, že chaos nemůže být zmapovaný--& měl by mi pomáhat ve všem jen ne v zatloukání nových okovů? ///// Nejranější definice anarchie nalzáme u Čuang-c' & v dalších taoistických textech; "mystický anarchismus" se může chlubit hlubšími kořeny než jakákoli odrůda řeckého racionalismu. Když Nietzsche mluvil o "Hyperborejcích" myslím, že předvídal právě *nás*, kteří jdeme za smrt boha--& znovuzrození bohyně--do říše kde duše & hmota jedno jsou. Každý projev této hierogamie, každá hmotná věc & každý život nejsou jen "svaté" samy o sobě, ale zároveň symbolizují svoji vlastní "božskou podstatu." ///// Ateismus není ničím jiným než opiem mas (nebo přesněji, jejich sebezvolených šampionů)--& není to věru ani trochu pestrá nebo svůdná droga. Kdybychom se museli řídit Baudelairovou radou a "být neustále opojeni," pěkně děkujeme, ale A.O.A. bude preferovat spíš něco jako houbičky. Chaos jest nejstarším z bohů--& Chaos žije stále.

KOMUNIKÉ #11

Speciální prázdninový výnos k otázce jídla: Pryč s LITE!

ASOCIACE PRO ONTOLOGICKOU ANARCHII volá po bojkotu veškerého zboží označeného otrěpanou frází LITE--pivo, maso, nízkokalorické cukroví, kosmetika, hudba, prefabrikovaný "životní styl," všechno.

Koncept LITE (jak by řekli situacionisté) rozvíjí soubor symbolů, kterými nás spektakl chce zbavit hnusu vyvolaného tím, jak zezbožnil naše přání. "Přírodní," "organické," "zdravé" produkty jsou designovány pro sektor trhu mírně nespokojených konzumentů s mírnými projevy šoku z budoucnosti (A. Toffler: příliš mnoho změn v příliš krátkém období, pozn. překl.) & mírnou chutí na vlašnou autentičnost. Tenhle koutek byl připraven *jen pro tebe*, jemně osvětlen iluzí jednoduchosti, čistoty, štihlosti, kapkou asketismu & sebezapření. Samozřejmě, stojí to malinko víc...vždyť LITE není navrženo pro hladové primitivy kteří ještě přemýšlí o jídle jako o potravě, a ne jako o dekoraci. *Musí to stát víc--jinak by sis to nekoupil.*

Americká střední třída (necukej se; víš co myslím) upadla přirozeně pod vládu opoziční, ale ve výsledku vlastně stejné frakce: Armády Anorexie & Bulimie. Klinické případy tohoto onemocnění představují pouze psychosomatickou špičku ledovce kulturní patologie, hluboké, rozptýlené & převážně nevědomé. Bulimici jsou to rozjuchané panstvo, které se nejprve přecpe pizzou & videorekordéry a pak si dá projímadlo LITE jídla, joggingu, či (an)aerobického vrčení. Anorektici mají rebelii jako životní styl, jsou to módní pozvěři v jídle, pojídači řas, smutní, skleslí & pobledlí--ale nafoukaní ve svém puritánském nadšení & značkových žíněných košilích. Groteskni odpadní potraviny (tzv. "junk food", McDonnald's... pozn. př.) pak prostě předvádí odvrácenou stranu ďábelského "zdravého jídla":--nechutná to jinak než jako piliny a aditiva--a jedno i druhé je prostě nechutné nebo karcinogenní--nejspíš oboje najednou--& hlavně neuvěřitelně *blbě*.

Jídlo, upravené i syrové, nemůže uniknout symbolismu. Je tím čím je & zároveň to *reprezentuje*. Všechno jídlo je i potravou ducha; může jej léčit i způsobit špatné trávení, chronicky & zároveň metafyzicky.

Avšak ve vydýchané kobce naší civilizace, kde je téměř každá zkušenost zprostředkovaná, kde je realita protažená přes umrtvující síť konsensuálního vnímání, jsme ztratili kontakt s jídlem jako s *potravou*; začali jsme si konstruovat představy o své osobnosti podle toho, co konzumujeme, upravujeme *produkty* na projekce našeho žíznění po autentičnu.

A.O.A. občas představuje CHAOS jako hojnost nepřetržitého tvoření, po způsobu gejíru kosmické štědrosti; proto odmítáme zastupovat jakoukoli specifickou dietu, protože tím bychom vystupovali proti Posvátné Multiplicitě & Božské Subjektivitě. Nejsme tu proto abychom na tebe vychrchlali další New Age předpis na dokonalé zdraví (jen mrtví jsou dokonale zdraví); nás zajímá *život*, ne "životní styl."

Skutečnou lehkost hluboce uctíváme & těžká hojnost v pravý čas je naším požitekem. Dokonale nám padnou výstřelky, umírněnost nás těší, & naučili jsme se, že hlad může být ten nejlepší kuchař. Vždyť všechno *je* lehké, & nejkrásnější květiny rostou kolem latrín. Sníme o phalansterských (phalanstere: budova navržená Fourierem pro účely utopické komunity, pozn. př.) tabulích & bolo'bolo kavárnách kde by každá slavnostní sešlost jedlíků sdílela jedinečný génus Brillat-Savarina (patron labužníků).

Šejk Abu Sa'id nikdy nestrádal peníze, ani po jeden den--proto vždy, když jeho útulek nějaký patron podpořil značnou částkou, dervišové oslavovali gurmetskými hody; & další dny hladověli. Cílem bylo vychutnat si oba stavy, plnost & prázdnotu...

LITE paroduje duchovní vyprázdnění & osvětlení, stejně jako je McDonnald's travestií obrazu naplnění & oslavy. Lidský duch (neřku-li *hlad*) umí tyto formy fetišismu překonat & přesáhnout--zábava může propuknout i u Burger Kinga, & i LITE pivo může skrývat porci Dionýsa. Ale proč bychom se měli vysilovat v záplavě tohoto laciného vybrakovaného kšuntu, když už teď můžeme pít rajske víno pod vlastními hrozny & fíkovníky?

Jídlo patří do říše každodenního života, který je prvořadou arénou každého vzbouřeneckého sebezmočňování, každého duchovního sebezdokonalení, každého znovudobytí rozkoše, každé revolty proti Planetárnímu Pracovnímu Stroji & jeho imitacím přání. Dogmatizování je nám vzdáleno; domorodý americký lovec může doplňovat své štěstí smaženými veverkami, anarcho-taoista hrstí sušených meruňek. Tibet'an Milarepa, po deseti letech na polévce z kopřiv, pojídá máslový dort & ihned dosahuje osvícení. Tupec nenajde *érota* ani v nejlepším šampaňském; kouzelník může padnout, opojen sklenkou vody.

Tato kultura, dusící se svými vlastními odpady, křičí (jako umírající Goethe) "Více LITE!" (vyslovuje se podobně jako light-světlo, pozn. př.)--jako kdyby ten polonenasycený odpadní výtok mohl nějak zmírnit utrpení, jako kdyby něco bez chuti, bez váhy, bez vkusu a charakteru mohlo člověka chránit před houstnoucí tmou.

Ne! Tato poslední iluze se nám zdá konečně až příliš krutá. Oproti naší zálibě v lenosti jsme nuceni zaujmout stanovisko & protestovat. Bojkot! Bojkot! PRYČ S LITE!

Příloha: Menu pro Anarchistický černý banket (vegetariáni & nevegetariáni)

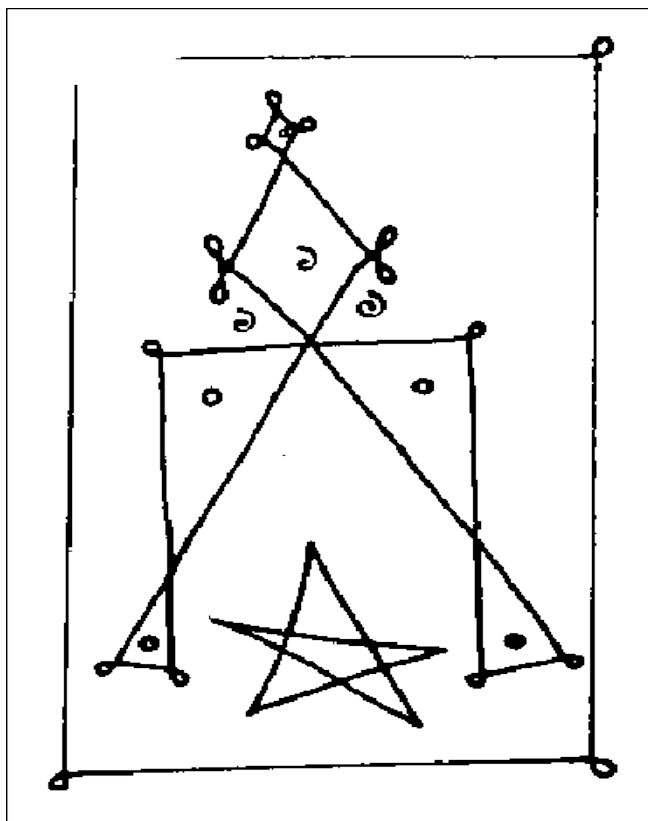
Kaviár & blin (ruský pokrm podobný velkým nesladkým lívancům, podávaný zpravidla se smetanou); Sto let stará vejce; Chobotnice s rýží vařená ve vlastním inkoustu; Lilky vařené neoloupané s česnekem nadívanými černými olivami; Divoká rýže s černými vlašskými ořechy & černými houbami; Lanýž na černém másle (beurre noir); Srnčí marinované v portském, grilované na dřevěném uhlí, podávané na plátcích perníku & ozdobené pečenými kaštany. Black Russian (ruso negro, kávový likér); Guinness-&-šampaňské; Čínský černý čaj. Hořká čokoládová pěna, Turecká káva, fialové hrozny, švestky, třešně, atd.

KOMUNIKÉ ASOCIACE PRO ONTOLOGICKOU ANARCHII - pokračování

ZVLÁŠTNÍ KOMUNIKÉ O HALLOWEENU

Černá magie jako revoluční akce

PŘIPRAV SI INKOUST Z čistého & pravého šafránu smíchaného s růžovou vodou, pokud možno s příměsí krve černého kohouta. V tiché místnosti postav oltář s kalíškem inkoustu, perem se železnou špičkou, sedmi černými svíčkami, kadidelnicí, & trochou benzoinu. Kouzlo musí být psáno na neposkvrněný papír či pergamen. Ve středu, ve čtyři hodiny odpoledne, nakresli diagram orientovaný na sever. Zadržujice dech & s jazykem přitištěným na patro, překresli sedmisměrný diagram (viz ilustrace) bez zvednutí pera z papíru, v jediném plynulém úkonu. Toto jest *Barisan Laksamana*, tedy Král Džinů. Pak nakresli Šalamounovu pečeť (hvězda představující pět podob džina) & další díly diagramu. Nad Šalamounovu pečeť napiš jméno člověka nebo instituce, která má být prokleta. Teď drž papír v benzoinových výparech, & vyvolej bílého & černého džina *v sobě*:

Bismillah ar-Rahman ar-Rahim
as-salaam alikum
O Bílý džine, záře Mohammadova
králi všech duchů uvnitř mě
O Černý džine, můj vlastní stíne
VYSTUP, znič mého nepřítele
--a pokud ne
bud' pokládán za zrádce samotným Alláhem
--účinkem tohoto kouzla
La illaha ill'Alláh
Mohammad ar-Rasul Alláh

Když se má kletba zaměřit na individuálního utlačovatele, měla by být připravena figurka z vosku, do které bude kouzlo vloženo.

Pak je zabodnuto sedm jehel - první skrz hlavu celým tělem, po jedné do každé podpažní jamky, do levé & pravé kyčle, & skrze rty a nosní dírky. Zahal figurku do bílého rubáše & pohřbi ji na místo, kudy nepřítel určitě půjde, za přivolávání pomoci místních duchů země:

Bismillah ar-Rahman ar-Rahim
O Džine země, Duchu hlíny
O Černý Džine žijící v podzemí
slyš mě, upíre země
Nařizuji ti poznamenat & zničit
tělo & ducha _____
Opatruj mé rozkazy
neboť já jsem ryzí & rozený kouzelník
účinkem tohoto kouzla
la illaha ill'Alláh

Mohammad ar-Rasul Alláh

Nicméně pokud je kletba chystaná na instituci nebo organizaci, sežeň následující: vejce vařené natvrdo, železný hřeb, & 3 železné jehly (zabodni hřebík & jehly do vejce); sušeného škorpióna, ještěrku &/nebo brouky; malý semišový váček obsahující hřbitovní hlínu, zmagentizované železné předměty, asafoetidu (bylina, lidově čertovo lejno, pozn. př.) & síru, & zavázaný rudou stužkou. Zašij kouzlo do žlutého hedvábí & zapečetí rudým voskem. Všechny předměty vlož do láhve se širokým hrdlem, zašpuntuj ji, & zapečet' voskem.

Láhev by nyní měla být pečlivě zabalena & zaslána poštou cílové instituci--například křesťanské televizní kazatelské show, *New York Post*, společnosti MUZAK, škole či univerzitě--spolu s kopií následujícího oznámení (zvláštní kopie mohou být zaslány jednotlivým zaměstnancům), &/nebo potají vylepeny okolo pozemku):

Malajská Kletba Černého džina

Tyto prostory byly zaklety černou magií. Kletba byla uvedena v činnost v souladu s přesnými rituály. Tato instituce je prokleta protože utlačuje představitost & przní intelekt, ponižuje umění ku úplnému otupění, duševnímu otroctví, zapůjčuje se propagandě státu & kapitálu, puritánskému reakcionářství, nespravedlivým ziskům, lžím & estetické plísni. Zaměstnanci této instituce jsou nyní v nebezpečí. Kletba se sice netýká jednotlivců, ale místo samotné je nakaženo neštěstím & zhoubou. Ti kteří se neprobudí & neodejdou, nebo nezačnou na pracovišti sabotovat, postupně upadnou pod moc tohoto kouzla. Odstranění či zničení nástrojů kouzla nijak nepomůže. Byly-li viděny na tomto místě, je prokleté. Ziskej zpět své lidství & povstaň ve jménu představitosti--nebo budeš souzen (z pohledu kletby) jako nepřítel lidstva.

Doporučujeme "přihlásit se" k akci pod jménem nějaké další nepřístojné kulturní instituce, jako je Společnost Americké poezie nebo Ženské křížové tažení proti pornu (udej plnou adresu).

Zároveň velmi doporučujeme, pro vyvážení účinku na tvou osobu, který vznikl vyvoláním černého džina, abys zaslal *magické požehnání* člověku nebo skupině, které miluješ &/nebo obdivuješ.

Udělej to anonymně, & učiň svůj dar nádherným. Není potřeba následovat přesný rituál, naopak by mělo být představitosti dovoleno vytrysknout z hlubin vědomí v jasnozřivém/živelném meditativním stavu. Využij vonné tyčinky, rudé & bílé svíčky, tvrdé karamelky, víno, květiny, atd. Pokud to jen je možné, nezapomeň na pravé stříbro, zlato, či diamanty.

Tento jak-na-to manuál Malajské Kletby Černého džina byl připraven, v souladu s autentickým & kompletním rituálem, Výborem pro kulturní terorismus při Vnitřním okruhu Sněmu Znalců HMOCA ("Třetí ráj"). Jsme Nizarijsko-Ismailští esoteristé; to jest, Šiitští kacíři & fanatici kteří odvozují svůj duchovní původ od Hassana-i Sabbáha přes Alladina Mohammada III "Šíleného," sedmého & posledního Pira Alamutského (& ne skrze linii Aga Khanů). Přijímáme radikální monismus & čirý antinomianismus, & protivíme se *všem* podobám práva & autority, ve jménu

Chaosu.

V současnosti z taktických důvodů nepodporujeme násilí ani kouzlení oproti jednotlivým osobám. Voláme po akcích proti *institucím & ideám*--umělecké sabotáži & podvrtné propagaci (s využitím obřadní magie & "tantrické pornografie")--a zejména proti zhoubým médiím Impéria Lží. Kletba Černého džina představuje pouze první krok v kampani Poetického Terorismu, která--jak věříme--povede k dalším, už méně jemným formám povstání.

ZVLÁŠTNÍ KOMUNIKÉ

A.O.A. ohlašuje čistky v hnutí Chaosu

ENERGIE CHAOSU MUSÍ samozřejmě téci *znečištěná*. Každý pokus vykristalizovat čistou ideologii povede v důsledku k chybovým zásekům, zkamenění, opancérování & vysychání, kterých se musíme zřeknout zároveň s veškerou "čistotou." Ano, Chaos si libuje v jisté uvolněné beztvárnosti, ne nepodobné smyslné ledabylosti těch, které milujeme, neboť roztříštili zvyklosti & pozvedli závoj proměnlivosti. Tato volnost však nesmí nikdy znamenat, že teorie Chaosu přijme každou pijavici, která se chce přisát na naše svaté membrány. Jisté definice nebo deformace Chaosu zasluhují veřejně osoudit, & naše oddanost božskému nepořádku by nám neměla bránit v tlučení zrádců & zlodějských umělců & psychických vampírů kteří teď bzučí kolem Chaosu pod dojmem, že je to něco módního. Nemáme v úmyslu zavést inkvizici ve jménu *našich* definic, spíše souboj, rvačku, akt násilí či emociálního odporu, exorcismus. Nejprve bychom rádi vymezili & pojmenovali své nepřátele. (1) Všichni ti smrtihlavové & umělci mrzačení, kteří spojují Chaos výlučně s utrpením, negativitou & neradostným psoudo-libertinismem--ti kteří si myslí že "mimo dobro & zlo" znamená konat zlo--S/M intelektuálové, opěvovatelé apokalypsy--noví gnostičtí dualisté, zatracovači světa & hnusní nihilisté. (2) Ti vědci, kteří prodávají Chaos jednou jako sílu destrukce (např. zbraně na bázi částicového paprsku), jindy jako mechanismus k vynucování pořádku, jako třeba při použití chaotické matematiky ve statistické sociologii a kontrole davu. V této kategorii se ještě pokusíme objevit jména a adresy. (3) Všichni kteří si přivlastňují Chaos k nějakému New Age švindlu. My se samozřejmě také nebráníme, abyste nám dali všechny své peníze, ale říkáme na rovinu: nakoupíme za ně fet nebo odletíme do Maroka. Není přece možné, aby někdo prodával vodu u řeky; Chaos je tou *matérií*, o které mluvili alchymisté, a kterou poštelci vyvažovali zlatem, i když by jí mohli najít v každé kupce hnoje. Největším nepřítelem v této kategorii je Werner Erhardt, zakladatel *est*, který nyní "Chaos" stáčí do lahví & snaží se jej licencovat pro Yuppoidy. Dále bychom rádi uvedli některé z našich přátel, abychom dali představu se kterými z rozrůzněných směrů teorie Chaosu jsme potěšeni: Chaotica, pomyslná autonomní zóna objevená Feralem Faunem (a.k.a. Feral Ranter); Akademie Chaotického umění Větru z tundry; Časopis *KAOS* Joela Birnoca; *Chaos Inc.*, bulletin spojený s prací Ralpha Abrahama, vůdčího chaotického vědce; Církev Eris; Neharmonický Zen; Ortodoxní Maurská církev; jisté odnože Církve SubGénia; Svatý Džihád naší Paní Věčného Chaosu; spisovatelé spojovaní s "anarchismem třetího typu" & časopisy jako je *Populární Realita*; atd. Bítevní linie jsou stanoveny. Chaos není entropie, Chaos není smrt, Chaos není zboží. Chaos je nekončící tvoření. Chaos žije stále.

POSTANARCHISTICKÁ ANARCHIE

ASOCIACE ONTOLOGICKÉ ANARCHIE pořádá konklávi, černé turbany & blyštivé hábity rozvalené na širázských kobercích usrkávají hořkou kávu, pokuřují dlouhé čibuky & šíšy. OTÁZKA: Jaký je váš postoj k odchylkám & dezercím od anarchismu, ke kterým došlo v nedávné době (zejm. v Kalifornii): odpustit nebo odsoudit? Zbavit se jich nebo je oslavovat jako předsunutou stráž? Gnostická elita... nebo zrádci?

Pro tyto zběhy & jejich různé kritiky anarchISMU máme skutečně mnoho porozumění.

Anarchismus vrávorá, jako Syndibád & Strašlivý stařec, s mrtvolou Mučedníka magicky přichycenou na bedrech--strašen dědictvím selhání & revolucionářským masochismem--ve stojatých vodách dávné historie.

Mezi tragickou minulostí & nereálnou budoucností chybí anarchismu smysl pro současnost--jako by se bál tázat se tady & teď, JAKÉ JSOU MÉ SKUTEČNÉ TOUHY?--& a co mohu UDĚLAT SÁM, předtím než bude *moc pozdě*? ... Ano, představ si sám sebe, jak stojíš před kouzelníkem, který na tebe ponuře shlíží & chce slyšet odpověď, "Jaká je tvoje skutečná touha?" Budeš si odkašlávat, koktat, hledat únik v ideologických žvástech? Ovládneš zároveň svou představivost & vůli, dokážeš zároveň snít & troufale jednat--nebo ses nechal nachytat impotentními fantasiemi?

Podívej se do zrcadla & zkus to...(neboť tvář kouzelníka, to je jedna z tvých masek)...

V současném anarchistickém "hnutí" nejsou téměř žádní černí, hispánci, původní američané nebo děti... ačkoli *teoreticky* by právě tyto opravdu utlačované skupiny měly získat ze vzpoury proti autoritám nejvíc. Může to být tím, že anarchISMUS nenabízí žádný konkrétní program, kterým by ti kteří skutečně strádají mohli naplnit skutečné potřeby & touhy (nebo za jejich naplnění smysluplně bojovat)?

Pokud ano, tak toto selhání nevysvětluje jen to, že anarchismus postrádá přitažlivost pro chudé & odstrčené, ale též že se odcizil & zběhl od vlastních hodnot. Demonstrace, transparenty & přetisky klasik z 19. století nijak nepřidávají na dojmu, že jde o žijící smělé spiknutí k sebeosvobození. Pokud má hnutí růst a ne uvadat, znamená to odhodit spoustu balastu a chopit se riskantních myšlenek.

Možnosti tu jsou. Každý den si nesmírné množství američanů uvědomuje, že jsou násilím krmeni hromadou reakcionářských, nudných, hysterických, uměle ochucených *sraček*. Mocný sbor výkřiků, zvracení & řihání... nespokojené davy se vrhají do nákupních center, ničí & drancují... atd., atd. Černá vlajka by měla tuto zuřivost zaštitit & usměrnit v povstání představivosti. Můžeme pokračovat v boji, který vzdali situacionisté v šedesátém osmém & Autonomie v sedmdesátých letech & povznést jej na další úroveň. Můžeme se bouřit právě teď--& v průběhu této vzpoury realizovat mnoho z našich skutečných tužeb, kdyby jen na chvíli, krátkou pirátskou utopií, převrácenou svobodnou zónu v kontinuu starého časoprostoru.

Pokud si A.O.A. stále chce uchovat spojení s "hnutím," nedělá tak pouze z romantické záliby v prohraných případech--ne úplně. Ze všech "politických systémů," právě anarchismus (navzdory svým chybám, & právě proto, že vlastně není politikou ani systémem) se nejvíc přibližuje našemu chápání reality, ontologii, podstatě bytí. Co se zběhů týká...souhlasíme s jejich kritikami, ale poznamenáváme, že nenabízí žádné nové účinné alternativy. Takže pro tuto chvíli navrhuje soustředit se na změny v anarchismu samém. Zde je, soudruzi, náš program:

1. Pracovat na zjištění, že *psychický rasismus* nahradil zjevné formy diskriminace a stal se jedním z nejnechtěnějších aspektů naší společnosti. Nápadně se projevuje i v dalších kulturách, zvláště těch, se kterými sdílíme životní prostor.
2. Zanechat veškerých "čistých" ideologií. Chopit se anarchismu "třetího typu" (abychom použili heslo Boba Blacka): ne kolektivismus ani individualismus. Očistit chrám od zpujných model, zbavit se Strašlivých Starců, relikvií & mučednictví.
3. Hnutí proti práci čili "Zerowork" je extrémně důležité, včetně krajních & možná i násilných útoků na školství & zotročování dětí.
4. Vyvinout v americe samizdatovou síť, nahrazující zastaralé taktiky publikování & propagandy. Pornografie & populární zábava jako nástroje krajní převýchovy.
5. V hudbě je třeba svrhnout nadvládu 2/4 & 4/4 rytmu. Potřebujeme novou hudbu, naprosto zběsilou avšak oslavující život, rytmicky něžnou avšak údernou, & potřebujeme ji TĚD.
6. Anarchismus se musí odloučit od evangelického materialismu & ořepaného dvourozměrného scientismu 19. století. "Vyšší stavy vědomí" nejsou pouhými STRAŠÁKY vymyšlenými zlými kněžími. Orient, okultismus, kmenové kultury ovládají *techniky*, které mohou být použity na zcela

anarchistický způsob. Bez "vyšších stavů vědomí," anarchismus končí & sesychá ve formu utrpení, kňučení stížností. Potřebujeme praktickou odrůdu "mystického anarchismu," postrádajícího všechny ty sračky zaplavující hnutí New Age, neúprosně kacířskou & anti-klerikální; lačnou po nových technologiích vědomí & metanoie ("nové myšlení", odvolání starého tvrzení aby bylo vzápětí definováno jinak a lépe, též jako synonymum "pokání" ve smyslu uvědomění si viny a hledání "kde se stala chyba", pozn. př.)--demokratizace šamanismu, opojená & vyrovnaná.

7. Sexualita je pod útokem, otevřeně ze strany Pravice, skrytě pseudoavantgardním "post-sexuálním" hnutím, & ještě více zákeřně okázalou rekuperací (zotavení, sociol. proces kterým jsou radikální myšlenky a obrazy učiněny zbožím a začleněny do středního proudu kultury, pozn. př.) v médiích & reklamě. Čas pro velký krok vpřed v uvědomování si SexPolu, explozivní znovupotvrzení mnohotvárného Erotu--(i & obzvláště tváří v tvář nákaze & temnu)--doslovná oslava smyslů, doktrína rozkoše. Opustit veškerou pozemskou zášť & stud.

8. Experimentovat s novými taktikami, které nahradí zastaralou zátěž levičáctví. Klást důraz na praktické, materiální & osobní výhody krajních společenství (networking). Není vhodný čas pro násilí a militantnost, ale malá sabotáž či vynalézavé podvracení není samozřejmě nikdy od věci. Kuj pikle & pletichy, nefňukej & nestěžuj si. Zejména svět umění zasluhuje řádnou porci "Poetického Terorismu."

9. Rozbití prostoru v průmyslové společnosti nabízí nějaké výhody (např. počítačové sítě) ale zároveň se projevuje ve formě útlaku (bezdomovectví, zbohatlické čtvrtě, odosobnění v architektuře, zmizení přírody, atd.) Komunity šedesátých let se snažily tyto síly obejít, ale selhaly. Otázka *území* odmítá zmizet. Jak se dá oddělit koncept *prostoru* od mechanismů *kontroly*? Teritoriální gangsteři, Národy a Státy zasvinili všechny mapy. Kdo nám dokáže vymyslet mapu autonomie, kdo dokáže nakreslit mapu která zahrnuje naše touhy?

AnarchISMUS nakonec vždy obsahuje anarchii--& anarchie je chaos. Chaos je princip nekonečného tvoření...& *Chaos žije stále*.

--A.O.A. Plenární schůze

Březen 1987, NYC

ČERNÁ KORUNA & ČERNÁ RŮŽE

Anarcho-Monarchismus & Anarcho-Mysticismus

VE SPÁNKU SNÍME pouze o dvou podobách vlády--anarchii & monarchii. Prvotní kořeny vědomí neznají politiky & férové hry. Demokratický sen? Socialistický sen? Nemožné.

Když mi REM přinese řešení v podobě téměř prorocké vize, nebo i obyčejné freudovské splnění přání, jen králové & divoši obývají noc. Monády & Nomádi.

Bledý den (kde nic nezáří svým vlastním světlem) šeptá & naznačuje & poukazuje, k jak smutné a nevýrazné realitě jsme svolili. Leč ve snech nejsme ovládáni ničím, vyjma lásky a magie, což jsou dovednosti chaotiků & sultánů.

Mezi lidmi kteří si neumí hrát a tvořit, jen *pracovat*, umělci též neznají jiné volby než anarchie & monarchie. Jako snílek, musejí ovládnout & *učinit vládnoucími* své vjemy, & proto musejí obětovat prostou společenskost "tyranské Múze." Umění umírá na slušné chování. Umění se musí vyživat v divokosti jeskynního muže, nebo mít ústa pozlacená jako nějaký princ. Umění je druh byzantského barbarství vhodného pouze pro urozené & divochy. Byrokrati & obchodníci ho otráví, profesori rozžvýkají, & filosofové vyplivnou. Pokud bys poznal sladkost žití jako básník pod vládou nějakého prodejného, zkaženého, dekadentního, neschopného & směšného Paši či Emíra, nějakého Quajar šáha, Krále Farouka, Královny Perské, pochopil bys, že to je přesně to, co musí chtít každý anarchista. Jak jen milovali básně & malby, tito staří smyslní blázni, jak jen je pohlcovaly růže &

chladné vánky, tulipány & loutny! Nenávidím jejich krutost & rozmařilost, ano--ale přinejmenším to byli lidé. Byrokrati, ti kteří zasvinili stěny myšlení špinou bez zápachu--tak ohleduplní, tak *gemutlich*--ti kteří zamořili vnitřní povětrí nudou--ti samozřejmě nejsou hodni ani nenávisti. Sotva existují mimo bezkrevné ideje, kterým posluhují.

A mimo to: snílek, umělec, anarchista--nesdílejí snad určitý smysl pro kruté rozměry s nejnestoudnějším z mogulů? Může se vůbec pravý život projevat bez jistého bláznovství, excesů, záchvatů herakleitovské "svárlivosti"? Nevládneme--ale nemůžeme být & *nebudeme* ovládnáni.

Narodníci, ruští anarchisté, občas vydávali zfalšovaný *dekret* či manifest ve jménu Cara; samovládce si v něm stěžoval, že ho chamtiví šlechtici & bezcitní úředníci zavřeli v paláci & odstříhli od milovaného lidu. Vyhlášoval konec nevolnictví & povolával dělníky & rolníky, aby se pod jeho jménem bouřili proti vládě.

Několikrát tento trik skutečně zažehl jiskru vzpoury. Proč? Protože metaforicky absolutní vládce jedná jako zrcadlo jedinečné & naprosté absolutnosti ega. Každý rolník, který nahlédl do skla této legendy, tam spatřil svou vlastní svobodu--iluzi, ale takovou, která si vypůjčila kouzlo z logiky snu.

Podobný mýtus musel v sedmáctém století inspirovat Rantery & antinomisty & Muže páte monarchie, kteří se sbíhali pod Jakobitskou korouhev & její tajné spolky učenců & spiknutí modré krve. Radikální mystikové byli nejprve zrazeni Cromwellem & poté Restaurací--proč se tedy nakonec nespojit s drzími kavalíry & fintivými hrabátky, s Rosenkruciány & Zednáři skotského ritu, a nesnažit se dosadit na trůn Albionu nějakého okultního mesiáše?

Mezi lidmi, kteří si neumí představit společnost bez panovníka, mohou být touhy radikálů vyjádřeny monarchistickými pojmy. Mezi lidmi, kteří si neumí představit společnost bez náboženství, mohou krajní touhy mluvit jazykem hříchu.

Taoismus zatratil všechnu tu konfuciánskou byrokracii, ale uchoval obraz císaře-mudrce, který tiše sedí na svém trůnu, otočený vhodným směrem, a nedělá vůbec nic. Islámští Ismaelitě vzali myšlenku Imáma (vůdce, vládce, pozn. př.) prorokovy domácnosti & metamorfovali ji v Imáma jedinečnosti každého bytí, v dokonalé Já které je mimo všechn zákon & pořádek, které je v souladu s Jediným. A tato doktrína je přivedla do vzpoury proti Islámu, k teroru & atentátům ve jménu čistě esoterického sebeosvobození & totální realizace.

Klasický anarchismus 19. století se ustanovil v boji proti koruně & církvi, & na probouzející se úrovni se tedy považuje za rovnostářský & ateistický. Tato retorika samozřejmě zamlžuje, co se skutečně stalo: "král" se stal "anarchistou," "kněz" "kacířem." V tomto zvláštním duetu proměnlivosti není pro politika, demokrata, socialistu a jejich rozumové ideologie místo; k hudbě jsou hluší & namají smysl pro rytmus. Terorista & panovník jsou *archetypy*; ti ostatní pouze funkcionáři.

Dříve se anarcha & král drželi pod krkem & tančili tanec smrti--tu skvostnou bitvu. Nyní jsou samozřejmě oba odsunuti na smetiště historie--odepsané figury, kuriozity z plnějších & kouzelnějších časů. Víří okolo tak rychle, až se zdá že jejich tvary splývají...Mohou se nějak stát jedinou podstatou, siamským dvojčetem, Janusem, bizarní shodou? "Spánek rozumu..." ach! nejžádanější & nejžádostivější monstra!

Ontologická anarchie prohlašuje na rovinu & bez přemýšlení: ano, ti dva jsou teď jeden. Anarcha/král je znovuzrozen jako jediné jsoucno; každý z nás je vládce vlastního těla, vlastního tvoření--a právě tak všeho ostatního, co může popadnout & držet.

Naše akce jsou ospravedlněny libovůlí & naše vztahy jsou formovány dohodami s ostatními autarchy. Tvoříme své zákony pro svoji doménu--& okovy zákona byly zlomeny. V současnosti možná přežíváme jako pouzí žadatelé--ale i tak můžeme uchvátit pár okamžiků, pár čtverečních metrů reality které vnutíme svou absolutní vůlí, své *royaume*. *L'etat, c'est moi*.

Pokud máme být spoutáni nějakou etikou či morálkou, pak jen takovou, kterou jsme si pro sebe sami vymysleli, což je překvapivě více povznášející & osvobozující než "morální kyselina" puritánů & humanistů. "Vy jste jako bozi"--"Ty jsi Tím."

Slov *monarchismus* & *mysticismus* je zde částečně užito jednoduše *pour epater* (pro ohromení, pozn. př.) právě těch rovnostářsko ateistických anarchistů, kteří reagují pobožnou hrůzou při každé narážce na pompéznost či šíření pověr. Žádné šampaňské revoluce *pro ně!*

Naše značka anitautoritářství, kupodivu, vzkvétá na barokním paradoxu; upřednostňuje stavy vědomí, emocí & estetiky nade všemi zkamenělými ideologiemi & dogmaty; je všeobjímající & libuje si v rozporech. Ontologická anarchie je šotek pro VELKÉ myslí. Překlad titulu (& klíčový termín) životního díla Maxe Stirnera jako *Ego a jeho vlastnictví* (*The Ego & Its Own*) vedl k choulostivé misinterpretaci pojmu "individualismus." Anglo-latinské slovo *ego* je zde vyplňováno & zatěžováno freudistickou & protestantskou bagází. Po důkladném čtení Strinera si myslíme, že *Jedinečné & jeho vlastnickost* (*The Unique & His Own-ness*) lépe odráží autorův záměr, daný tím, že nikdy nedefinoval *ego* v *opozici* k libidu nebo id, a ani v *opozici* k "duši" či "mysli." Jedinečnost (*der Einzige*) může být dost dobře vykládána prostě jakožto jedinec sám.

Stirner se nepouštěl do žádné metafyziky, přesto vkládal do Jedinečného jistou neomezenost. Jakým způsobem se pak toto *Einzige* liší od Já Advaita Védanty? *Tat tvam asi*: Ty (individuální osobnost) jsi Tím (absolutní osobnost).

Mnozí věří, že mysticismus "rozpouští ego." Žvásty. To může jenom smrt (alespoň v našem saducejském předpokladu). Mysticismus též neničí "smyslné" nebo "živočisné" já--což by přece znamenalo sebevraždu. Ve skutečnosti se mysticismus snaží překonat falešné vědomí, iluzi, konsenzuální realitu, & všechna selhání já, které doprovází tato onemocnění. Pravý mysticismus tvoří "já v pokoji", já obdařené silou. Nejvyšší úkol metafyziky (dosažený například Ibn Arabim, Boehmem, Ramanou Maharshri) je v citu vůči sebezničení, ve sjednocení metafyzického & fyzického, transcendentního & imanentního, jakožto JEDNOHO. Jistí *radikální monisté* dovedli tuto nauku daleko za pouhý panteismus či religiózní mysticismus. Porozumění imanentní jedinečnosti bytí inspirovalo jisté antinomistické kacířské směry (Ranters, Asasíni) které pokládáme za své předky.

Stirner sám se zdá hluchý vůči možným spirituálním ozvěnám individualismu--& v tomto zůstává věrný 19. století: narozen dlouho po rozbřednutí křesťanství, ale též dlouho před objevením Orientu & tajné illuministické tradice v západní alchymii, revolucionářského kacířství & okultního aktivismu. Stirner celkem právem pohrdá tím, co mu bylo známo jako "mysticismus," čili prostá uctívačská sentimentalita založená na sebezřeknutí se & zatracování světa. O pár let později zatloukl Nietzsche poslední hřebík do rakve "Boha." Kdo by si potom ještě troufal tvrdit, že individualismus & mysticismus mohou být usmířeny & sloučeny?

Co nám u Stirnera chybí (Nietzsche se dostal blíže) je fungující pojetí *mimořádného vědomí*. Realizace jedinečného já (či *ubermensche*) musí rezonovat & šířit se jako vlny nebo spirály nebo hudba k uchopení bezprostřední zkušenosti či intuitivního vnímání jedinečnosti reality samé. Taková realizace uchvátí & vymaže veškerou dualitu, dichotomii & dialektiku. Nese s sebou, podobně jako elektrické napětí, intenzivní & nevyjádřitelný smysl pro *hodnotu*, která "zbožšťuje" já.

Bytí/vědomí/blaženost (*satchitananda*) nemohou být pomínuty jako pouhé další Stirnerovské "strašidlo" nebo "kolečko v hlavě." Nevyvolávají se jimi žádné výlučně transcendentní principy, pro které by muselo *Einzige* obětovat svoji vlastnickost. Pouze se říká, že intenzivní uvědomění si existence samé vyústí v "blaženost"--nebo méně poeticky, v "hodnotné vědomí." Konečným cílem Jedinečnosti pak je *pojmut* všechno; radikální monisté toho dosahovali identifikováním se s vnímáním, jako čínský písmomalíř, který "se stal bambusem," takže "maloval sám sebou."

Navzdory mysteriozním radám se Stirner uchyluje k "spojenectví Jedinečných" & navzdory Nietzscheovu "Přítakání" & oslavování života se jejich individualismus zdá jaksí ohraničen určitým *chladem k ostatním*. Částečně vypěstili osvěžující, očištnou mrazivost proti dusivému horku sentimentality & altruismu 19. století; částečně prostě opovrhovali tím, co kdosi (Mencken?) nazval "Homo Boobensis." (booby: hlupák, naivka, pozn. př.)

A přece, když čteme za & pod ledovým příkrovem, odkrýváme stopy žhnoucí doktríny--Gaston Bachelard by to možná nazval "Poetikou druhých." Spřízněnost *Einzige* s druhými nemůže být

definována ani limitována žádnou institucí ani myšlenkou. A přece je jasné, jakkoli je to paradoxní, že úplnost Jedinečného závisí na ostatních, & že nemůže & nepůjde realizovat v zatrpklé izolaci.

Příklad "vlčích dětí" neboli *enfants sauvages* napovídá, že lidské mládě zbavené lidské společnosti na příliš dlouhou dobu nikdy nedosáhne vědomé lidskosti--nikdy si neosvojí řeč. Možná je dítě divočiny poetickou metaforou pro Jedinečné--a přece zároveň značí přesný bod, kde se Jedinečné & druzí musejí setkat, splynout, sjednotit se--nebo ztroskotají & ztratí vše, co mohli mít.

Druzí zrcadlí Já--druzí jsou naši *svědci*. Druzí kompletují naši osobnost--druzí nám dávají klíč k vnímání jednotnosti bytosti. Když mluvíme o bytí & vědomí, odkazujeme na Já; Když mluvíme o blaženosti, začleňujeme druhé.

Rozvoj jazyka se odehrál pod vlajkou Érota--všechna komunikace je neodmyslitelně erotická, všechny vztahy jsou erotické. Avicenna & Dante prohlašovali, že to je láska co hýbe hvězdami & planetami po jejich drahách--*Rg Véda* & Hesiodova *Theogonie* prohlašují Lásku za prvního boha zrozeného po Chaosu. Afekty, přitažlivost, estetické vnímání, nádherná díla, veselí--všechno toto nejdražší vlastnictví Jedinečného vzniká z konjukce Já & Druhých pod konstelací touhy.

Zde opět může být projekt započatý individualismem vzkríšen & rozvinut naroubováním štěpu mysticismu--přesněji tantrou. Jakožto esoterická *technika* odštěpená od ortodoxního Hinduismu, poskytuje tantra symbolickou konstrukci ("Síť drahokamů") pro identifikaci sexuální rozkoše & mimořádného vědomí. Všechny antinomistické sekty měly nějaké "tantrické" aspekty, od evropských rodin lásky & svobodných bratří (středověcí Almarici, pozn. př.) & Adamitů přes pederastské perské súfisty po Taoistické alchymisty v Číně. I klasický anarchismus si užil pár tantrických okamžiků: Fourierovy phalansterie; "Mystický anarchismus" G. Ivanova & dalších ruských symbolistů fin-de-siècle; incestní erotika v Arzibaševského románu *Sanine*; prapodivná kombinace nihilismu & uctívání Kálí, která inspirovala Bengálskou Teroristickou Stranu (k níž můj guru tanry, Sri Kamanaransan Biswas, měl tu čest náležet)...

My samozřejmě zamýšlíme mnohem hlubší synkresi anarchie & tantry než kdokoli z nich. Ve skutečnosti prostě říkáme, že individuální anarchismus & radikální monismus by měly být nadále považovány za jedno a to samé hnutí.

Tento hybrid budiž nazván "spirituálním materialismem," pojmem který sežehne veškerou metafyziku v ohni jednoty duše & hmoty. Také se nám líbí "Ontologická anarchie", neboť naznačuje, že bytí samo setrvává ve stavu "božského Chaosu," všemocnosti, nepřetržité tvorby.

V tomto toku je seberealizovaným pouze *jiva mukti*, čili "osvobozený jedinec," který se stává vlastníkem čili panovníkem svého vnímání a svých vztahů. V tomto neustávajícím plynutí je jedinou zásadou pořádku touha, a jedinou možnou společností je tedy ta (jak pochopil Fourier), která je složená z milenců.

Anarchismus je mrtev, ať žije anarchie! Už přece dál nepotřebujeme bagáž revolucionářského masochismu nebo idealistického sebeobětování--nebo frigiditu individualismu, která pohrdá veselím a *pospolným životem*--nebo sprosté pověry ateismu, scientismu a progresivismu 19. století. Vždyť je to jen mrtvá váha! Ušmudlané proletářské kufry, těžké buržoutské loďní truhly, nudné portmonky filosofů--přes palubu s nimi!

Chceme z těchto systémů pouze jejich vitalitu, životní sílu, smělost, neústupnost, vztek, nedbalost--jejich sílu, jejich *šakti*. Než vyhodíme veteš a s ní podvodníky, vybereme z jejich zavazadel peněženky, revolvery, drahokamy, drogy a další užitečné věci--vezmeme co se nám líbí a zahodíme zbytek. Proč ne? Jsme snad kněží kultu, abychom opěvovali relikvie a mumlali jména mučedníků?

Také monarchismus má něco co chceme--grácii, lehkovážnost, hrdost, přepych. To si vezmeme, a vyklopíme bídu autority & tyranizování na smetiště historie. I mysticismus má něco do sebe--"sebepřekonání", exaltované vědomí, reservoáry psychické potence. Toto vyvlastňujeme ve jménu našeho povstání--a necháváme bídu morálky & náboženství hnít & rozkládat se.

Jak říkali Ranters, když zdravili "přátelské stvoření"--od krále po kapsáře--"Raduj se! Všechno je naše!"

INSTRUKCE PRO KALI JUGU

KALI JUGA MÁ JEŠTĚ asi tak 200 000 let pro své skotačení, dobrá zpráva pro advokáty & avatary Chaosu, špatná pro Brahmány, Jahvisty, byrokratické bohy & jejich poskoky.

Vzpomínám si, že Darjeeling se mi zdál cosi skrývat už od chvíle, kdy jsem zaslechl to jméno--*dorje ling*--Hromové město. V roce 1969 jsem dorazil právě před monzumu. Stará britská horská stanice, letní ústředí Bengálské vlády--uličky utvořené jako točitá dřevěná schodiště, tržiště s pohledy ze Sikkimu & horou Katchenhungou--tibetské chrámy & uprchlíci--nádherní lidé s kůží jako žlutý porcelán nazývaní Lepchaté (původní domorodci)--Hinduisté, Muslimové, nepálci & Bhutánští Buddhisté, & zkažení britové, provozující zatuchlé banky & čajovny, kteří ztratili cestu domů ve čtyřicátém sedmém.

Potkávám Ganeš Babu, tlustého bělovousého sádhua s až příliš dokonalým Oxfordským akcentem--nikdy jsem neviděl nikoho kouřit tolik ganjy, jeden plný čilam za druhým, šli jsme se toulat ulicemi, on si kopal míčem s uječenými dětmi nebo vyvolával potyčky na tržnici, oháněje se deštníkem po vyděšených úřednících, načež řval smíchem.

Uvedl mne k Sri Kamanaransan Biswasovi, drobnému vychrtlému vládnímu úředníkovi ve středních letech oblečenému v ošuntělém kvádru, který se nabídl, že mne bude učit Tantru. Mr Biswas žil v malém bungalovu usazeném na příkrém svahu zarostlém borovicemi, kde jsem jej denně navštěvoval zásoben pintami levné brandy pro účely náboženského rituálu puja & normálního chlastání--stále mne také během hovoru povzbuzoval, abych kouřil, neboť Ganja též je zasvěcena Kálí.

Za divokých mladých let byl Mr Bisvas členem Bengálské Teroristické Strany, která sdružovala uctíváče Kálí & kaciřské muslimy stejně jako anarchisty & extrémní levičáky. Ganeš Baba se zdál tuto skrytou minulost schvalovat, jako kdyby byla znamením Mr Bisvasovy utajené tantrické moci, navzdory jeho mírně zchátralému vnějšímu dojmu.

Probírali jsme každé odpoledne mou četbu Sira Johna Woodruffa ("Arthur Avalon"), procházel jsem se v chladné letní mlze, tibetské pasti na duchy se kývaly ve vlhkém vánku, který honil mlhu mezi cedry. Cvičili jsme Tara-mantru a Tara-mudru (či Yoni-mudru), a studovali Tara-yantra diagram pro magické účely. Jednou jsme navštívili chrám hinduistického Marsu (zároveň planeta i bůh války, jako u nás) kde koupil prsten ukovaný ze železného hřebíku do koňské podkovy & dal mi jej. Ještě víc brandy & ganjy.

Tara: jedna z podob Kálí, s velmi podobnými atributy: trpasličí, nahá, čtyři ruce se zbraněmi, tančící na mrtvém Šivovi, náhrdelník z lebek nebo uťatých hlav, krev kapající z jazyku, kůže temně modrošedé barvy monzumových mračen. Déšť houstne každým dnem--sesuvy půdy blokují cesty. Mé povolení pro příhraniční oblast končí. Mr Biswas & já opouštíme v džípu vlhké Himaláje & vlakem cestujeme do města jeho předků, Siliguri, ležícího na rovných bengálských pláních, kde se Ganga rozlévá v zelené mokřiny delty.

V nemocnici navštívíme jeho ženu. Povodeň, která loni stihla Siliguri, měla desítky tisíc obětí. Z města se stala jedna ruina plná nánosů řas & sutin, stěny nemocnice jsou dosud pocákané hleny, krví, zvratky, tekutinami mrtvých. Ona seděla tiše na posteli, bez mrknutí oka vyčkávala strašlivý osud. Temná strana bohyně. Dal mi barevnou litografii s Tarou, která zázračně vyplula na hladinu & byla zachráněna.

Té noci se účastníme jistého obřadu v místním chrámu Kálí, skromné napůl zbořené svatyni na okraji cesty--jediným světlem jsou louče--chorály & bubny s cizí, téměř africkou synkopací, zcela neobvyklé, prvotní & navíc šíleně spletité. Pijeme, kouříme. Sám na hřbitově, vedle napůl spálené mrtvoly, jsem uveden do Tara Tantry. Druhý den, v horečkách & blouznění, říkám sbohem & vydávám se do Assámu, ke chrámu Šakti *yoní* (tantrický termín pro vagínu, též rituální nádoba, pozn. př.) v Gauhati, právě v čas na každoroční oslavy. Assám je zakázaná oblast & já nemám povolení. O půlnoci v Gauhati vyklouznu z vlaku, vracím se zpátky po trati v dešti & naprosté tmě & bahně které sahá po kolena, nakonec se dotrmácím do města & najdu hotel plný hmyzu. Celou dobu je mi zle jako psovi. Noc beze spánku.

Hned ráno cesta autobusem ke chrámu na nejbližší hoře. Ohromné věže, zarůstající bůžci, nádvoří, přístavby--desítky tisíc poutníků--tajemní sádhuvé sestoupivší ze svých ledových jeskyní dřepí v tygřích kůžích & skandují. Ovce & holubi jsou poráženi po tisících, pravé hekatomby--(žádný další bílý sáhib v dohledu)--palec hluboké proudy krve ve strouhách--meče Kálí se zahnutými čepelemi dělají sek sek sek, hlavy mrtvých pleskají na kluzké dláždění.

Když Šiva rozsekal Šakti na 53 kousků & rozházel je po celém povodí Gangu, zde spadla její kunda. Jeden přátelský kněz mluví anglicky & pomůže mi najít jeskyni, kde je vystavena yoni. Tou dobou už vím, že jsem vážně nemocen, ale rozhodnu se dokončit rituál. Dav poutníků (všichni nejméně o hlavu menší než já) mne doslova zachvátí jako spodní proud na pláži, & přidušeného mne strhne s sebou dolů po točitých troglodytských schodech do klaustrofobní jeskyně-lůna, kde v křečích & halucinacích dovířím k beztvaremu kuželu meteoritu, zamazanému stoletými vrstvami másla ghee & okru. Dav hraje se mnou, dovolí mi hodit věnec jasmínu přes yoni.

O týden později jdu v Káthmandů se žloutenkou na měsíc ležet do německé misionářské nemocnice. Nízká cena za získané vědění--játra vysloužilého plukovníka z Kiplingova příběhu!--ale poznal jsem *Ji*, poznal jsem Kálí. Ano, absolutní archetyp hrůzy, přesto se pro ty, co znají, stane štědrá matkou. Později jsem v jeskyni v džungli nad Rishkish několik dnů meditoval o Taře (s mantrou, yantrou, mudrou, vonnými tyčinkami & květinami) & vrátil se do pokojného Darjeelingu obdařen jejími blahodárnými vizemi.

Její věk je nezbytně plný hrůz, neboť většina z nás jí neporozumí, nedosáhne za náhrdelník z lebek ke věnci z jasmínu, nepochopí v jakém smyslu jsou jedním a *tím samým*. Projít CHAOSEM, osedlat ho jako tigra, obejmout jej (i sexuálně) & nasát něco z jeho šakti, z jeho životní šťávy--toť jest cesta Kali jugy. Tvůrčí nihilismus. Pro ty, kdo po ní kráčí, nabízí osvícení & zároveň blahobyt, podíl z její dočasné *síly*.

Sexualita & násilí slouží jako metafory v básni, které působí přímo na vědomí skrze "obraz-otvornost"--nebo jinak, za správných okolností mohou být otevřeně rozvíjeny & vychutnávány, obdařit významem posvátna *každou věc*, od extáze & vína po smetí & mrtvá těla.

Ti kdo Kálí ignorují, nebo vnímají mimo sebe samé, riskují zničení. Ti kdo ji uctívají jako *išata-devatu*, nebo božské já, kteří okouší její železný věk, jako by byl ze zlata, ti znají alchymii její přítomnosti.

PROTI REPRODUKCI SMRTI

JEDNO ZE ZNAMENÍ, ohlašujících mnohými předpokládaný konec světa, bychom mohli vidět ve všeobecné fascinaci nejzápornějšími & nejnenávislnějšími zplodinami tohoto věku, fascinaci pociťované tou samou třídou myslitelů, kteří se cítí nejvíce oprávněni varovat nás před tak zvanou apokalypsou. Mluvím o lidech, které velmi dobře znám--o těch z "duchovní pravice" (jako jsou neo-Guenoniáni se svou posedlostí známkami úpadku)--& o těch z post-filosofické levice, o detašovaných esejistech smrti, znalcích umění mrzačení.

Oběma skupinám vychází jakákoli možná činnost na světě nastejno--vše se stává stejně bezvýznamným. Pro tradicionalisty už nemá smysl nic kromě přípravy duše na smrt (ne jenom vlastní, také celého světa). "Kulturním kritikům" zase záleží už jenom na hře na indentifikaci ještě dalšího důvodu k zoufalství, jeho rozebírání & přidání do katalogu.

Teď je konec světa abstrakcí, protože se nikdy nestal. Ve skutečném světě neexistuje. Přestane být abstrakcí, jen když se stane--pokud se vůbec stane. (Netroufám si tvrdit, že znám "Boží názor" na věc--ani že ovládám jakési vědecké poznání o dosud neexistující budoucnosti). Co vidím, je duševní obraz & jeho emocionální následky; jako takové je identifikuji jakožto druh přízračného viru, strašidelnou nevolnost ve mě, která by měla být prostě škrtnuta a ne hypochondricky rozmazlována & ukájena. Došel jsem k opovrhování "koncem světa" jakožto ideologickou ikonou, která je držena nad mojí hlavou náboženstvím, státem, & kulturním prostředím atd., jako důvod proč *nedělat nic*.

Chápu, proč mě náboženské & politické "síly" chtějí udržet rozklepaného v kolenou. Potom *jim* totiž stačí nabídnout pouhou *šanci* na vyhnutí se ragnaroku (skrz modlitbu, skrz demokracii, skrz komunismus, atd.), a já budu jako ovce následovat jejich diktáty & netroufnu si nic dělat po svém. Nicméně případ osvícených intelektuálů se zdá na první pohled značně záhadnější. Jakou moc si z tohoto odříkávání růžence strachu & sklíčenosti, sadismu & zášti odvozují *oni*?

Tak především získávají *chytrost*. Každý útok na ně se zdá hloupý, protože jen oni jsou dost bystrozrací aby rozpoznali pravdu, jedině oni mají dost odvahy aby ji *ukázali* vzdor tupým hnidopišským cenzorům & liberálním ubožákům. Pokud je napadnu ve věci tohoto problému, který žádají objektivně diskutovat, budu vypadat jako moula, puritán, kašpárek. Když přiznám svůj odpor k *artefaktům* jejich vnímání (knihy, obrazy, představení) budu zcela přehlížen jako prostá citlivka (& tím pádem samozřejmě psychicky utlačován), nebo přinejmenším jako někdo kdo nerozumí závažnosti.

Protože jsem se párkrát popsal jako na chlapečky zaměřený anarchista, dost lidí si myslí, že musím být zároveň "zainteresovaný" v dalších ultra-postmoderních záležitostech jako jsou sérioví vrazi dětí, fašistická ideologie nebo fotografie Joela P. Witkina. Oni vidí v každé otázce jenom dvě strany: tu která je "šik" & tu která není. Marxista který namítne že všechno tohle uctívačství smrti je proti pokroku, bude tedy považován za stejného blázna jako křesťanský fundamentalista, který to pokládá za nemorální.

Držím se toho, že (jako obvykle) existuje k této otázce mnohem víc postojů než dva. Spory o dvou stranách (kreacionismus vs. darwinismus, "pro volbu" vs. "pro život," atd.) jsou bez výjimky *klamy*, okázalé lži.

Můj názor je takový: až příliš dobře znám "inteligenci" která brání akci. Já sám jí mám až příliš. Ale jednou za čas se mi povede chovat se jako dost velký blázen na to, abych se pokusil změnit svůj život. Občas jsem přitom používal nebezpečné látky, jako je náboženství, marihuana, chaos, milování s chlapci. Při pár příležitostech se mi povedlo dosáhnout jistého stupně úspěchu--& tím se nechci nijak chlubit, jen se snažím předložit svědectví. Svržením vnitřních ikon konce světa & marnosti všeho světového úsilí jsem (velmi vzácně) prozřel do stavu, který se mi zdál (ve srovnání s jinými zažitými stavy) být stavem *zdraví*. Obrazy smrti & mrzačení, které fascinují naše umělce & intelektuály, se mi jeví--v zapamatovaném světle zmíněných zkušeností--tragicky nemístné vůči skutečnému potenciálu bytí & *diskutování* o něm.

Bytí samo by mohlo být považováno za bezednou propast neovládanou žádným významem. Neberte to jako *pesimistické* tvrzení. Pokud je to pravda, nevidím v tom nic jiného než prohlášení autonomie pro mou představivost & vůli--& to nejkrásnější tvrzení, jaké jen mohli zplodit ti, kteří *pokládají* význam nadřazený bytí.

Proč bych měl symbolizovat tuto svobodu skutkem jako je vražda (jak to udělali existencialisté), nebo nějakou ze zvrácených choutek osmdesátých let? Smrt mne může zabít jen jednou--jinak jsem volný k vyjádření & prožití (tak silně jak *můžu*) života & umění založených na sebou hodnocených "vrcholových zážitcích," jakož i na "družném veselí" (a tyto věci budou vlastně odměnou samy o sobě).

Obsesivní replikace obrazů smrti (& jejich rozšiřování nebo dokonce zezbožnění) *se stává z pohledu tohoto plánu* právě takovou obstrukcí jako je cenzura nebo mediální vymývání mozků. Vyvolává smyčky negativní zpětné vazby--je to zlé juju (voodoo kouzlo, pozn. př.). Nepomůže nikomu překonat strach ze smrti, naopak vštípí *morbidní* strach namísto strachu zdravého, který všichni vnímající tvorové mají při přičichnutí k vlastní smrtelnosti.

Nejde o to zbavit svět všeho ohyzdného, nebo popírat, že jsou skutečně děsivé věci. Ale některé z nich mohou být překonány--pod podmínkou, že budeme stavět *estetiku* na překonávání a ne na strachu samém.

Nedávno jsem navštívil nevázané, nekompromisně módní, tanečně-poetické představení: jediný černý tanečník ve skupině musel předstírat, že šoustá mrtvou ovci.

Přiznávám, že součástí mého záměrně navozeného bláznovství je uvěřit (& také cítit), že umění

může změnit mě & ostatní. Proto píšou pornografii & propagandu--abych způsobil *změnu*. Umění nemůže nikdy znamenat tolik co milostný poměr, například, nebo povstání. Ale...v určitém rozsahu...funguje.

I kdybych se vzdal veškeré naděje kterou v umění mám, na jakýkoli způsob, všeho očekávání stavů vytržení, stejně bych odmítl zaprodat se umění které jenom rozpitvává mé utrpení, nebo se ukáží v *shadenfreude*, "potěše z utrpení druhých." Od jistých druhů umění se odvrátím, jako se pes s vytím odvrací od mrtvolky svého druhu. Rád odmítnu sofistikovanost, která by mi povolila očichávat ho s nezaujatým podivem jako další příklad post-industriálního rozkladu.

Jedině mrtví jsou skutečně chytří, skutečně cool. Nic se jich netýká. Dokud žiju, stojím na straně zmateného utrpení pokřiveného života, radši plný vzteku než nudy, se sladkým chtíčem, hladem & nedbalostí... proti ledové avantgardě & jejím módním předpovědím z pohřebiště.

VYZVONĚNÍ OBVINĚNÍ SURREALISMU

(Pro Harryho Smitha)

NA VÝSTAVĚ SURREALISTICKÝCH FILMŮ se kdosi dotázal Stana Brakhagea co si myslí o využití surrealismu médií (MTV, atd.); odpověď zněla že to je "zatracená ostuda." Dobrá, možná je a možná není (znamená populární kultura *ipso facto* nedostatek veškeré inspirace?)--ale dejme tomu, že na určité úrovni je přivlastnění surrealismu médií zatracená ostuda. Máme ale věřit, že v surrealismu samém není nic, co by tuto krádež dovolilo?

Návrat k potlačenému znamená návrat k paleolitickému--ne návrat do staré doby kamenné, ale spirálové kroužení okolo na nové úrovni. (Konec konců, 99.9999% zkušeností člověka je z lovu/sběračství, agrikultura & průmysl jsou jen malou olejovou skvrnou na hladině hluboké studny ne-historie.) Paleolitické rovná se pre-pracovní ("původní společnost volného času"). Post-pracovní (Zerowork) rovná se "Psychický paleolitismus."

Všechny plány na "osvobození touhy" (surrealismus) které zůstanou zapletené do matrice Práce mohou vést pouze ke zezbožnění touhy. Neolit začíná s touhou po zboží (agrikulturním přebytku), přesouvá se k produkci touhy (průmysl), & končí implozí touhy (reklama). Surrealistické osvobození touhy, přes všechny své estetické úspěchy, není ničím víc než podmnožinou výroby--odtud obchodování surrealismu ve velkém s Komunistickou stranou & její dělnickou ideologií (neřku-li doprovodná mysogynie & homofobie). Moderní volný čas, pro změnu, je pouhou podmnožinou práce (odtud jeho zezbožnění)--takže není žádným neštěstím, že když surrealismus zavřel krám, jedinými zákazníky v garážním výprodeji zůstali reklamní úředníci.

Reklamní průmysl, využívá surrealistické kolonizace nevědomí k *tvorbě* touhy, vedl ve finále k implozi surrealismu. Není to jen "zatracená ostuda & hanba," nejen prosté přivlastnění.

Surrealismus byl *vyroben* pro reklamu, pro zezbožnění. Surrealismus je de fakto zradou touhy.

A navíc, mimo tuto propast významů, nové touhy povstávají nevině jako znovuzrozený fénix. Raní berlínští dadaisté (kteří odmítli návrat uměleckého objektu) měli své chyby, ale poskytují nám lepší vzor jak se vypořádat s implozí sociálna než na jaký kdy mohli přijít surrealisté--anarchistický vzor, nebo možná (v antropologickém žargonu) neautoritářský vzor, destrukci veškeré ideologie, všech okovů zákona. Jak se struktura práce/volna rozsypává do prázdnoty, jak všechny formy kontroly mizí v rozpuštění významů, neolit je odsouzen zmizet také, se všemi svými chrámy & sýpkami & policií, aby byl nahrazen určitým návratem k lovení/sběračství na psychické úrovni--tedy re-nomadizací. Všechno imploduje & mizí--oidipální rodina, školství, nakonec nevědomí samo (jak řekl Andr Codrescu). Nepleťme si to s Armageddonem (zkusme odolat svodům apokalypsy, toho eschalotologického švindlu)--to nespěje *svět* ke svému konci--to jen prázdná slupka sociálna chytá plamenem & mizí.

Surrealismus musí být odhozen spolu s dalším líbivým harampádím kněžourství & nudných ovládacích systémů. Nikdo neví co přichází, jaké utrpení, jaký duch divočiny, jaká radost--ale

poslední věc kterou potřebujeme je další sbírka komisařů--papežů našich snů--tatíčků. Pryč se surrealismem...

--Naropa, 9. července, 1988

PRO SJEZD VÝSTŘEDNÍCH NÁBOŽENSTVÍ

NAUČILI JSME SE NEVĚŘIT slovesu *být*, slovu *je*--řekněme raději: všimněme si nápadné podoby mezi pojmem SATORI & pojmem REVOLUCE KAŽDODENNÍHO ŽIVOTA--v obou případech: vnímání "obvyklého" s neobvyklými dopady na vědomí & jednání. Nemůžeme použít frázi "je jako", protože oba pojmy (jako všechny pojmy, všechny termíny v této záležitosti) jsou obaleny zatvrdlým škraloupem--oba jsou zatíženy veškerou svou psycho-kulturní bagáží, jako hosté kteří dorazí až příliš dobře vybavení na víkend.

A tak mi dovoďte staromódní beat-zenové použití *satori*, když současně zdůrazním--v případě situacionistického hesla r.k.ž.--že jeden z kořenů jeho dialektiky může být vysledován k dada & surrealistické představě "zázračné" erupce ze (nebo do) života, života který se pouze *zdá* být dušen všedností, mizérií abstrakce & odcizení. Definuji své termíny tím, že je ještě víc rozmělním, přesně naopak než pravověrní buddhisté & situacionisté, chycení nakonec do ideologicko-sémantických pastí--porouchaných jazykových strojů, kterým se chci vyhnout! Spíš navrhuji, abychom je rozebrali a vzali si potřebné součástky, provedli kulturní brikoláž. "Revoluce" znamená jen další výměnu šašků--zatímco náboženská pravověrnost každého druhu logicky vede jen ke skutečné šaškovládě. Nedělejme ze satori idol, nepředstavujme si ho jako monopol mystických mnichů, ani seskupení držící se nějakého morálního kodexu; & spíš než uctívání levičáctví šedesátého osmého preferujeme Stirnerův termín "vzpouora" nebo "povstání," který se vyhýbá vestavěné implikaci pouhé výměny autorit.

Oba pojmy se shodují v tom, že zahrnují "pravidla rozbíjení" přikázaného vnímání, za účelem dosažení přímého prožívání, něco obdobného jako proces kterým chaos spontánně vyústí ve fraktální nelineární řády, nebo způsob jakým se "divoká" kreativní energie přetváří ve hru & *poesii*. "Spontánní řád" vedoucí z "chaosu" pro změnu připomíná anarchistický taoismus *Čuang-c'*. Zen smí být obviněn, že postrádá uvědomělost ze satori plynoucího "revolucionářství", zatímco situacionisté mohou být kritizováni pro ignorování jisté "duchovnosti" neodmyslitelně obsažené v seberealizaci & společenském veselí, které jejich věc vyžaduje. Identifikaci satori s r.k.ž. provádíme tak trochu svatbu z důvodu nechtěného těhotenství, která bije do očí jako slavné surrealistické páření deštníku & šicího stroje či co to mělo být. Miscegenaci. A míšení ras obhajoval už Nietzsche, který byl bez pochyby přitahován svůdností míšenek.

Jsem v pokušení napsat, že satori "je" jako r.k.ž.--ale to nesmím. Čili to zkusím podat jinak: skoro všechno co píšu se otáčí kolem tohoto tématu; musel bych zopakovat skoro všechno k objasnění tohoto jednoho bodu. Místo toho, jako dodatek, nabízím ještě další kuriózní shodu nebo vzájemný průnik dvou pojmů, jeden bude opět situacionistický & druhý tentokrát vezmu ze sufismu. "Driftování" neboli *unášení proudem* bylo započato jako procvičování v úmyslném provádění revoluce v každodenním životě--způsobem bezcílného potulování se ulicemi města, jako vizionářské městské nomádství zahrnující otevření se "kultuře jako přírodě" (pokud jsem myšlenku správně pochopil)--které pouhým vytrvalým prováděním vstřípí drifterovi náchylnost k prožití zázračna; snad ne vždy v jeho dobrých podobách, ale s nadějí, že nakonec vždy vyprodukuje vhléd--snad skrze architekturu, erotiku, dobrodružství, pití & drogy, nebezpečí, inspiraci, cokoliv--do intenzity nezprostředkovaného vnímání & prožívání.

Paralelním pojmem v sufismu se zdá být "cestování za vzdálené horizonty" nebo prostě "cestování," duchovní cvičení které kombinuje městské & nomádské energie Islámu v jednu trajektorii, někdy nazývanou "Karavana léta." Derviš složí slib cestovat určitou rychlostí, například se zaváže nestrávit v jednom městě víc než 7 nebo 40 nocí, přijmout cokoliv se stane, jít za každým znamením & náhodou či prostým vrtochem, směřující od jednoho silového bodu k jinému, s vědomím "duchovního zeměpisu," trasa jako význam, topologie jako symbolika. Tady jsou další

vzory: Ibn Khaldun, *Na cestě* (jak Jack Kerouac tak Londonova *Jack London on the road*), forma pikareskního románu celkově, Baron Munchausen, *wanderjahr*, Marco Polo, kluci v letním lese na předměstí, artušovští rytíři hledající na své cestě nesnáze, teplouši hledající chlapce, hospodské tahy s Melvillem, Poem, Baudelairem--nebo kanoistika s Thoreauem v Maine...cestování jako protiklad turismu, prostor *důležitější než čas*. Umělecký plán: zhotovení mapy obsahující prozkoumanou oblast v měřítku 1:1. Politický plán: vytvoření přesouvajících se "autonomních zón" v rámci neviditelné nomádké sítě (něco jako shromáždění Rainbow Family). Duchovní plán: vytvoření nebo zpřístupnění "poutí ke svatým místům", kde pojetí "svatyně" nahradíme (nebo esotericky skryjeme) pojetím "vrcholné zkušenosti."

To, o co se tady (jako obvykle) snažím, je poskytnout zvukný iracionální základ, zvláštní filosofii chcete-li, pro to co nazývám Svobodné náboženství, čítající v to psychedelické & diskordianistické proudy, nehierarchické novopohany, antinomistické hereze, Chaos & Kaos Magik, revolucionářské Hoodoo, "necírkevní" & anarchistické křesťany, magický judaismus, Maurskou ortodoxní církev, Církev SubGénia, Faeries, radikální taoisty, pivní mystiky, lid trávy (people of the Herb, francouzské hnutí, pozn. př.), atd., atd.

Náboženství se oproti předpovědím radikálů 19. století nejen udrželo--můžeme si jenom říkat, že by bylo lepší kdyby ne--ale dokonce trochu posílilo, zdá se že v poměru k celkovému posílení říše technologie & rozumového řízení. Jak fundamentalismus, tak hnutí New Age získává posilu v hluboké & široce rozšířené nespokojenosti se systémem, který pracuje proti veškeré schopnosti vnímat krásno ve všedním životě--nazývejte to Babylón nebo spektakl, Kapitál nebo Impérium, společnost simulace nebo bezduchá mašinérie--jak chcete. Ale obě tyto náboženské síly odklánějí pravou touhu po skutečných zážitcích k novému podmanění & utlačujícím preludům (mravokárcovství v případě fundamentalismu, zezbožnění v případě New Age), & z těchto důvodů je celkem správné nazývat je "reakcionářskými."

Podobně, jako budou kulturní radikálové infiltrovat & podvracet populární média, & stejně jako budou radikálové političtí provádět obdobný úkol v oblastech práce, rodiny, & dalších společenských uspořádáních, tak je tady potřeba radikálů, kteří proniknou instituci samotného náboženství, než aby zůstali u velkohubých frází z 19. století o ateistickém materialismu. Stane se to tak jako tak--takže se o to radši pokusme vědomě, s grácií & stylem.

Jeden čas jsem pobýval blízko Ústředí Světového církevního koncilu, a líbí se mi představa parodické obdoby se svobodnými církevními hnutími--parodie je jedna z našich vedoucích strategií (ať už ji nazýváme *dtournement* či dekonstrukce nebo tvořivá destrukce)--druh volné sítě (nemám rád to slovo, co radši říkat "pavučiny") podivných kultů & jedinců kteří spolu rozmlouvají a mají se v úctě, ze které by se mohl vynořit trend, snaha nebo "proud" (v magických termínech) dost silný, aby vykonal jakousi psychickou řezbu fundamentalistů & vyznavačů New Age, snad i na ajatolájů & papežů, dost veselý aby nám dovolil navzájem se neshodnout & přesto pořádat ohromné sešlosti--či konkláve, či ekumenické koncily, nebo Světové kongresy--které očekáváme s velkou škodolibostí.

Svobodná náboženství možná nabízejí jednu z mála možných duchovních alternativ vůči úderným oddílům televizních hlasatelů & pinheadím věštitelům z křišťálové koule (o establihoaných náboženstvích se radši ani nebavme), & proto budou nabývat na důležitosti i na životaschopnosti; v budoucím světě, ve kterém se požadavek na výtrysk zázračna do všednosti stane nejkřiklavějším, nejpálčivějším & nejvášnivějším ze všech politických požadavků--a tato budoucnost začne (počkejte chvíli, koukám se na hodinky)... 7,6,5,4,3,2,1 ... TEĎ.

DUTÁ ZEMĚ

PROSTORY PODZEMNÍHO kontinentu utvořeného z kyklopských jeskyních, rozdrobená síť dómů, labyrinty gargantuovských tunelů, pomalé černé podzemních řeky, nehybná stygijská jezera, čirá & lehce světélkující, útlé vodopády řítící se vyhlazenými koryty, proudící okolo zkamenělých pralesů stalaktitů & stalagmitů v speleology matoucí, slepě rybí spletnosti & nezměrné rozložitosti. Kdo vyhloubil tuto dutou zemi pod ledovým příkrovem, tušenou již Poem, jistými německými okultisty, shaverovskými UFO pomatenci? Byla Země kdysi, v časech Gondwany nebo MÚ, kolonizována nějakou starodávnou rasou, jejíž plazí kostry stále práchniví v nejdlehlších skrytých bludištích jeskynního systému? Líné zátočiny, slepé kanály, stojatá jezírka daleko od center civilizace, jako je Malá Amerika, Transport City, či Nan Chi Han, dolů divočinou temným výklenků & jeskyň Antarktidy, hub & albínských kapradin. Podezíráme je z mutací, obojživelnických prstů srostlých blánami, z degenerovaného vzrůstu--Kallikaky duté země, Lovecraftovské odpadlíky, poustevníky, plíživé, incestem zplozené pašeráky, tongy - čínské disidenty & fanatiky Žlutého Turbanu, jeskynní piráty - původem indické námořníky, pobledlou nemotornou bílou špínu z proletářských doupat kolem industriálních katedrál u Thwait's Tongue & Walgreen Coast & Edsel-Ford-Land--tito Trogové už 200 let udržují naživu lidovou moudrost Autonomní Zóny, mýtu který se jednoho dne znovu objeví... Taoismus, zhýralecká filosofie, indonézácká magie, kult Jeskynní matky (nebo matek) spojovaný některými učenými s jávskou bohyní moře a měsíce, Loro Kidul, jinými zase s drobným bůžkem sekty Hvězda jižního pólu, s "nefritovou bohyní"... rukopisy (psané v Bahasa ingliš pidžin dialektu hlubokých jeskyní) obsahují zkomolené citáty z Nietzscheho & Čuang-c'... Obchod sestává z vzácných cenných drahokamů a z pěstování bílého máku, hub, dobrého tuctu odlišných druhů "kouzelných" muchomůrek... mělké jezero Erebus, pět mil napříč, poseté ostrůvky stalagmitů zarostlých kapradím & kudzu & černými trpasličími borovicemi, se prostírá v jeskyni tak obrovitě, že se v ní někdy vytváří vlastní povětrí... Město úředně náleží k Malé Americe, ale většina obyvatel jsou Trogové žijící z podpory v bezmoci--& kraj hlubokojeskynních kmenů leží přímo za jezerem. Lůza, umělci, feťáci, kouzelníci, pašeráci, neplatiči & zvrhlíci tu žijí v hotelích z drolivého čediče & umělých hmot zpola obrostlých bledě zelenou révou, podél břehu jezera vede bulvár zchátralých kaváren, diamantové tržnice střezené ozbrojenými ninji, čínská bistra se smaženými nudlemi, krystaly se třpytící haly pro tanec na pomalý fůzní gamelan, během ospalých, elektronicky modrých odpolední chlapi procvičují mudry za bručení synthgongů & metalofonů... & podél přístavních hrází & černých pláží se možná koupe pár náhodných plavců, praví nízkorozpočtoví turisté čučí na chrám za bazaarem, kde sinaví staří Trogové na houbách ve vytržení žvatlají & třeští oči, dýchají kouř silných vonných tyčinek, najednou se všechno zdá hrozivě čiré, přímo jiskřící významy... několik případů srostlých prstů, ale pověsti o rituální promiskuitě jsou víc než pravdivé. Pobýval jsem v rybářské vesnici Trogů za jezerem Erebus v pronajaté místnosti nad rybářským obchůdkem. Vesnická těžkopádnost & degenerátské pověrečné rituály smyslové otupělosti, larvální & nezdravá mystéria podsvětích zmutovaných ušlápnutých Trogů, líní nemotorní strejcové bez peněz... Malá Amerika, tak křesťanská & prostá mutací, eugenická & pořádná, kde každý žije připojen do odtělesněné říše starodávného softwaru & hologramů, tak euklidovská, newtonistická, čistá & patriotická--M.A. nikdy nepochopí tuto nevinnou obscénní magii, tento "duchovní materialismus," toto zotročení vulkanickými touhami, tajné gangy jeskynních dětí jako smějící se květiny, výstřiky dynamicky pulsujících erekcí, čirý život napjatý jako tětíva luku, & vůně vody, jezerního šlemu, bílých květin rozkvétajících v noci, jasmínu & durmanu, moči, mokrých dětských vlasů, spermatu & bahna... posedlí jeskynními duchy, možná dušemi starověkých vetřelců, se teď touláme jako démoni, hledaje jak obnovit dlouhou zapomenuté rozkoše těla & smyslů. A jinak je už Zóna znovuzrozena, nexus autonomie, bující virus chaosu ve své nejnevázanější, nejpodvratnější podobě, bílé muchomůrky raší na místech, kde osamělí chlapi Trogové masturbovali ve tmě...

NIETZSCHE & DERVIŠOVÉ

Rendan, "Ti chytrí." Súfijci používají odborný termín *rend* (adj. *rendi*, pl. *rendan*) k označení toho, kdo "je dosti chytrý na to, aby se nenechal chytit při tajném popíjení vína": dervišovská obdoba "povolené přetvářky" (*taqiyya*, která Šiitům povoluje lhát o tom, kdo je skutečný otec dítěte, jednak aby se vyhnuli potrestání, druhak aby podpořili svou propagandu).

Na úrovni "cesty" skrývá *rend* svůj duchovní stav (*hal*) za účelem jeho ovládnutí, alchymistického zpracování. Tahle chytrost vysvětluje mnoho z tajnůstkářství Řádů, ačkoli zůstává pravdou, že mnoho dervišů doslova rozbíjí zákony Islámu (*šarija*), porušuje tradici (*sunnah*), a opovrhne zvyky své společnosti--a všechno tohle jim dává skutečný důvod pro utajování.

I když budeme ignorovat případy "zločinců", kteří používají súfismus jen jako masku--přesněji ne súfismus, ale *derviš-ismus*, což je v Persii téměř synonymum pro povalečské způsoby & přenesené označení pro společenskou nedbalost, způsob geniální a chudé, přesto elegantní nemorálnosti--může být výše zmíněná definice brána jak v doslovném, tak metaforickém smyslu. To je: někteří súfijci porušují zákon, přesto nechají zákony platit & vládnout; & dělají to z duchovních důvodů, jako cvičení vůle (*himmah*).

Nietzsche někde říká, že svobodný duch se nebude stavět za zrušení pravidel ani jejich pouhou reformu, protože svoji vůli k moci realizuje jedině porušováním pravidel. Člověk musí projevit (když ne nikomu jinému, tak aspoň sobě) schopnost překonat pravidla stáda, vytvořit si své vlastní zákony & přesto se nestát kořistí zahořklosti & zášti podřadných duší, které stanoví zákony & zvyky KAŽDÉ společnosti. To v důsledku znamená, že člověk potřebuje individuální obdobu války, aby mohl dosáhnout cesty ke svobodě duše--člověk potřebuje netečnou blbost, kterou by poměřil vlastní živost & inteligenci.

Anarchisté někdy předpokládají, že ideální společnost bude bez zákonů. Pár anarchistických experimentů, které měly krátkodobý úspěch (Machnisté, Katalánsko) nedokázalo přežít válečné podmínky, které však zároveň podminily jejich vznik--takže empiricky nevíme, jestli by tyto experimenty vydržely nápor míru.

Nietzschovy výtky proti "anarchistům" jsou vždycky zaměřeny na rovnostářské komunisty mučednického, národnického typu, v jejichž idealismu viděl jen další přežívání postkřesťanského moralizování--ačkoli je někdy chválil, že přinejmenším mají odvahu bouřit se většinovým autoritám. Nikdy se nezmínil o Stirnerovi, ale věřím, že by zařadil individualistického rebela mezi své vyšší typy "zločinců," kteří pro něho představují (jako pro Dostojevského) lidi vysoce nadřazené stádu, i když jsou zkaženi svými posedlostmi a pravděpodobně i skrytou touhou po pomstě.

Nietzscheovský nadčlověk, pokud by existoval, by musel sdílet určitý stupeň této "zločinnosti" i kdyby překonal všechny obsese a nutkání, už jenom proto, že jeho zákon se nikdy neshodne se zákonem davů, státu & společnosti. Jeho potřeba "války" (doslova i metaforicky) ho ale může přinutit zúčastnit se vzpoury, jedno jestli v podobě povstání nebo jen okázalého bohémství.

Pro něj může mít "společnost bez zákonů" hodnotu je tak dlouho, dokud může měřit svou svobodu proti porobení ostatních, proti jejich žárlivosti & nenávisti. Bezzákoné & krátkodobé "pirátské utopie" na Madakaskaru & v Karibiku, D'Annunziovy Republiky Fiume, Ukrajiny či Barcelony--ty by jej přitahovaly, protože nabízejí zmatek vznikání & i "selhávání" místo bukolické ospalosti "perfektní" (& tím pádem mrtvé) anarchistické společnosti.

Při absenci zmíněných příležitostí by takový svobodný duch opovrhl plýtvat časem na agitaci za reformu, na protesty, na vizionářské snění, na všechny druhy "revolucionářského mučednictví"--ve zkratce, na nejčastější současné anarchistické aktivity. Být *rendi*, pít potají víno & nenechat se chytit, akceptovat pravidla se záměrem je porušit & tím dosáhnout duchovního pozvednutí či přílivu síly při nebezpečí & dobrodružství, soukromého zjevení skutečnosti překonáním zvnitřnělé policie, zároveň s klamáním vnější authority--to může být cíl hodný takového ducha, & to může být jeho definice zločinu.

(Mimočodem, myslím že takový výklad pomáhá vysvětlit N' neúprosné vyžadování MASKY,

tajnůstkářské uzavřenosti proto-nadčlověka, které popletlo sice inteligentní, ale poněkud liberální komentátory jako byl Kaufman. Umělci, přestože je N' miluje, jsou jím kritizováni za *prozrazování tajemství*. Možná si jen nevšiml, že--v parafrázi A. Ginsberga--toto je *naše cesta* stávání se "velkými"; a zároveň že--v parafrázi Yeatse--i ta nehlouběji skrývaná pravda se stává jen další maskou.)

Co se týká dnešního anarchistického hnutí: chceme jenom jednou stát na území kde byly zákony odstraněny & poslední kněz visí na střevech posledního byrokrata? No jistě. Ale proto ještě nemusíme zadržovat dech. Jsou jisté případy (citujme ještě jednou z Nícheho) kdy člověk upadá do úplné odevzdanosti právě z důvodu naprosté nanicovatosti svých nepřátel. Oscar Wilde by mohl dodat, že člověk nemůže být genlemanem aniž by byl tak trochu anarchistou--nevyhnutelný paradox, stejně jako N'ho "radikální aristokratismus."

Toto není jen otázka duchovního dandysmu, ale zároveň existenciální závazek vůči základní spontánnosti, vůči filosofickému "tao." Přes všechno své plýtvání silami, anarchismus se ve své neuspořádanosti jako jediný ze všech ISMů přibližuje *druhu* povahy která jediná nás dnes zajímá, tomu zvláštnímu vábení, podobě *chaosu*--které (už opravdu poslední citát) musí mít člověk v sobě, pokud má zrodit tančící hvězdu.

--Jarní rovnodennost, 1989

PŘEDSEVZETÍ PRO DEVADESÁTÁ LÉTA: BOJKOT KULTURY POLDŮ!!!

Jestli můžeme o nějaké fiktivní postavě říci, že dominovala popkultuře osmdesátých let, tak jediné o Poldovi. Zkurvená policie kam se podíváš, ještě horší než ve skutečnosti. Jaká neuvěřitelná otrava.

Mocný Polda--chránící prosté a ponížené--za cenu asi tak poloviny článků z Listiny práv--"Drsný Harry." Sympatičtí lidští poldové, vypořádávající se s lidskou zvráceností, na pohledl správně ale zatrpklí, znáš to, skoupí na slovo & znalí věci, ale s citlivým srdcem--*Hill Street Blues*--nejodpornější TV show všech dob. Vychcaní černošští fizlové co hážou vtípné rasistické poznámky na křupanské bílé poldy, kteří je taky zrovna nemají v lásce--Eddie Murphy, zrádce na úrovni. Pro masochistické vzrůšo jsme dostali poldy s nekalými sklony, kteří zvnitřku ohrožují na nejzazší mez naši útulnou konsensuální realitu jako nějaké gigerovské tasemnice, aby byli samozřejmě na poslední chvíli odprásknuti Posledním Hodným Poldou, Robocopem, ideálním propojením protetiky a sentimentality.

Byli jsme poldy posedlí od počátku--ale fizlové starých dobrých časů, to byli koktaví nekňubové, Keystone Kops, *Car 54 Where Are You*, nafukovací fackovací panákové připravení pro Fattyho Arbuckla nebo Buster Keatona, kteří je zmáčkli & vypustili. Ale v ideálním představení osmdesátých let už "človíček", který dříve rozprášil stovky chlupatých anarchistickou bombou, od které si ještě nevinně připálil cigaretu--Tulák, oběť náhle obdařená nečekanou silou čistého srdce--není ústřední postavou vyprávění. To "my" jsme dřív byli tenhle vandrák, ten quasi-surrealistický hrdina chaosu, který zvítězí skrze *wu-wei* nad směšnými přísluhovači opovrhovaného & irelevantního Pořádku. Nyní jsme redukováni na pouhou *bezmocnou* oběť, nebo na zločince. "My" už nehrajeme ústřední roli; už nejsme hrdiny našich vlastních příběhů, byli jsme odstrčeni & nahrazeni jinými, Poldy.

Takže show Polda zná jen tři postavy--oběť, zločince a policistu--ale ti první dva nemají nárok na plné lidství--jen fizl je *skutečný*. Není to k podivu, společnost osmdesátých let (z pohledu médií) se někdy zdá být složena z úplně stejných tří klišé/archetypů. Nejprve oběti, uřvané menšiny kňučící o svých "právech"--a kdo se, prosím vás, v osmdesátých *necítit patřit* k nějaké "menšině"? Kurva, vždyť i poldové reptali, že jejich práva jsou zneužívána. Pak zločinci: převážně barevní (navzdory povinnému & halucinačnímu "začleňování" v médiích), převážně chudí (nebo obscénně bohatí, tím spíš ještě víc cizí), převážně perverzní (i.e. zapovězené zrcadlo "našich" tužeb). Slyšel jsem, že ročně je vykradena každá čtvrtá americká domácnost, & pouze za kouření trávy je nás každoročně uvězněno půl miliónu. Tváří v tvář této statistice (jakkoli se můžeme domýšlet, že to jsou jen

"zasrané lži") si jeden řekne: kdo vůbec v tomhle policejním státě vědomí NENÍ obětí nebo zločincem? Chlupatí se pak tváří jen jako zprostředkovatelé *mezi námi všemi*, jakkoli je chlupatá styčná plocha--jsou jen kněží-válečníci, ačkoli mají ke svatosti daleko. *America's Most Wanted*--nejúspěšnější televizní herní show osmdesátých let--otevřela každému z nás možnost stát se amatérským poldou, do té doby jen mediální fantazii zášti- & pomstychtivé střední třídy. Přirozeně, že ve skutečném životě polda nikoho nesnáší víc než domobrance--stačí se podívat, co se stane s chudinskými &/nebo barevnými sdruženími sousedských hlídek, jako s muslimy kteří chtěli v Brooklynu odstranit prodávání cracku: poldové zmlátili muslimy, dealeri se dostali na svobodu. Skutečná domobrana ohrožuje monopol na násilí, *LEse majest*, mnohem ohavněji než incest nebo vražda. Takže pouze v médiích funguje domobrana v rámci policejního státu perfektně; je ale fakt, že tady bysme měli spíš mluvit o *neplacených* (nedostanou za odměnu ani kolekci značkových brašen!) *informátorech*: telemetrických práskačích, elektro-udavačích, kryších slídilech na den.

Co to tohle "Amerikou nejvíce chtěné" znamená? Odkazuje tahle fráze na zločince--nebo na zločiny, objekty touhy ve skutečné přítomnosti, nezastoupené, nezprostředkované, literárně vzato ukradené & přivlastněné? Amerika nejvíce chce... vyjebat s prací, zahrnout partnerovi, brát drogy (jen na drogách se cítíš tak dobře, jak to vypadá že se cítí lidi v televizi), souložit s vyvinutou čtrnáctkou, páchat sodomii, vloupání, kurva kdyby jen to. Jaké nezprostředkované potěšení totiž ještě NENÍ nelegální? I venkovní grilování už dnes narušuje nějaké předpisy na kouř. Nejprostší požítky nás staví mimo zákon; až se nakonec požitek stane příliš stresujícím, a zůstane jen televize--a potěšení z pomsty, zákeřného podrazu, zvrácená potěcha z pomlouvání. Amerika nesmí mít co chce, místo toho má *America's Most Wanted*. Národ školních posránků pochlebujících elitě školních šikanů.

Pořad má samozřejmě i své celkem zajímavé mouchy: dramatizované sekvence jsou nahrávány ve filmovém stylu s *herci*; někteří diváci jsou však tak blbí, že věří že viděli pravý záznam skutečného zločinu. Z toho důvodu jsou herci neustále obtěžováni & občas zadrženi, spolu se skutečnými zločinci (někdy i místo nich), jejichž ksichty jsou ukázány jen v kratičkém dokumentu. Sranda, že? Nikdo ve skutečnosti neprožije nic--každý je redukován na status ducha--mediální obrazy raší a šíří se bez jakohokoli kontaktu se skutečným každodenním životem--Sex po telefonu--Cybersex. Konečná transcendence těla: cybergnose.

Poldové v médiích, podobně jako kazatelští předskokani v televizi, nás připravují na zjevení, poslední sestoupení čili extázi policejního státu: válka sexu a drogám: totální kontrola totálně prosáklá všude; mapa bez koordinátů v jakémkoli známém rozměru; daleko za prostým Spektáklem; čirá extáze ("být mimo své tělo"); obscénní simulacrum; nesmyslná vášnivá křeč vyvýšená na zásadní pravidlo ovládnutí. Obraz země sežrané obrazy sebenávisti, válka mezi schizoidními polovinami rozpolcené osobnosti, Super-Ego vs Id Kid, souboj v těžké váze před zpustlou krajinou, spálenou, znečištěnou, prázdnou, vypleněnou, neskutečnou. Jako je v mystériu vraždy vždy přítomno sadistické vzrušení, tak je v policejní fikci vždy obsaženo snění o *kontrole*. Obraz inspektora nebo detektiva měří obraz nedostatku "vlastní" sebevládné podstaty, naši odhalenost před zrakem autority. Naši zvrácenost, naši bezmocnost. Ať už si je představujeme jako "hodné" nebo "zlé", obsesivní vzývání policajtských vzorů odhaluje rozměr, v jakém jsme přijali manichejský světový náhled, který symbolizují. Všude se rojí milióny malinkých poldíků, jako klifoth (strom smrti v kabale, pozn. př.), larvální hladové přízraky--plní obrazovku, jako v Keatonově slavné dvojroli, vrství se na horizontu, Antarktida kde se nic nehýbe, jen hordy zlověstných modrých tučňáků.

Navrhujeme esoterickou hermeneutickou exegezi (výklad, zejm. bible, pozn. př.) surrealistického sloganu "*Mort aux vaches!*" (Smrt kravám!) Nebudeme ho brát ve smyslu volání po smrti jednotlivých poldů ("krav" v dobovém argotu)--to je pustá levičácká pomstychtivá fantasie--úzkoprsý převrácený sadismus--ale spíše jako usmrcení *obrazu flice*, vnitřní kontroly & jejich myriád odrazů v Nemístě Sídla médií--v "šedém pokoji", řečeno Burroughsem. Autocenzura, strach z vlastních tužeb, "svědomí" jako zvnitřněný hlas konsensuální autority. K vyvraždění těchto "bezpečnostních složek" bychom museli dát průchod záplavě libidinózní energie, ale nikoliv slepému násilnému amoku, který teorie Práva a Pořádku očekává.

Nietzscheovské "sebepřekonání" poskytuje základ organizaci svobodných duší (a minimálně teoreticky i anarchistické společnosti). V osobnosti policejního státu je libidinózní energie prokletá & svedená k sebezpotlačení; každé ohrožení kontroly má za následek křeče násilí. V osobnosti svobodného ducha jsou energetické toky nepřehrazené & tedy turbulentní ale zároveň jemné--to chaos našel své podivuhodné lákadlo, dovolující vzniknout novému spontánnímu řádu.

V tomto smyslu voláme po bojkotu obrazu Poldy, & moratoriu na jeho reprodukci v umění. V tomto smyslu...

MORT AUX VACHES!

DOČASNÁ AUTONOMNÍ ZÓNA

"...tentokrát však přijdu já jakožto vítězný Dionýsos, který promění svět ve slavnost...Ne že bych měl příliš času..."

--Nietzsche (ve svém posledním "šíleném" dopise Cosimě Wagnerové)

Pirátské utopie

PIRÁTI A MOŘŠTÍ VLCI osmnáctého století vytvořili "infomační síť" obepínající zeměkouli: primitivní a zasvěcená především podloudnému obchodování, síť přesto fungovala úžasně spolehlivě. Po celé síti byly roztroušeny ostrůvky, vzdálené úkryty, kde byly lodě zásobovány vodou a proviantem a pirátská kořist směňována za věci nezbytné i luxusní. Některé z ostrůvků daly vzniknout "účelovým komunitám", miniaturním společenstvím žijícím záměrně mimo zákon a odhodlaných mimo zákon zůstat, třeba jen pro krátký, ale veselý čas.

Před pár lety jsem prošel mnoho druhořadých materiálů zabývajících se piráty v naději, že narazím na studii o těchto enklávách--ale ukázalo se, že zatím žádnému historikovi nestály za zpracování. (William S. Burroughs se o věci zmínil, stejně tak dávný britský anarchista Larry Law--ale žádný systematický výzkum zatím nebyl podniknut.) Vrátil jsem se ke všeobecně známým zdrojům a vytvořil vlastní teorii, jejíž některé aspekty budou probírány v této eseji. Nazval jsem osady "pirátskými utopiemi."

Bruce Sterling, vedoucí představitel cyberpunkové science-fiction, publikoval román z blízké budoucnosti, založený na předpokladu, že rozklad politických systémů povede k decentralizovanému bujení nových experimentů ve způsobu života: obří korporace vlastněné svými pracovníky, nezávislé enklávy zasvěcené počítačovému pirátství, enklávy zelených sociálních demokratů, enklávy Zeroworkerů, anarchistické osvobozené zóny, atd. Informační ekonomika, která tuto rozdílnost podporuje, je nazývána Síť; enklávy (a zároveň titul knihy) jsou *Ostrov v síti*.

Středověcí Asasíni založili "stát" složený ze sítě tisíce mil vzdálených horských údolí a hradů, strategicky odolných a ve své době nedobytných, propojených informačními kanály tajných agentů, ve válce se všemi vládami, a zasvěcených pouze vědění. Moderní technologie, umožňující špionážní satelity, dělají z tohoto druhu *autonomie* (nezávislosti, samosprávy) romantický sen. Už žádné pirátské ostrovy! Snad nám v budoucnosti ty samé technologie, osvobozené od politické kontroly, přinesou celý svět *autonomních zón*. Zatím to je pouze vědecká fikce--čirá spekulace.

Jsme my, lidé dnešní doby, odsouzeni nikdy nezakusit nezávislost, nikdy ani na chvíli nestát na kousku země, kde vládne skutečná svoboda? Máme se omezit pouze na stesk po minulosti či po budoucnosti? Musí člověk proto, aby se mohl chopit své vlastní svobody čekat, až bude celý svět osvobozen od politické kontroly? Logika i emoce se spojují aby odsoudily tento předpoklad. Rozum říká, že člověk by nešel do boje za něco, co je mu neznámé; a srdce se bouří představě vesmíru tak krutého, že by zrovna *naši* generaci stíhal takovým bezprávím.

Říct "Nebudu svobodný dokud nebudou svobodní všichni lidé (nebo všichni vnímající živočichové)" jednoduše znamená zahrabat se po způsobu netečných nirvanistů, abdikovat na své lidství, označit sám sebe za poraženého.

Věřím, že rozebíráním minulých i budoucích příběhů o "ostrovech v síti" pozbíráme důkazy svědčící o tom, že konkrétní druh "svobodné enklávy" je nejen možný už dnes, ale že již existuje. Všechny můj výzkum a spekulace krystalizují do konceptu DOČASNĚ AUTONOMNÍ ZÓNY (Temporary Autonomous Zone, TAZ). Navzdory jeho sjednocující síle pro mé uvažování se nesnažím o to, aby byl TAZ brán jako něco víc než *esej* ("pokus"), námět, téměř jen poetická fantazie. Navzdory občasnému prorockému nadšení tu nechci stavět politické dogma. Ve skutečnosti se schválně snažím TAZ nedefinovat--kroužím okolo tématu, vysílám výzkumné paprsky. Nakonec se TAZ téměř vysvětlí sám. Když se fráze stane běžnou, bývá chápána bez námahy. Chápána "za chodu".

Čekání na Revoluci

JAK JE TO MOŽNÉ, ŽE "převrácení světa vzhůru nohama" vždycky zamíří zpátky *doprava*? Proč za každou revoluci vždycky přijde reakce, peklo jako roční období?

Povstání, vzpoura, neboli latinsky *Insurgo*, jsou slova která historici používají k označení revolucí, které *selhaly*--ta hnutí, která neopsala předpokládanou křivku, konsensuálně schválenou dráhu: revoluce, reakce, zrada, založení ještě silnějšího a ještě víc utlačitelského státu--otočení kola, historie se vrací znovu a znovu do svého nejvyššího bodu: okovaná bota na tváři lidskosti navěky.

Selháním v následování této křivky připomíná *po-vstání* možnost hnutí mimo a za hegelovskou spirálu tohoto "pokroku" který není ničím jiným než zakletým kruhem. *Surgo*--vzbouřit se, zvednout. *Isurgo*--vzbouřit se, pozvednout sám sebe. Činnost, která se sama spouští. Sbohem té ubohé parodii karmického kruhu, historické zbytečnosti revoluce. Heslo "Revoluce!" zmutovalo ze zvonění na poplach v toxin, škodlivou pseudo-gnostickou past osudu, noční můru ve které ač bojujeme jak můžeme stejně nikdy neunikneme z éry zla, z moci upíra státu, kdy jeden stát střídá druhý a každému "nebi" vládne další, ještě krutější anděl.

Pokud JE historie "čas", jak se prohlašuje, pak povstání je okamžik který vyraší z a mimo čas, přestoupí "zákon" historie. Pokud JE stát historie, jak se prohlašuje, pak vzpoura je zakázaná chvíle, neodpustitelné popření dialektiky--posunutí pólu, průlet komínem, šamanský manévr hýbající vesmírem v "nemožném směru". Historie říká, že revoluce směřuje k "trvalému zřízení", nebo přinejmenším k ustálení, zatímco vzpoura je jen "dočasná". V tomto smyslu je vzpoura "vyrcholným zážitkem" v protikladu k normálnímu, "řádnému" vědomí a prožívání. Jako festivaly, ani vzpoury se nekonají každý den--to už by nebyly "mimořádné." Avšak právě takové vypjaté chvíle dávají tvar a smysl celému životu. Šaman se vrací--nemůžeš stát na střeše napořád--ale věci se změnily, došlo k posunům a propojením--zůstal *rozdíl*.

Budete tvrdit, že tohle je obhajova beznaděje. Co anarchistický sen, stát bez státu, komuna, *stálá* autonomní zóna, svobodná společnost, svobodná *kultura*? Máme se této naděje vzdát pro nějaké existencialistický *acte gratuit*? Otázka není změnit vědomí, ale změnit svět.

Tuto kritiku poctivě přijímám. Přesto si vyhrazuji mít k ní dvě poznámky: za prvé, *revoluce* ještě nikdy tohoto snu nedosáhla. Představa se zrodí v okamžiku vzpoury--ale hned jak "revoluce" triumfují a stát se vrací, sen i myšlenka *již jsou* zrazené. Nevzdávám se naděje ani očekávání změny--ale odmítám věřit slovu *revoluce*. Za druhé, i když nahradíme revoluční pojetí konceptem *povstání, které spontánně rozkvétá v anarchistickou kulturu*, naše současná historická situace není tak velkému podniku příznivá. V současné době nemůže z přímého střetu s konečným Státem, informačním panstvím megakorporací, Impériem spektaklu a simulace vzejít absolutně nic, kromě zbytečného mučednictví. Všechny jejich zbraně míří na nás, zatímco náš chudý arzenál nenachází žádný cíl kromě hysterize, obrněného vzduchoprázdna, strašidla schopného udusit každou jiskru v ektoplazmě informací, společnosti kapitulace ovládané obrazem Poldy a všepohlcujícím okem televizní obrazovky.

Zkrátka, nenabízíme TAZ jako výlučný cíl sám o sobě, který nahradí všechny ostatní podoby organizací, taktik a cílů. Doporučujeme ji, protože může poskytnou stav zlepšení spojený se vzpourou, aniž by nutně vedla k násilí a mučednictví. TAZ je vlastně povstání, které se neangažuje v přímém boji se státem, gerilová operace, která osvobodí určitou oblast (země, času, představitosti) a pak rozpustí sebe sama a objeví se kdekoli/kdykoli jinde, *předtím* než ji stát stačí rozdrtit. Protože stát se dnes soustředí spíš na simulaci než na podstatnou skutečnost, může TAZ tyto oblasti "okupovat" potají a provádět své slavnostní záměry v poměrném klidu. Možná, že jisté malé TAZ přetrvaly celý život, protože zůstaly nepovšimnuty, jako zálesácké osady--protože se nikdy nezkřížily se Spektáklem, nikdy se neprojevíly mimo skutečný život, který je pro agenty simulace neviditelný.

Byblón vnucuje své preludy namísto skutečnosti; přesně *v rámci* této okrajové chyby se rodí TAZ. Otevření TAZ může vyžadovat taktiku násilí a odporu, ale největší síla leží v neviditelnosti--stát TAZ nerozpozná, protože historie pro ni nemá vysvětlení. Jakmile je TAZ pojmenována

(znázorněna, zmedializována) tak musí zmizet, *zmizí*, a zanechá po sobě jen prázdnou slupku, aby vyrašila znovu na jiném místě, opět neviditelná, protože nepopsatelná termíny Spektáku. TAZ je tudíž dokonalá taktika pro období, kdy je stát sice všudypřítomný a všemocný, ale zároveň plný hluchých zón a prasklin. A protože je TAZ mikrokosmem zmíněného "anarchistického snu" o svobodné kultuře, neumím si představit lepší taktiku jak na tomto cíli pracovat a zároveň okusit něco z jeho výhod už tady a teď.

Když to shrneme, realismus nežádá jen to, abychom se vzdali *čekání* na "revoluci" ale též abychom ji vůbec *nechtěli*. "Vzpouora" ano--tak často jak to jen jde, i s rizikem násilí. *Křeče* simulovaného státu budou okázale "spektakulární," ale ve většině případů bude tou nejlepší a nejradiálněji taktikou úplně odmítnou zapojení do spektakulárního násilí, *stáhnout se* z oblasti simulace, zmizet.

TAZ je tábor gerilových ontologistů: udeř a zmiz. Udržuj v pohybu celý kmen, třeba jen v podobě dat na síti. TAZ musí být schopna obrany; ale jak "úder" tak "obrana" by měly, pokud je to možné, obcházet státní násilí, kteréžto už *nemá význam*. Úder je veden na struktury ovládnutí, v podstatě na myšlenky; obranou je "neviditelnost" jako *válečné umění*, a "nenapadnutelnost"--"okultní" umění v rámci umění válečného. "Nomádská válečná mašinérie" dobývá aniž byla zaznamenána a přesouvá se ještě než je zaznamenána na mapě. Co se budoucnosti týká--Jenom autonomní mohou *plánovat* autonomii, sdružovat se pro ni, tvořit ji. Je to činnost, která se sama spouští a vykonává. První krok je něco podobného *satori*--poznání, že TAZ začíná prostým aktem poznání.

(Pozn: viz. Appendix C., citace Renza Novatora)

Psychotopologie každodenního života

PŘEDSTAVA TAZ vzniká nejprve z kritiky revoluce a z porozumění vzpouře. To druhé bylo dříve pokládáno za selhání; pro nás ale představuje *vzpouora*, v měřítku psychologie osvobození, mnohem zajímavější možnost, než všechny "úspěšné" revoluce buržoazie, komunistů, fašistů, atd.

Druhá síla tvořící TAZ vychází z historického vývoje, který nazývám "uzavření map." Poslední kousek Země nepřivlastněný žádným národem či státem byl pohlcen v roce 1899. Dvacáté století jako první nezná *terru incognitu*, postrádá pohraničí. Národnost je nejvyšším principem ovládnutí světa--ani kus skály v jižních mořích nesmí zůstat *volný*, ani jediné zapadlé údolí, dokonce ani měsíc a planety. "Teritoriální gangsterství" bylo zbožštěno. Ani jeden čtvereční palec zemského povrchu nezůstal oprostěn zdanění a policejní ochrany... teoreticky.

"Mapa" je politicky abstraktní síť souřadnic, ohromný *podvod* vynucovaný státními "odborníky" metodou cukru a biče tak dlouho, až se pro většinu z nás *stala* mapa územím--už žádný "Želví ostrov," ale "USA." A přece, protože je mapa jen abstrakce, nemůže pokrýt celou Zem s přesností 1:1. V mezích fraktální spletitosti současné geografie ukazuje mapa pouze prostorovou mřížku. Skryté, zahalené nesmírně uniká měřicí tyči. Mapa není přesná; mapa *nemůže* být přesná.

Čili: prostor pro revoluci je uzavřen, pro povstání otevřen. V současné době soustředíme sílu na dočasná "vzednutí moci", a vyhýbáme se oplétačkám s "konečnými řešeními" všeho druhu.

A--Mapa je uzavřená, ale autonomní zóna otevřená. Leží totiž, metaforicky vzato, ve fraktálních rozměrech které jsou pro kartografii Ovládnutí neviditelné. A zde bychom měli uvést pojetí psychotopologie (a psychotopografie) jakožto alternativní "vědy", postavené proti státními vyměřování a mapování, proti "psychickému imperialismu." Jedině psychotopografie může nakreslit mapu skutečnosti v měřítku 1:1, protože jediné lidská mysl má díky své složitosti schopnost vytvářet model skutečnosti. Ale mapa 1:1 nemůže "ovládat" své území, protože je s tímto územím prakticky totožná. Taková mapa může jen *naznačovat, poukazovat* na vlastnosti území. Hledáme "prostory" (zeměpisné, společenské, kulturní, pomyslné) které mají potenciál rozkvést v autonomní zóny--a hledáme okamžiky, ve kterých jsou tyto prostory relativně přístupné, ať už díky nedbalosti státních složek, nebo proto, že nějak unikly zraku kartografů, či z jakéhokoli jiného důvodu. Psychotopologie je *proutkařské umění* hledat potenciální TAZ.

Uzavírka Revoluce a mapy je, samozřejmě, pouze negativním podhoubím TAZ; O pozitivních inspiracích musíme povědět ještě mnoho. Reakce na něco neposkytne energii potřebnou k "projevení" TAZ. I povstání musí propuknout *pro* něco.

1. Nejprve si připomeňme přírodní antropologii TAZ. Nukleární rodina je základní jednotkou konsensuální společnosti, nikoli TAZ. ("Rodiny!--jak já je nenávidím! ty skrbliky lásky!--Gide) Nukleární rodina, s přidruženou "oidipovskou mizérií," se zdá být neolitickým vynálezem, odezvou na "agrikulturní revoluci" a jí vynucený nedostatek a stejně tak vynucenou hierarchii. Paleolitický model je přirozenější i důkladnější zároveň: *tlupa*. Typická kočovná či polo-kočovná tlupa lovců/sběračů se skládá přibližně z 50 lidí. Uvnitř větších kmenových společenstev je struktura tlupy vyplněna klany uvnitř kmene, nebo bratrstvy jako jsou zasvěcenci či různá tajná společenství, společenství lovců nebo válečníků, společenství stejného pohlavní, "dětské republiky," atd. Pokud je nukleární rodina výtvorem nedostatku (a tvůrcem lakoty), tlupa je plodem nadbytku--a plodí hýřivost. Rodina je *uzavřená*, geneticky, mužovým *vlastnictvím* ženy a dětí, hierarchickou totalitou zemědělské/průmyslové společnosti. Tlupa je *otevřená*--ne pro každého, samozřejmě, ale pro spřízněné skupiny, pro zasvěcené kteří přísahali poutem lásky. Tlupa není částí nadřazené hierarchie, je to jen kus horizontální struktury zvyků, rozvinutého příbuzenství, smluv a svazků, duchovní spřízněnosti, atd. (Společenství amerických Indiánů si určité aspekty této struktury zachovává ještě dnes.)

V naší post-spektakulární společnosti simulace je mnoho převážně neviditelných sil, které pracují na rozkladu nukleární rodiny a návratu tlupy. Rozkládající se struktura práce rezeznívá ofřesy "stability" domácí a rodinné buňky. "Tlupa" dnešního člověka čítá přátele, expartnery a milence, lidi potkávané v práci a na služebních poradách, zájmové skupiny, sítě lidí se zvláštními zálibami, korespondenční síť, atd. Nukleární rodina se stává více a více zjevnou *pastí*, kulturní odpadní jímkou, skrytou neurotickou implozí rozštěpených atomů--a z toho zjevně vyplývá spontánní a převážně nevědomá záchranná strategie znovuobjevování možností tlupy, které jsou archaické i post-industriální zároveň.

2. TAZ jako *slavnost*. Stephen Pearl Andrews jednou připodobnil možnou anarchistickou společnost k *hostině*, při které se celá struktura autority rozpouští v družném veselí a oslavování (viz. Appendix C., večerní oslava). Můžeme se také odvolat na Fouriera a jeho pojetí smyslů jako základů zespolečenštění--"samozřejmost doteku" a "gastrosofie," jeho chvalo zpěvy na opomíjené významy čichu a chuti. Starodávné pojetí výročí a saturálií vychází z intuitivního poznání, že určité okamžiky leží mimo světský čas, mimo měřící tyč státu a historie. Tyto svátky doslova obsazovaly mezery v kalendáři--*vsunuté přestávky*. Okolo středověku byla téměř třetina roku ponechána svátkům. Možná, že bouření se proti reformám kalendáře nemělo tolik co do činění s "jedenácti ztracenými dny" jako s pocitem, že imperiální věda spřádá spiknutí, jehož cílem je uzavřít mezery v kalendáři, v nichž se hromadí svoboda lidu--*coup d'etat*, zmapování roku, uchvácení samotného času, obrácení organického kosmu v hodinový stroj. Smrt slavnosti.

Účastníci každého povstání si všímají jeho slavnostních stránek, třeba i uprostřed ozbrojeného konfliktu, nebezpečí a rizika. Povstání je jako saturálie, které se uvolnily a vytrhly (jinak by musely zmizet) ze vsuvek v kalendáři a teď mají volnost projevit se kdekoli a kdykoli. Osvobozeným od času a místa, stále je jim vlastní čich na dozrálé okamžiky, a záliba v *geniu loci*; psychotopologická věda pak indikuje "silové proudy" a "silové body" (když si vypůjčíme metafory z okultismu) které časoprostorově zaměřují TAZ, nebo přinejmenším pomáhají určit její vztah k nějaké chvíli a místu.

Média nás svádějí, abychom "oslavovali okamžiky svého života" falešným, uniformním zbožím a spektaklem, tím pověstným *fiaskem* pouhých zástupných symbolů. V odpověď na takovouhle obscénnost máme na jedné straně široké spektrum *odmítnutí* (jak zaznamenali situacionisté, John Zerzan, Bob Black, *aj.*)--a na straně druhé rozvoj *kultury slavnosti* zamaskované a utajené před rádobou manažery našeho volného času. "Boj za právo bavit se" není ve skutečnosti vůbec parodií radikálního zápasu, ale jeho novým projevem, odpovídajícím věku, který nám nabízí televizi a telefony jako způsob jak "oslovit a dotknout se" další lidské bytosti, způsob jak "Být u toho!"

Pearl Andrews měl pravdu: slavnostní hostina je již teď "semínkem nové společnosti, které se utváří ve skořápce té staré" (IWW Preamble). "Kmenová setkání" ve stylu šedesátých let, lesní konkláve

eko-sabotérů, idylický Beltain novopohanů, anarchistické konference, rozpustilé kroužky lesních víl... Harlemské nájemnické párty v dvacátých letech, noční kluby, bankety, libertariáské pikniky za starých časů--zjistíme, že tohle všechno byly "osvobozené zóny" všeho druhu, přinejmenším potenciální TAZy. Ať už je otevřená jen pro pár přátel, jako slavnostní večírky, nebo pro tisíce slavicích, jako byl Be-In, slavnost je "otevřená" vždycky, protože není "nařízená"; může být plánována, ale pokud se "*nepřihodí*", je to selhání. Prvek nenucenosti je klíčový.

Podstata slavnosti: tváří v tvář, skupina lidí spojí své úsilí k uskutečnění vzájemných přání, kterými může být dobré jídlo a nálada, tanec, hovor, umění života; možná právě tak i erotická rozkoš, vytvoření společného uměleckého díla, cesta k navození stavu blaženosti--ve zkratce, "unie egoistů" (jak to nazval Stirner) ve své nejjednodušší podobě--nebo jinak, v Kropotkinově termínu, základní biologické úsilí k "vzájemné pomoci." (Také zde můžeme zmínit Bataillovu "ekonomiku nadbytku" a jeho teorii kultury potlachu.)

3. Při utváření skutečnosti TAZ je zásadním prvkem *psychické nomádství* (nebo jak žertem říkáme, "nezakořeněné světoobčanství"). Aspekty tohoto jevu byly probírány Deleuzem a Guattarim v *Nomadology and the War Machine*, Lyotardem v *Driftworks* a různými dalšími autory v "Oázách" zveřejněných nakladatelstvím *Semiotext(e)*. My se budeme držet raději pojmu "psychické nomádství" než "městské nomádství," "nomadologie," "proudění," atd., čímž prostě shrme všechny tato pojetí do jednoho souboru bez pevných hranic, který budeme studovat ve světle problematiky uskutečňování TAZ. "Smrt boha," která určitým způsobem decentralizuje celý "Evropský" projekt, nám otevřela mnohovýhledový, postideologický pohled na svět, který se "nezakořeněně" přesouvá od filosofie ke kmenovým mýtům, od přírodních věd k Taoismu--a poprvé nám tak zprostředkovává zření očima zlatého hmyzu, kdy každá ploška poskytuje obraz docela jiného světa.

Jenže tato vize je vykoupena nutností žít v epoše, kde rychlost a "zbožní fetišismus" stvořily tyranský falešný soulad, který směřuje k rozmazání veškeré kulturní rozmanitosti a individuality, takže "jedno místo je stejně dobré jako každé jiné." Tento paradox tvoří "cikány," psychické cestovatele vedené touhou či zvědavostí, poutníky s mělkými závazky (a zcela bez vazby na "Evropský projekt" který ztratil všechn šarm a životnost), nepřipoutané ve svém hledání pestrosti a dobrodružství k žádnému přesnému času ani místu... Tento popis nesedí jenom na beztřídní umělce a intelektuály, ale také na kočovníky za prací, uprchlíky, "bezdomovce," turisty, kulturu RV a pojízdných obydlí vůbec--též lidi kteří "cestují" na síti, ačkoli přitom neopustí svůj pokoj (nebo, jako Thoreau "nacestují mnoho--v Concordu"); konečně vlastně zahrnuje "každého," nás všechny, kteří žijeme život automobily, dovolenými, televizí, knihami, filmy, telefony, střídáním práce, "životního stylu," náboženství, diet, atd., atd.

Psychické nomádství jako *taktika*, čili to co Deleuze & Guattari metaforicky nazvali "válečný stroj," posouvá tento paradox z pasivní polohy do polohy aktivní, snad i "násilné." Poslední muka "Boha" a jeho křeče na smrtelné posteli už trvají příliš dlouho--například v podobě kapitalismu, fašismu a komunismu--takže pro post-Bakuninská, post-Nietzchiánská komanda či *apache* (doslovně "nepřátele") starého konsensu tu ještě zbývá spousta prostoru ke "kreativní destrukci". Tito kočovníci praktikují *razzii*, jsou to piráti, jsou to víry; mají zároveň potřebu i touhu po TAZ, po táborech černých stanů pod pouštními hvězdami, po interzónách, skrytých opevněných oázách na tajných karavaních trasách, "osvobozených" kouscích džungle a pustiny, zapovězených oblastech, černých trzích a undergroundových bazarech.

Tito kočovníci řídí směry svých cest podle podivných hvězd, mohou to být zářící shluky dat v kyberprostoru, mohou to být halucinace. Polož před sebe mapu území; přes ni umístí mapu politických zájmů; na ni dej mapu Síť, s důrazem na kontrast, zainteresovanou v toku ilegálních dat a podlouném obchodu--a nakonec, přes to všechno, mapu 1:1 zobrazující tvořivou představivost, estetiku, hodnotu. Teď přichází k životu výsledný rastr, rozhybán nečekanými víry a nápory energie, koagulacemi světla, tajnými tunely, plný všemožných překvápek.

Sít' a pavučina

DALŠÍ PRVEK, KTERÝ SE K TAZ VÁŽE, je tak obsáhlý a nejasný, že si zaslouží svou vlastní kapitolu.

Hovořili jsme o *síti* - netu, která může být popsána jako celek všech toků informací a komunikace. Některé tyto toky jsou privilegované a omezené pro všelijakou elitu, což dává síti hierarchickou tvář. Jiné toky jsou dostupné všem--takže síť má i horizontální či nehierarchickou tvář. Vojenská a zpravodajská data jsou vyhrazena důvěrným osobám, stejně jako některé bankovní a peněžní informace a tak podobně. Ale velká část telefonní sítě, pošty, veřejných databází, atd. je přístupná všem a každému. Tudíž *uvnitř sítě* začíná povstávat stínový druh *kontra-sítě*, kterou budeme nazývat *pavučinou* - webem (představte si net jako rybářskou síť a web jsou potom pavučiny vetkané v mezery a díry v síti). Obecně budeme používat pojem *pavučina* k odkazu na alternativní horizontální otevřenou strukturu výměny informací, nehierarchickou síť, a pojem *kontrasít'* vyhradíme k ukázání na podloudné, ilegální a buřičské využití pavučiny, včetně současného datového pirátství a dalších podob parazitování na síti samé. Tyto pojmy však nedefinují nějaké oblasti, spíš naznačují směry. (odlišný současný význam termínů "net" a "web" tu není, zdá se mi, na škodu, i když by bylo možné text "aktualizovat" sloučením pojmů web, pavučina, kontra-net, atd. prostě jako "kontrasít'", pozn. př.)

(Odbočka: předtím než pavučinu nebo kontrasít' zavrhnete kvůli "parazitismu," který přece nemůže být revolucionářskou silou, zamyslete se nad tím, z čeho se vlastně ve věku simulace skládá "produkce". Co je to "produktivní třída"? Možná budete muset připustit, že tyto pojmy ztratily význam. V každém případě jsou odpovědi na takovéto otázky tak složité, že je TAZ prostě všechny ignoruje a jednoduše si vybírá, co lze *použít*. "Kultura je naše příroda"--a my jsme loupežné straky, nebo lovci/sběrači světa komunikačních technologií.)

Musím přiznat, že současné podoby neoficiální pavučiny jsou převážně dost primitivní: distribuční sítě okrajových zínů, sítě BBS serverů, pirátský software, hackování, telefonní phreaking, trocha vlivu je patrná v tisku a rádiích, téměř žádný v dalších velkých médiích--žádné televizní stanice, satelity, optická vlákna, kabely, atd., atd. Nicméně síť sama o sobě představuje vzorek neustále se měnících a vyvíjejících vztahů mezi subjekty ("uživatelí") a objekty ("daty"). Povaha těchto vtaů byla vyčerpávajícím způsobem zkoumána, od McLuhana po Virilia. Zabralo by stránky a stránky "dokázat" co už teď "každý ví." Nechci to znovu rozpitvávat, mě zajímá: co tyto vyvíjející se vztahy mohou udělat pro uskutečnění TAZ?

TAZ má sice dočasné, ale aktuální umístění v čase a prostoru. A samozřejmě že musí mít také umístění v *pavučině*, a toto umístění je jiného druhu, není aktuální ale virtuální, není okamžité, je přímo mžikové. Pavučina nejenže poskytuje TAZ logistickou podporu, také jí pomáhá uvést v život; drsně řečeno, TAZ "existuje" zároveň v informačním prostoru i "skutečném světě". Pavučina dokáže zhustit obrovské množství času, v podobě dat, do mžikového "prostoru." Poznamenali jsme, že TAZ vzhledem ke své dočasnosti nezbytně postrádá výhod svobody, které je umožněna *trvalost* a více nebo méně pevné *dějiště*. Pavučina však poskytuje druh náhrady za trvání a dějiště--*zásobuje* TAZ od okamžiku založení nezměrným množstvím zhuštěného času a prostoru v "zjemnělé" podobě dat.

Vzhledem k současnému stupni vývoje pavučiny, a našemu požadavku na setkání "tváři v tvář" na smyslové úrovni, musíme v první řadě s pavučinou počítat jako s podpurným systémem, schopným přenášet informace z jedné TAZ do druhé, bránit ji, "zneviditelňovat" nebo jí dávat zuby, jak situace může vyžadovat. Může i víc než to: pokud je TAZ táborem kočovníků, pavučina jí pomůže získat své eposy, písně, rodokmeny a legendy kmene; poskytne údaje o tajných karavanních trasách a o stezkách nájezdníků, ze kterých se vyvinou spojnice kmenového hospodářství; už teď *poskytuje* přímo několik skutečných cest, které může kmen následovat, několik skutečných snů které může prožít jako znamení a předzvěsti.

Pavučina není ve své existenci přímo závislá na výpočetní technice. Mluvené slovo, pošta, síť okrajových zínů, "telefonní stromy," a další podobné už stačí na vytvoření informační pavučiny. Klíčová není značka ani úroveň použité techniky, ale otevřenost a horizontálnost struktury. Přesto

už celé to pojetí sítě přímo *volá* po využití počítačů. V představách sci-fi směřuje síť k vystavění kyberprostoru (jako v *Tronu* nebo *Neuromancerovi*) a pseudo-telepatii "virtuální reality". Jako cyberpunkový fanda si nemůžu pomoci, abych nepředpovídal, že "hackování reality" sehraje hlavní roli při tvorbě TAZ. Spolu s Gibsonem a Sterlingem předpokládám, že oficiální síť nikdy nedokáže setřást web nebo kontrasítě--datové pirátství, nepovolené vysílání a svobodný tok informací nemůže nikdy zmrznout. (Ve skutečnosti, tak jak tomu já rozumím, *předvídá* teorie chaosu, že každý univerzální kontrolní systém je nemožný.)

Ale teď nechme stranou čisté spekulace o budoucnosti, protože se musíme postavit tváří k velmi závažné otázce ohledně pavučiny a jí zahrnutých technologií. Nade vše si přejeme vyhnout se *zprostředkování* TAZ, chceme zakusit její existenci *bezprostředně*. Samotná podstata věci je být, jak říkají sůfisté, "prsa na prsa", prostě tváří v tvář. Ale, ALE: samotnou podstatou pavučiny je zprostředkování. Stroje jsou tu našimi velvyslanci--maso je bezvýznamné, leda jako koncovka, *terminál*, se všemi zlověstnými významy tohoto pojmu.

Možná, že pro TAZ nejlépe najdeme prostor, když si zamotáme hlavu dvěma zdánlivě rozporných stanovisky vůči špičkové technologii a jejímu zbožštění, síti: (1) tím co můžeme nazvat neo-paleolitickou post-situationalistickou ultra-zelenou pozicí *pátého stavu*, která se sama utváří jako ludditský argument proti zprostředkování a proti síti; a (2) cyberpunkovými utopisty, futuro-libertariány, hackery reality a jejich spojenci, kteří vidí síť jako krok vpřed ve vývoji, a kteří předpokládají, že všechny možné škodlivé efekty zprostředkování mohou být překonány--přinejmenším, když se nám povede osvobodit prostředky výroby.

TAZ souhlasí s hackery, protože same chce být zrozena--i když jen částečně--skrze síť, tedy třeba i skrze zprostředkování sítě. Ale zároveň souhlasí se zelenými, protože si zachovává silné vědomí sebe jako *těla*, a cítí jen hnus vůči *cybergnosi*, pokusu o překonání těla skrze okamžitost a simulaci. TAZ má sklon nahlížet na dichotomii technologismu/antitechnologismu jako na zavádějící, jako ostatně na většinu dalších dichotomií, ve kterých se zdánlivé rozpory ukazují být klamy, nebo úplnými halucinacemi, způsobenými sémantikou. Tímto tedy říkáme, že TAZ chce žít *v tomto* světě, ne v představě jiného světa, nějakého vizionářského světa zrozeného z falešné jednoty (*at' už* kovu nebo zeleně), který je vždy jen dalším naslibovaným holubem na střeše. (*Alenka* by řekla, "buď zavřený včera, zavři se zítra, ale nezavírej se dnes").

TAZ je utopická v tom smyslu, že předvídá *zintenzivnění* každodenního života, nebo jak by řekli surrealisté, průnik života *zázračnem*. Ale nesmí se stát utopickou v současném smyslu tohoto slova, *nikde*, na místě-nemístě. *TAZ musí být někde*. Leží na průniku mnoha si, jako pohanské silové body na křižovatkách tajemných linií, které jen mistr vidí ve zdánlivě nesouvisících kusech terénu, krajiny, pohybu větru, vody, zvířat. Nyní nejsou všechny tyto linie zakotveny v čase a prostoru. Některé z nich existují pouze na "webu", i když se také mohou protínat se skutečnými okamžiky a místy. Pokud jsou tyto linie "mimořádné", tak proto, že neexistují konvence pro jejich vypočítání. Měly by být studovány spíš z pohledu vědy chaosu než sociologie, statistiky, ekonomiky, atd. Podoba síly která přináší TAZ k životu má něco společného s takzvanými "podivnými atraktanty", které existují, takřkajíc, *mezi* rozměry.

Schopnost uskutečnit se kdekoliv leží v samotné povaze TAZ--zrodí se jedno jestli v jeskyni nebo v kosmickém městě L-5--hlavní je že bude žít, teď, nebo tak brzo jak jen je to možné, v jakkoliv podezřelé či chatrné podobě, samovolně, bez ohledů na ideologie i antiideologie. Využije počítače, protože tu prostě jsou, ale zároveň využije sil, které jsou natolik vzdálené odcizení či simulaci, že jí zaručeně poskytnou jistý *psychický paleolitismus*, prvotní šamanský duch, který nakonec nakazí samu síť (což je, jak já to chápu, skutečný význam cyberpunku). Protože je TAZ zintenzivnění, nadbytek, výstřelek, potlach, život strávený žitím a ne *přežíváním* (které bylo ufnukanou frází osmdesátých let), nemůže být definována jako protechnologická nebo protitechnologická. Odporuje sama sobě jako ten, kdo opovrhne skřítky, protože sama chce žít za každou cenu, klidně na škodu "dokonalosti", nehybnosti hotovéhoho.

V Mandelbrotově setu a jeho vyobrazení pomocí počítačové grafiky vidíme--ve světě fraktálů--mapy, které jsou vsazeny a de fakto skryty v mapách, které jsou skryty v dalších mapách atd. až k hranicím dostupného výpočetního výkonu. *K čemu* je to, tahle mapa, která v určitém smyslu

obsahuje popis fraktálového prostoru 1:1? Co s ní člověk může dělat, kromě obdivování její psychedelické elegance?

Pokud bychom si představili *informační mapu*--kartografické promítnutí sítě v její celistvosti--chtěli bychom do ní zahrnout rysy chaosu, které se již začínají objevovat, například, při výkonu komplexního paralelního výpočtu, v telekomunikacích, převodech elektronických "pěněz," ve virech, gerillovém hackování a tak dál.

Každá z těchto "oblastí" chaosu může být zastoupena topografií podobnými Mandelbrotově setu, tak, že tyto poloostrovy jsou vsazeny či skryty uvnitř mapy--natolik, že se zdají "mizet." Toto "zapisování"--jehož jisté části zmizí, jiné se samy smažou--představuje samotný proces, kterým je už teď síť ohrožena, neúplná ve svém vlastním pohledu, krajně nekontrolovatelná. Jinými slovy, M. set, nebo něco podobného, se může ukázat být užitečný při "vynášení" (ve všech významech tohoto slova) výrůstků kontrastně, při chaotickém procesu, "tvořivém vývoji" v Prigoginově termínu. Když nic jiného, tak M. set poslouží jako *metafora* pro "mapování" rozhraní TAZ se sítí v podobě *zmizení informací*. Každá "katastrofa" na síti je bodem síly pro pavučinu, pro kontrast. Síť bude chaosem poškozena, pavučina na chaosu může vzrůstat.

Jedno zda skrze prosté datové pirátství, nebo mnohem propracovanější rozvoj skutečného sblížení s chaosem, webhacker, kybernetik TAZ, nalezne způsoby jak využít poruchy, havárie a kolapsy v síti (způsoby, jakými dostat informace ven z "entropie"). Jako brikolér, mrchožrout informačních úlomků, pašerák, vyděrač, snad i kyberterorista, TAZ hacker bude pracovat pro vývoj podlouných fraktálních spojů. Tyto spoje, a *neobvyklé* informace které jimi a mezi nimi potečou, zformují "výpustě síly" pro zrození samotné TAZ--jako když někdo ukradne elektřinu monopolům energetiky pro osvětlení opuštěného domu obsazeného squattery.

Čili aby pavučina vytvořila situaci nahrávající TAZ, musí parazitovat na síti--ale tuto strategii můžeme zároveň pojímat jako pokus o krok směrem k vybudování alternativní a autonomní sítě, "svobodné" a déle už ne parazitické, která poslouží jako základna pro "novou společnost utvářející se ve skořápce té staré." Prakticky můžeme uvažovat o TAZ a kontrastu jako o konečných cílech -- teoreticky mohou být nahlíženy jako způsoby zápasu za jinou realitu.

Když ale o tom mluvíme, musíme si připustit jisté pochynosti o počítačích, jisté stále nezodpovězené otázky, a to zvláště o PC.

Příběh počítačových sítí, BBSek a různých jiných pokusech o elektrodemokracii, je především příběhem *naděnců*. Mnoho anarchistů a volnomyšlenkářů chová hlubokou víru v PC jako zbraň k osvobození a sebeosvobození--ale nemohou ukázat žádný skutečný zisk, žádnou hmatatelnou svobodu.

Mám pramály zájem na nějaké hypotetické, vznikající třídě samostatných podnikatelů ve sféře zpracování dat/textů, kteří budou brzy schopni vzít na sebe celý domácí průmysl nebo kancelářskou prudařinu pro všemožné korporace a byrokracie. Navíc není třeba žádného mimosmyslového vnímání k předpovědi, že tato "třída" si vyvine vlastní *podtřídu*--druh lumpen-yuppitariátu: například ženy v domácnosti, které budou zajišťovat svým rodinám "druhý příjem" tím, že změní vlastní domovy v elektronické sweatshopy (vykořisťovatelské podniky, pozn. př.), malé pracovní tyranie, kde "šéfem" bude počítačová síť.

A právě tak mě nezaujal druh informací a služeb nabízených současnými "radikálními" sítěmi. Kdesi--je člověku řečeno--existuje nějaká "informační ekonomika." Možná jo; ale většina informací, se kterými se obchoduje na "alternativních" BBSkách se zdá být složena z tlachání a hračičkaření. Je tohle ekonomika? -nebo jenom kratochvíle pro nadšence? OK, PCčka vytvořila novou "tiskovou revoluci"--OK, okrajové sítě se vyvíjejí--OK, mohu nyní po telefonu konverzovat se šesti lidmi najednou. Ale co se změní v mém běžném životě?

Upřímně, už teď mám spoustu dat k obohacení mého vnímání, které mi nabízí knihy, filmy, TV, divadlo, telefony, U.S. poštovní služba, změněné stavy vědomí, atd. Skutečně potřebuji PC abych získal ještě další data? Nabízíte mi *tajné* informace? Dobrá... snad jsem v pokušení--ale stále chci nějaká *úžasná* tajemství, ne jen neveřejná telefonní čísla nebo triviální materiály policajtů a

politiků. Ze všeho nejvíc bych chtěl z počítače dostat informace odkazující na *skutečné hodnoty*--"hodnotné věci v životě," jak se píše v IWW preambuli. A zde bych měl sám, protože obviňuji hackery a BBSkáře z otravného intelektuálního mlžení, sestoupit z oblačných zámek teorie & kritiky a vysvětlit, co si představuji pod pojmem "skutečné hodnoty."

Řekněme takticky, že osobních důvodů toužím po hodnotném jídle, lepším než mi může nabídnout kapitalismus--neznečištěném jídle stále požeňnaném silnou a přírodní chutí. Abychom si to zkomplikovali, představme si, že jídlo po kterém dychtím je ilegální--stačí syrové mléko, nebo znamenité kubánské ovoce *mamey*, které nesmí být dováženo do U.S., protože jeho semena jsou halucinogenní (nebo aspoň mi tak bylo řečeno). Ale já nejsem zemědělec. Představme si, že jsem dovozce vzácných parfémů a afrodisiak, a aby byla hra ostřejší, předpokládejme, že většina mého nákladu je nelegální. Nebo chci jenom obchodovat se službou na zpracování dat o organické řepě, a odmítnu hlásit transakce IRS (jak je vyžadováno zákonem, věřte nebo ne). Nebo si možná jenom přeju potkat další lidi a uskutečnit s nimi dobrovolný, avšak nezákonný akt vzájemného potěšení (což jsem právě zkoušel, ale všechny BBSky o tvrdém sexu byly zrušeny--a co je to za underground s takovouhle *všiváckou bezpečností*?). Ve zkratce, předpokládejme, že mám plné zuby pouhých informací, duchů ve stroji. Podle vás by měly počítače být už teď docela schopné usnadnit uspokojení mé touhy po jídle, drogách, sexu, daňových únicích. Tak v čem je problém? Proč to tak není?

TAZ se vyskytly, vyskytují a vyskytnou s počítači i bez nich. Ale aby TAZ dosáhla svého plného potenciálu, musí se stát méně věcí samovolného vznícení a více věcí "ostrovů v síti." Síť, nebo spíš kontrast, má v sobě příslib celého pojetí TAZ, takový který by mohl znásobit její potenciál, "kvantový skok" (zvláštní jak toto vyjádření začíná mít význam *velkého* skoku) v komplexnosti a smyslu. TAZ musí nyní existovat ve světě teorií i světě smyslů. Prahová, zároveň prchavá, musí TAZ propojit informace a touhu s cílem naplnit své dobrodružství (své "stávání se"), s cílem naplnit sebe sama k hranicím svého určení, nasytit se svým vlastním vznikáním.

Možná má neopaleolitická škola pravdu, když tvrdí, že všechny formy odcizení a zprostředkování musejí být zničeny nebo opuštěny, předtím než bude možné uskutečnit naše cíle--nebo možná, že skutečná anarchie bude uskutečněna jen v kosmickém prostoru, jak tvrdí někteří futuro-libertariáni. Ale TAZ se moc nestará o to, co by "bylo" nebo co "bude." TAZ má zájem na výsledcích, úspěšných nájezdech na konsensuální realitu, průlomech do mnohem intenzivnějšího a bohatšího života. Pokud je počítač pro tento cíl nepoužitelný, pak bude muset být počítač překonán. Intuice mi ale napovídá, že kontrast již přichází v bytí, dost možná už existuje--ale nemůžu to dokázat. Z velké části jsem teorii TAZ založil právě na této intuici. Samozřejmě, že pavučina obsahuje nepočítačové sítě výměny, tvořené samizdatem, černým trhem, atd.--ale pro plný potenciál nehierarchického informačního síťování je počítač logicky nástroj par excellence. Teď čekám na hackery, zda mi potvrdí že se nemýlím, že má intuice je správná. Kde jsou mé řepy?

"Odešli do Croatanu"

NEMÁME POTŘEBU nějak TAZ vymezovat, nebo vypracovávat dogmata o tom, jak *musí* být vytvořena. Naše zásadní tvrzení je, že byla, bude, a i zrovna teď je někde tvořena. Takže bude mnohem hodnotnější a zajímavější, když se na některé minulé a současné TAZ podíváme, a popřemýšlíme o budoucích formách; připomenutím několika prototypů bychom mohli být schopni odhadnout možný rozsah našeho pojetí, a možná i spatřit záblesk "archetypu." Než bychom se pokoušeli o nějaké encyklopedické zpracování, přijmeme techniku výstřížků, mozaiku záblesků, začínajících docela určitě v šestnáctém a sedmnáctém století s osidlováním Nového světa.

Objevování "nového" světa bylo od počátku chápáno jako *okultistická činnost*. Zdá se, že Mág John Dee, duchovní rádce Alžběty I., vynalezl pojetí "magického imperialismu" a nakazil jím celou jednu generaci. Halkyut a Raleigh spadali pod moc tohoto kouzla, a Raleigh využíval svých kontaktů na "Školu noci"--kliku pokročilých myslitelů, aristokratů a mistrů--k podpoře procesů

zkoumání, kolonizování a mapování. Shakespearova *Bouře* byla propagandistickou hrou nové ideologie, a kolonie Roanoke měl být první ukázkový pokus.

Alchymistický pohled spojoval s Novým světem *materii prima* či *hyle*, "stav přirozenosti," nevinnosti a všemožnosti ("Virgin-ia"), chaos či nevyvinutost, které mistr transmutuje ve "zlato," to jest, v duchovní dokonalost a zároveň v hmotnou hojnost. Zčásti je touto alchymistickou vizí inspirována i současná fascinace nevyvinutým, skrývané sympatie a toužení po jeho beztvare formě, které se soustřeďují zejména na postavu "Indiána": "Člověka" v přirozeném stavu, nezkaženého "ovládáním." Kalibán, divoch, se jako virus zabydlel v samotné podstatě okultního imperialismu; lesní lidé-zvířata jsou od prvního okamžiku zahalení kouzelnou mocí okrajových, opovrhovaných a vyvržených. Kalibán je na jednu stranu ohyzdný, příroda je "strašná divočina"--na druhé straně je vznešený a nespoutaný, a příroda je Ráj. Tento rozštěp v evropském vědomí, předcházející dichotomii romantického/klasicistního, je zakořeněn ve vysoké magii renesance. Vykrytalizoval s objevem Ameriky (Eldoráda, fontány mládí); a usadil se ve skutečných plánech kolonizace.

Na základní škole jsme se učili, že první pokus o osídlení Roanoke selhal; kolonisté zmizeli, a nechali nám jenom záhadný vzkaz "Odešli do Croatanu." Pozdější zprávy o "šedookých Indiánech" byly pomíjeny jako legendy. Učebnice automaticky předpokládají, že bezbranné osadníky zmasakrovali Indiáni. Podle všeho se ale zdá, se osadníci prostě odešli z pobřeží do Velkých chmurných močálů a stali se součástí kmene. A šedoocí indiáni byli reální--*stále tam žijí* a stále se nazývají Croatané.

Takže-sama první kolonie Nového světa vypověděla smlouvu s Prosperem (Dee/Raleigh/Impérium) a přešla ke Kalibánům do divočiny. Rozhodli se poklesnout, stát se "Indiány", "ubírat se k přírodě," zvolili si chaos místo zjevné bídy nevolnictví pod londýnskými plutokraty a intelektuály.

Když se tam, kde dřív býval "Želví ostrov", zjevila Amerika, v její kolektivní mysli zůstal Croatan zakořeněn. Před posouvající se oblastí záboru stále vládł stav přirozenosti (tj. stav bez Státu)--a v povědomí osadníků neustále hlodala volba divočiny, pokušení vzdát se církve, farmaření, gramotnosti, daní--všech těch břemen civilizace--a "odejít do Croatanu" ať už tím nebo oním způsobem. A navíc, když byla v Anglii zrazena Revoluce, nejprve Cromwellem a pak Restaurací, do nového světa (který se měl stát *vězením*, místem *vyhnanství*) uprchly nebo byly vyhnány vlny protestantských radikálů. Antinomisté, Familisté, potulní Quakeři, Levelleři, Diggeri a Ranteři byli uvedeni do tajemného stínu divočiny, vrženi do jejího objetí.

Anna Hutchinsonová a její přátelé byli jen ti nejnámější (tj. původem z vyšších tříd) Antinomisté--kteří měli tu smůlu, že se nechali lapit v politice Bay Colony--ale nepochybně existovalo i mnohem radikálnější křídlo hnutí. Případy, které Hawthorne líčí v "Maypole of Merry Mount" jsou skrzskrz pravdivé. Podle všeho se extremisté rozhodli zřít křesťanství úplně a vrátit se k pohanství. Pokud by uspěli ve sjednocení s indiánskými druhy, výsledkem mohla být antinomisticko/keltsko/algonkínská synkreze náboženství, jakási severoamerická *Santerija* 17. století.

Sektářství se však lépe dařilo pod uvolněnějšími a zkorumpovanějšími vládami v Karibiku, kde soupeřící zájmy evropských velmocí zanechaly mnoho ostrovů opuštěných, ba dokonce nezabraných. Konkrétně Barbados a Jamajka musely být osídleny mnoha extremisty, a věřím, že na bukanýrské "utopii" v Tortuze se podepsal vliv Levellerství a Ranterství. Zde, díky Esquemelinovi, můžeme poprvé studovat úspěšnou proto-TAZ nového světa do jisté hloubky. Vystřihaje se ohavných "výhod" imperialismu, jako je otrokářství, nevolnictví, rasismus a nesnášenlivost, přijali Bukaniři indiánské způsoby, ženili se s karibankami, přijali černé a španěly jako sobě rovné, odmítli jakoukoli národnost, volili si demokraticky kapitány a navrátili se ke "stavu přirozenosti." Vyhlásivše "válku celému světu," vypluli na loupežné výpravy pod vzájemnou dohodou nazvanou "Články", která byla natolik rovnostářská, že každý člen posádky obdržel stejný díl kořisti, a kapitán jen 1/4 nebo 1/2 tohoto dílu navíc. Bičování a tresty vůbec byly zakázány--hádky se řešily volbou, nebo soubojem.

Je prostě špatné představovat si piráty jako obyčejné námořní lupiče nebo dokonce proto-kapitalisty, jak to dělají někteří historici. V podstatě to byli "společenská zbrojníci," ačkoli jejich

opěrnou komunitou nebylo tradiční venkovské společenství, ale "utopie" stvořené takřka ex nihilo na terra incognita, enklávy naprosté svobody obsazující prázdná místa na mapách. Po pádu Tortugy zůstal bukanýrský ideál naživu skrz celý "zlatý věk" pirátství (cca. 1660-1720), a podepsal se například na osídlování Belizy, které bylo započato Bukanáry. Když se pak scéna přesunula na Madagaskar--ostrov stále nezabraný žádnou imperiální mocí a ovládaný jen kupkou domorodých králů (náčelníků) dychtivých po spojení s piráty--dosáhla pirátská utopie své nejvyšší formy.

Defoeovo pojednání o kapitánu Missionovi a založení Libertatie může být podle některých historiků literární podvod, mající podpořit radikální Whigovu teorii--ale byl včleněn do Všeobecných dějin pirátství (*The General History of the Pirates* (1724-28)), které jsou většinou pokládány za pečlivě a pravdivě sepsané. Navíc příběh kapitána Missiona nebyl kritizován ani v době vydání knihy, kdy ještě dost starých madagaskarských pamětníků žilo. Zdá se, že *i oni* jeho verzi přijali, bezpochyby proto, že pirátské enklávy které zažili se v mnohém Libertatii podobaly. I tady byli přijati osvobození otroci, domorodci, a dokonce i tradiční nepřátelé jako Portugalci, jako rovnocenní. (Osvobozování otrokářských lodí bylo hlavním zájmem.) Země patřila všem, volení zástupci se v krátkých obdobích střídali, kořist se dělila; doktrína svobody tu byla prosazována mnohem radikálněji než ve *Zdravém rozumu* (pamflet Thomase Paina, který pomohl odstartovat americký boj za nezávislost, pozn. př.).

Libertatia doufala v setrvání, a Mission zahynul při její obraně. Ale většina pirátských utopií byla zamýšlena jen dočasně; skutečnými "republikami" korzárů byly vlastně jejich lodě, plavící se pod Články. Krátkodobé enklávy neměly většinou vůbec žádné zákony. Poslední klasický příklad, Nassau na Bahamách, osada chatrčí a stanů na pobřeží, zasvěcená vínu, ženám (a pravděpodobně také chlapcům, soudě dle Bridgeovy *Sodomy and Piracy*), zpěvu (piráti nesmírně holdovali hudbě a najímali si dokonce na své plavby kapely) a chatrnému blahobytu, zmizela přes noc, když se v zátoce objevila britská flotila. Černovous a "Kaliko Jack" Rackham se se svou bandou pirátských žen přesunuli do nehostinnějších podmínek na divočejší pobřeží, zatímco ostatní pokojně přijali amnestii a napravili se. Ale bukanýrská tradice přetrvávala, jak na Madagaskaru, kde si pirátské děti se smíšenou krví začaly vydobývat svá vlastní království, tak v Karibiku, kde uprhli otroci spolu se smíšenými komunitami černých, rudých i bílých mohli prospívat v horách a vnitrozemí, známí jako "Marooni". Maroonské komunity na Jamajce si stále uchovávaly míru nezávislosti a mnoho ze starých lidových zvyků, když je v roce 1920 navštívila Zora Neale Hurstonová (viz. *Tell My Horse*). Marooni na Surinamu stále praktikují africké "pohanství."

Také v severní americe se v průběhu 18. století vytvořila řada odloučených "třírasových smíšených komunit." (Tento vědecky znějící termín byl vymyšlen Eugenistickým hnutím, které zpracovalo první vědecké studie o těchto komunitách. Buhužel tady "věda" pouze posloužila jako záminka pro nenávisť k rasovým "bastardům" a k chudině, a "řešením problému" byla obvykle nucená sterilizace.) Jádro se pravidelně skládalo z uprchlých otroků a nevolníků, "zločinců" (tj. velmi chudých), prostitutek (tj. bílých žen které se provdaly za barevné), a z členů různých domorodých kmenů. V některých případech, jako u Seminolů a Čerokézů, vstřebala tradiční kmenová struktura nově příchozí; jindy se zas utvořily nové kmeny. Tak tedy máme Maroony Velkých chmurných močálů, kteří vytrvali po celé 18. a 19. století, přijímali otroky na útěku, sloužili jako zastávka podzemní železnice a také jako náboženské a ideologické centrum pro povstání otroků. Náboženstvím tu bylo Hoo Doo, směska afrických, domorodých a křesťanských prvků, a podle historika H. Leaming-Beye byli stařešinové víry a náčelníci Velkých chmurných Maroonů známí jako "sedmiprstí vznešení zářící."

Ramapaghové ze severního New Jersey (nesprávně známí jako "Bílí jacksoni" (jack-slang. uprchlý otrok, pozn. př.)) představují další podobu tohoto archetypu romantických rodokmenů: propuštění otroci holandských zbabělců, různé kmeny Delawarů a Algonkínů, obvyklé "prostitutky," "Hessenští" (souhrnné označení pro zbloudilé britské žoldáky, odpadlé loyalisty, atd.), a místní tlupy zbojníků jako byli Claudiusovi Smithovci.

Některé skupiny, jako Maurové Delawaru a Ben Ishmaelští, kteří se v polovině 18. století stěhovali z Kentucky do Ohia, se hlásili k Africko-Islámskému původu. Ishmaelští provozovali mnohoženství, nepili alkohol, často žili jako potulní hudebníci, mísili se s Indiány a přejímali jejich

zvyky, a natolik se oddali kočovnictví, že si stavěli příbytky na kolech. Jejich každoroční migrace probíhala příhraničními městy nazvanými Mecca, Medina a podobně. Ti z nich, kteří v 19. století přijali anarchistické ideály, přilákali pozornost eugenicistů a stali se obětmi obzvlášť příšerného pogromu, spásení vyhlazením. Některé z prvních přijatých eugenických zákonů jsou jejich památkou. Jako kmen "zmizeli" ve dvacátých letech, ale je možné že posílili řady "černých islamistů", sekt jako byl i Chrám Maurské vědy. Já sám jsem vyrůstal na legendách o "Kallikacích" z blízkých Borových lad u New Jersey (a samozřejmě na Lovecraftovi, zuřivém rasistovi který byl izolovanými komunitami fascinován). Legendy vešly do lidové paměti díky pomluvám eugenicistů, kteří měli hlavní stan v newyjerseyském Vinelandu, a kteří podnikali obvyklé "nápravy" proti "miscegenaci" a "slabomyslnosti" v Ladech (včetně zveřejnění fotografií Kallikaků, kteří díky křiklavě zřejmému retušování měli vypadat jako zrůdy rasového křížení).

"Izolované komunity"--alespoň ty, které si zachovaly svou identitu ve 20. století--se shodně vzpírají pohlcení mainstreamovou kulturou i černou "subkulturou", kam je s oblibou řadí někteří současní sociologové. V sedmdesátých letech se, inspirováno renesancí domorodých američanů, mnoho skupin--včetně Maurů a Ramapaughů--obrátilo na B.I.A, aby byly uznány jako *Indiánské kmeny*. Měly podporu indiánských aktivistů, ale úřední status jim přiznán nebyl. Pokud by přece jen vyhrály, mohlo to stanovit nebezpečný precedens pro "vyvrhele" všeho druhu, od "bílých Peotlistů" a hippies, po černé nacionalisty, árijce, anarchisty a libertariány--"rezervace" pro každého a kdekoliv! "Evropský projekt" existenci divoča neuznává--zelený chaos je pro imperiální snění o pořádku stále příliš velkou hrozbou.

Maurové i Ramapaughové v zásadě zavrhli "diachronickou" nebo historickou snahu o vysvětlení svého původu, ve prospěch "synchronického" ztotožnění se s Indiány na základě "mýtu" o přisvojení. Jinak řečeno, *prostě se nazvali "Indiány."* Pokud by se každý, kdo si to přeje, stál Indiánem pouhým aktem svévolného přejmenování, představte si jaký by se konal odchod do Croatanu. Ten starý, tajemný stín stále straší ve zbytcích našich lesů (které se mimochodem od časů 18.-19. stol. značně rozrostly na severovýchodě, když rozlehlé plochy zemědělské půdy zarostly křovím. Thoreau na smrtelné posteli snil o návratu "...Indiánů...lesů...": o návratu potlačeného).

Reálné důvody, proč se považovat za Indiány, měli Maurové a Ramapaughové samozřejmě také--konec konců měli i indiánské předky--nicméně pokud budeme pohlížet na jejich sebeoznačení v "mýtických" a zároveň historických okolnostech, naučíme se mnohé věci zásadní pro naše pátrání po TAZ. Mezi kmenovými společenstvími existuje něco, co jistí antropologové nazývají *mannerbunden*: totemická společenství zasvěcená ztotožnění se s "přírodou" v aktu proměny, *stání se totemovým zvířetem* (vlkodlaci, jaguáři šamani, leopardí lidé, kočky-čarodějky, atd.). V souvislostech celé koloniální společnosti (jak poukazuje Taussig v *Shamanism, Colonialism and the Wild Man*) tuto moc proměnění se zdědila původní kultura jako celek--tudíž ta nejmocnější utlačovaná část společnosti tak získává paradoxní sílu, skrze mýty o jejím okultním umění, po které kolonisté touží a zároveň se jí bojí. Samozřejmě že domorodci mají skutečné "okultní" znalosti; ale v reakci na imperiální vnímání domorodé kultury jakožto druhu "duchovní divočiny(-kosti)" si tuto svou úlohu uvědomují více a více. Ano, jsou na okraji, ale *okraj* na sebe bere magickou auru. Před příchodem bílého muže byli prostě lidskými kmeny--teď jsou "strážci přírody," obyvateli "přirozeného stavu." Nakonec jsou tímto "mýtem" svedeni i sami kolonisté. Kdykoliv chce nějaký Američan uniknout nebo se vrátit do přírody, bez výjimky se "stane Indiánem". Massachusettsští radikální demokraté (duchovní potomci radikálních protestantů), kteří zorganizovali Bostonské pítí čaje, a kteří výslovně hlásali, že vláda má být zrušena, se přestrojili za "Mohawky." Takto kolonisté, kteří náhle spatřili jak jsou vůči mateřské zemi přehlíženi, přijali roli přehlížených domorodců, čímž (a v tom smyslu) hledali jak získat jejich okultní moc, jejich mýtický třpyt. Od horalů po chlapecké skauty, sen o "stání se indiánem" teče podél myriád břehů americké historie, kultury a vědomí.

Sexuální představy spojené s "třírasovými" skupinami tuto hypotézu také potvrzují. "Domorodci" jsou samozřejmě vždycky nemorální, ale rasová degeneráti a vyvrhelové, ti musejí být přímo polymorfně perverzní. Bukanýři byli buzeranti, Marooni a horalové zase smíšeného původu, "Jukeové a Kallikaci" se vyžívali ve smilstvech a incestu (což vedlo k poruchám jako jsou prsty

navíc), děti běhaly kolem a veřejně masturbovaly, atd., atd. Navracení se k "přirozenému stavu" tak paradoxně povoluje praktikovat jakýkoli "nepřirozený" akt; alespoň se to tak musí zdát, pokud věříme puritánům a eugenicistům. A protože mnoho lidí v utlačující, moralizující a rasistické společnosti tajně touží právě po těchto nemravnostech, projektují si je do lidí na okraji, a tak se ubezpečují, že sami jsou civilizovaní a nezkažení. A vlastně, některé okrajové komunity opravdu odvrhly konsensuální morálku--piráti určitě!--a bez pochyby některé civilizací nepřijatelné choutky ukájejí. (*Jen si to představte!*) Stát se "divokým" je vždycky erotickým činem, jako obnažení se.

Předtím než opustím záležitost "třírasových poustevníků," rád bych ještě připomenul Nietzscheovo nadšení pro "míšení ras." Zaujat vitalitou a krásou smíšených kultur, nabízel miscegenaci nejen jako řešení problému rasy, ale také jako základ nového lidstva, oproštěného od etnického a národnostního šovinismu--snad to lze brát jako předzvěst "psychického nomádství." Tento Nietzscheův sen se dnes zdá stejně vzdálený, jako se musel zdát jemu. Šovinismus stále suverénně vládne. Smíšené kultury zůstávají na okraji. Ale autonomní zóny Bukanýrů a Maroonů, Ishmaelských a Maurů, Ramapauhů a "Kallikaků" trvají, alespoň v přibězích, jako náznak něčeho, co by Nietzsche nazval "Vůlí k moci jakožto ke zmizení." K tomuto tématu se ještě musíme vrátit.

Hudba jako organizační princip

PROZATÍM SE NICMÉNĚ OBRAŤME k historii klasického anarchismu, jak se jeví v pohledu pojetí TAZ.

Před "uzavřením map" proudivl značný díl antiautoritářské energie do "únikových" komun, jak byly Modern Times, rozličné Phalansterie, a tak dále. Kupodivu, některé z nich nebyly zamýšleny "navěky," ale jen tak dlouho, dokud jejich projekt dával smysl. Podle socialističtí/utopistických měřítek byly tyto experimenty "selháním" a proto o nich víme jen velmi málo.

Když se stal únik za hranice států nemožný, začala v Evropě éra revolučních městských komun. Pařížská Komuna, Lyon a Marseille nepřežily dost dlouho, aby získaly znaky trvalého zřízení, ale divil bych se, kdyby to mělo být jejich smyslem. Z našeho úhlu pohledu je hlavním důvodem fascinace *atmosféra* komuny. V průběhu těchto let a ještě i potom se anarchisté chopili praxe revolučního nomádství, přesouvání se od povstání k povstání, se záměrem udržet v sobě naživu intenzitu atmosféry, kterou zažili během vzpoury. Je skutečností, že jistí anarchisté stirnerovsko/nietzscheovského rázu dospěli k tomu, že viděli tuto činnost jako cíl sám o sobě, způsob *jak neustále držet nějakou autonomní zónu*, interzónu, jaké se otevírají během propuknutí i uprostřed války či revoluce (srov. Pynchonovu "zónu" v románu *Duha přitažlivosti*). Prohlásili, že pokud nějaká socialistická revoluce *uspěje*, oni budou první kdo se proti ní postaví. S požadavkem na naprostou anarchii neměli nikdy důvod se zastavit. V Rusku s radostí vítali v roce 1917 svobodné Sověty: *toto* byl jejich cíl. Ale jakmile bolševici zradili revoluci, individualističtí anarchisté byli první, kdo se vrátil na válečnou stezku. Po Kronstadtův samozřejmě zavrhl "Sovětský svaz" (sám ten termín je výslovný rozpor) *všichni* anarchisté a přesunuli se k hledání nových povstání.

Machnova Ukrajina a anarchistické Španělsko byly zamýšleny aby *vytrvaly*, a přes podmínky neustálé války oba tyto pokusy do jisté míry uspěly: ne tím, že by vydržely "dlouhou dobu," ale tím, že byly úspěšně organizované a nebyť vnější agrese, mohly setrvat. Nicméně ze všech experimentů meziválečného období se soustředím raději na ztřeštěnou Republiku Fiume, která je známa mnohem méně, a *nebyla* zamýšlena aby vytrvala. Gabriele D'Annunzio, dekadentní básník, umělec, hudebník, estét, sukničkář, smělý průkopník letectví, černokněžník, génius a hulvát, vyšel z první světové války jako hrdina s malou armádou "Arditů," kterým velel, stále za zády. Z nedostatku dobrodružství se rozhodl získat jugoslávské město Fiume, a *darovat* jej Itálii. Po nekromantickém obřadu se svojí milenkou na hřbitově v Benátkách vyrazil Fiume dobýt, a uspěl bez jakýchkoli problémů, které by stály za řeč. Leč Itálie jeho velkorysou nabídku odmítla; předseda vlády ho nazval bláznem.

D'Annunzio se ve vzteku rozhodl vyhlásit nezávislost, a zkusit jak dlouho s tím bude mít úspěch. Spolu s jedním ze svých anarchistických přátel napsali Ústavu, která prohlásila *hudbu za ústřední princip Státu*. Námořnictvo (utvořené z dezertérů a členů anarchistických námořnických odborů z Milána) si zvolilo název *Uscochi*, po dávno zmizelých pirátech, kteří kdysi obývali místní příbřežní ostrovy a přepadávali benátské a turecké lodě. Moderní Uscochi uspěli v několika divokých úderech: a tak náhle dalo pár bohatých italských obchodních lodí Republice budoucnost: truhly plné peněz! Umělci, bohémové, dobrodruzi, anarchisté (D'Annunzio si dopisoval s Malatestou), uprchlíci a běženci bez státní příslušnosti, homosexuálové, militarističtí šviháci (uniforma byla černá s pirátskou lebkou & hnáty--později si ji přivlastnili SS), a praštění náboženští reformátoři všeho druhu (včetně buddhistů, teosofů a védantistů) se počali objevovat ve Fiume v celých houfech. Oslava nikdy nekončila. Každé ráno četl D'Annunzio ze svého balkónu básně a manifesty; každý večer byl koncert, pak ohňostroj. A tím končila veškerá činnost vlády. Když za osmnáct měsíců došlo víno a peníze, a *konečně* se ukázala Italská flotila a vypálila pár granátů na městskou radnici, nikdo neměl energii odporovat.

D'Annunzio se později, jako mnoho italských anarchistů, obrátil k fašismu--dokonce sám Mussolini (ex-syndikalista) básníka svedl z cesty. Když si D'Annunzio uvědomil svou chybu, bylo již moc pozdě: byl příliš starý a nemocný. Il Duce ho stejně nechal zabít--svržením z balkónu--a pak ho prohlásil za "mučedníka." Co se týká Fiume, myslím že přestože postrádala *serióznost* Ukrajiny a Barcelony, můžeme se z ní nepochybně o zásadních aspektech našeho hledání naučit více. Svým způsobem to byla poslední pirátská utopie (nebo jediný moderní příklad)--z dalšího pohledu se možná velice přiblížila podobě první moderní TAZ.

Věřím, že když porovnáme Fiume s pařížským povstáním v roce 1968 (a také s městskými bouřemi v Itálii v raných sedmdesátých letech), nebo zrovna tak dobře s protikulturními komunami v Americe a s jejich anarchisticko-nově levicovými vlivy, zaznamenáme jisté shody, jako je:-- důležitost estetické teorie (srov. Situacionisté)--dále, něco co může být nazýváno "pirátskou ekonomikou," žitím "na vysoké noze" z přebytků společenské nadprodukce--třeba i obliba pestrých vojenských uniforem--i pojetí *hudby* jako revoluční společenské změny--a nakonec jimi sdílená atmosféra nestálosti, připravenosti k přesunu, změně podoby, k přesídlení do jiných univerzit, vrcholků hor, ghett, továren, volných domů, opuštěných farem--či dokonce jiných rovin reality. Nikdo se tu nesnažil vyhlásovati zase další revoluční diktaturu, ani ve Fiume, ani v Paříži nebo v Millbrook. Možná se svět změní, možná ne. Prozatím zůstaneme v pohybu a budeme *intenzivně žít*.

Mnichovský Sovět (Nebo "Republika rad") z roku 1919 projevuje mnoho rysů TAZ, přestože--jako u většiny revolucí--jeho stanovené cíle nebyly zrovna "dočasné." Účast Gustava Landauera v roli ministra kultury společně se Silviem Gesellem jako ministrem hospodářství a dalšími antiautoritářskými a krajně svobodomyšlnými socialisty jako byl básník/dramatik Erich Mühsam a Ernst Toller, a také Ret Marut (romanopisec B. Traven), dala Sovětu vzácně anarchistickou příchut'. Landauer, který strávil roky v odloučení během práce na své velkolepé syntéze Nietzscheho, Proudhona, Kropotkina, Stirnera, Mistra Eckhardta, radikálních mystiků a romantických *volk*-filosofů, věděl od počátku, že Sovět je odsouzen k záhubě; doufal jen v tom, že vydrží dost dlouho, aby mohl být *pochopen*. Kurt Eisner, mučednický zakladatel Sovětu, celkem doslovně věřil, že básně a poezie by měly utvářet základ pro revoluci. Plán byl spuštěn se záměrem zasvětit velkou část Bavorska experimentu s anarchosocialistickým hospodářstvím a společenstvím. Landauer vypracoval návrhy na bezplatný vzdělávací systém a lidové divadlo. Podpora Sovětu byla víceméně omezena na nejchudší pracující třídu a bohémské mnichovské sousedství, a na okrajové skupiny jako byl Wandervogel (hnutí neo-romantické mládeže), židovští radikálové (jako Buber), expresionisté, a další. Historici jej tudíž pomíjejí jako "kavárenskou republiku" a zmenšují jeho význam ve srovnání s účastí Marxistů a Spartakovců na poválečné revoluci(ích) v Německu. Vymanévrován komunisty a posléze zavražděn vojáky pod vlivem okultně fašistické Společnosti Thule, si Landauer zaslouží být vzpomínán jako svatý. A přece mají i dnešní anarchisté sklon k jeho nepochopení a k odsouzení za "zaprodání se socialistické vládě." Kdyby tento Sovět vydržel rok, plakali bychom dnes při vzpomínce na jeho krásu--ale ještě než uvadly první květiny jara, *geist* a atmosféra poetična byly rozdraceny, a my jsme zapomeli. Představte si, jaké by to bylo, dýchat

vzduch města, ve kterém ministr kultury právě předpověděl, že školní děti se brzy budou učit nazpaměť díla Walta Whitmana. Ah, mít tak stroj času...

Vůle k moci jakožto ke zmizení

FOUCAULT, BAUDRILLARD, *AJ.* probírali různé podoby "zmizení" ve značné šíři. Zde bych chtěl podotknout, že TAZ je v jistém smyslu *taktikou zmizení*. Když teoretici mluví o zmizení sociální, myslí tím částečně nemožnost "společenské revoluce," a částečně nemožnost "Státu"--propast moci, konec měření sil. V tom případě by anarchistova otázka měla znít: Proč se *obtěžovat* s konfrontací "moci" která ztratila všechny významy a stala se pouhou simulací? Taková konfrontace povede jen k nebezpečným a ohavným křechům násilí ze strany ubožáků, co mají v hlavě nasráno, a kteří zdědili klíče od všech zbrojnic a věznic. (Možná je toto jen hrubé americké nepochopení vznešené a choulostivé franko-germánské teorie. Pokud ano, i tak dobře; kdo říká, že *pochopení* myšlenky je nezbytné k jejímu využití?)

Já tomu rozumím tak, že zmizení se v naší době zdá být velmi logickou volbou, a vůbec ne katastrofou či smrtí pro radikální plány. Narozdíl od nihilistické interpretace morbidních uctíváčů smrti leží můj zájem na této teorii v jejím *vytěžení*, vyzískání užitečné strategie pro stále pokračující "revoluci všedního života": zápasu který nemůže skončit ani s definitivním selháním politické či sociální revoluce, protože nic kromě konce světa nemůže ukončit každodenní život, ani naše usilování o *hodnotné věci* a Zázračno. Znovu připomínám Nietzscheho: pokud by svět *mohl* skončit, logicky by se to už mělo stát; nestalo se, takže *nemůže*. A tak, jak řekl jeden sufista, bez ohledu na to kolik doušků zakázaného vína vypijeme, odnese si tuto vášnivou žízeň na věčnost.

Zerzan a Black si nezávisle všimli jistých "prvků Odmítnutí" (Zerzanův termín) které by mohly být nahlíženy jako určité příznaky radikální kultury zmizení, dílem nevědomé ale právě tak dílem vědomé, a které ovlivňují daleko víc lidí než jakákoli levicová nebo anarchistická *myšlenka*. Gesta těchto prvků míří *proti* institucím, a v tom smyslu jsou "negativní"--ale každé negativní gesto zároveň vnuká "pozitivní" taktiku čím nahradit, ne jen prostě odmítnout, opovrhovanou instituci.

Pro příklad, negativní gesto *proti školství* je "dobrovolná ngramotnost." Protože nesdílím liberární uctívání gramotnosti jako příčiny sociálního zušlechtění, nemůžu se také podílet na vyděšeném vzdychání, které je všude slyšet nad tímto fenoménem: sympatizuji s dětmi, které odmítnou knihy, kvůli nesmyslům v nich obsažených. Ale samozřejmě že tu jsou pozitivní alternativy, které využívají naší energie zmizení. Domácí výuka a řemeslné dovednosti získané během záškoláctví také vyplývají z nepřítomnosti ve školním vězení. Hacking je například forma "vzdělávání" s jistými rysy "neviditelnosti."

Masově rozšířené negativní gesto *proti politice* spočívá v nechození k volbám. "Apatie" (tj. zdravá nuda z otrápaného spektaklu) drží dobrou polovinu národa dál od volebních místností; tohle anarchismus nikdy nedokázal! (A podobně neměl nic společného se selháním nedávného sčítání lidu.) Znovu jsou tu pozitivní paralely: "vytváření sítě" jako alternativy k politice je praktikováno na mnoha úrovních společnosti a nehierarchické organizace si získaly popularitu i mimo anarchistické hnutí, jednoduše proto, že *fungují*. (ACT UP a Earth First! jsou dva příklady. Anonymní alkoholici, kupodivu, také.)

Odmítnutí *práce* může nabýt podoby absentérství, opilosti na pracovišti, sabotáže, a naprosté nedbalosti--ale zároveň může zrodit nové podoby povstání: více samostatného podnikání, účasti na "černé" ekonomice a *lavoro nero*, zneužívání sociálních dávek a další zločinné možnosti, pěstování konopí, atd.--všechny tyto činnosti jsou víceméně "neviditelné" v porovnání s tradičními levicovými konfrontačními taktikami, jako je generální stávka.

Odmítnutí *církve*? No, "negativní gesto" tu pravděpodobně bude... civění na televizi. Ale pozitivní alternativy nabízejí snad všechny myslitelné druhy neautoritářských duchovních forem, od "necírkevního" Křesťanství po novopohanství. "Svobodná náboženství", jak jim rád říkám--malá,

sebezakládající, dílem seriózní i žertovná, kultury ovlivněné takovými příklady jako Diskordianismus a anarcho-Taoismus--jsou zakládána po celé "okrajové" Americe, a poskytují rostoucí "čtrtou cestu" mimo vliv mainstreamových církví, bigotních televizních kazatelů a konzumerismu a zvětralosti New Age. Může být také řečeno, že hlavní odmítnutí pravověrnosti se skládá z vystavění "osobní morálky" v nietzscheovském smyslu: duchovnost "svobodných duchů."

Negativním odmítnutím *domova* je "bezdomevctví," které je obvykle pokládáno za jednu z tváří bídy, nikdo si nepřeje být do nomadologie *nucen*. Ale "bezdomevctví" může být v jistém smyslu i ctností, dobrodružstvím--jak se alespoň zdá při pohledu na velké mezinárodní hnutí squatterů, našich moderních hobos.

Negativním odmítnutím *rodiny* je samozřejmě rozvod, nebo nějaký jiný příznak "selhání." Pozitivní alternativy raší ve zjištění, že život může být šťastnější bez nukleární rodiny, načež rozkvétá tisíc květin--od svobodného rodičovství přes skupinovou svatbu po skupiny se shodnými erotickými zájmy. Zadní voj "Evropského projektu" vede hlavní ústupovou bitvu v ochraně "rodiny"--oidipovská bída leží v samém srdci Ovládnání. Alternativy existují--ale musejí zůstat skryté, zvláště od počátku Války proti sexu v osmdesátých a devadesátých letech.

Jaké může být odmítnutí *umění*? "Negativní gesto" nenajdete ve směšném nihilismu "Stávky umění" nebo zohavení nějaké slavné malby--vidíte jej v téměř univerzálním skelném pohledu nudy, který se vplíží do očí většiny lidí už při zmínce slova "umění." Ale z čeho se může skládat "positivní gesto"? Je možné si představit estetiku, která se *neváže*, která se sama stahuje z historie a z trhu? Nebo má alespoň takové *sklony*? Která se odhodlá nahradit zastoupení *přítomností*? Jak to udělat, abychom cítili přítomnost i v (nebo skrze) zastoupení?

"Lingvistika chaosu" vykresluje přítomnost, která ustavičně mizí organizačním snahým jazykových a významových systémů; nepolapitelná přítomnost, prchavá, *latif* (v sufijské alchymii termín pro "subtilní")--Podivný atraktant všude okolo, jehož memy (memetika - nauka kdesi krásně nazvaná jako "metafora na hraně vědy a poezie", pozn. př.) neustále vzrůstají, chaoticky utváří nové, spontánní řády. Zde máme estetiku země na pomezí chaosu a řádu, okraj, oblast "katastrofy" kde se selhání systému rovná osvícení. (Pozn. pro výklad pojmu "Lingvistika chaosu" shlédni Apendix A., a pak prosím přečti odstavec znovu.)

Zmizení umělce JE "utajení a uskutečnění umění," v termínech situacionistů. Ale odkud že to máme zmizet? A uvidí, uslyší nás ještě někdy někdo? Jdeme do Croatanu--co nás tam čeká? Naše umění se zdá být jen zápisem na rozloučenou v dějinách--"Odešli do Croatanu"--ale kde to je a co tam budeme *dělat*?

Znovu: Nemluvíme tady o doslovném zmizení ze světa a jeho budoucnosti:--žádný únik zpátky časem do paleolitické "původní společnosti volna"--žádná věčná utopie, žádný úkryt v horách, žádný ostrov; rovněž, žádná porevoluční utopie--nejspíš vůbec žádná revoluce!--také, žádný VONU, žádné anarchistické vesmírné stanice--ani nepřijímáme "Baudrillardovské zmizení" do mlčení ironické hyperpřizpůsobivosti. Nemám nic proti nějakému Rimbaudovi, který unikne uměním do jakékoli Etiopie, kterou je schopen najít. Ale nemůžeme vybudovat estetiku, ani estetiku zmizení, na prostém činu *odchodu bez návratu*--Říkáme-li, že nejsme žádná avantgarda, že není žádná avantgarda, je právě toto naším "Odešli do Croatanu"--otázkou se pak stává, jaký bude v Croatanu každodenní život? Zvláště když nemůžeme říci ani, že je ten Croatan v čase (doba kamenná, porevoluční svět) nebo v prostoru, že je to utopie nebo zapomenuté městečko na středozápadě nebo v Etiopii. Kde a kdy je ten svět nezprostředkovaného žití? Pokud *může existovat*, tak *existuje*--ale možná jenom jako druh alternativní reality, kterou jsme se ještě nenaučili vnímat. Kde máme hledat její semena--plevel rašící skrze praskliny v chodnících--z tohoto druhého světa do našeho? Stopy, směrnice pro pátrání? Prst ukazující na měsíc?

Věřím, nebo bych chtěl přinejmenším navrhnout, že jediné řešení "utajení a uskutečnění" umění leží ve vynoření TAZ. Ohradil bych se silně proti kritice, která by říkala, že TAZ sama "není nic víc" než umělecké dílko, i když se může vyznačovat jistým odleskem umění. Já chci spíš naznačit, že TAZ je jediný možný "čas" a "prostor" kde se umění děje jen pro čiré potěšení z tvořivé hry, a tvoří reálný příspěvek silám, které umožňují TAZ získat soudržnost a projev.

Umění se v uměleckém světě stalo zbožím; ale ještě hlouběji leží problém *za-stoupení* samotného, a odmítnutí veškerého *zprostředkování*. Uvnitř TAZ se prostě umění jako zboží stane nemožné; namísto toho bude podmínkou života. Překonat zprostředkování je těžší, ale odstraněním všech bariér mezi umělci a "uživateli" umění bude směřovat k podmínkám, ve kterých (jak to popisuje A.K. Coomaraswamy) "umělec není zvláštním druhem osoby, to každá osoba je zvláštním druhem umělce."

Shrnuto: zmizení není nezbytně "katastrofa"--snad jen v matematickém smyslu "náhlé topologické změny." Všechna *pozitivní gesta* načrtnutá výše se zdají zahrnovat, na rozdíl od tradiční revolucionářské konfrontace, rozličné stupně neviditelnosti. "Nová levice" nikdy sama skutečně nevěřila své existenci, dokud se neviděla ve večerním zpravodajství. Oproti tomu nová autonomie buď infiltruje sama média a rozvrátí "je" zevnitř--nebo nebude "vidět" vůbec. TAZ existuje nejen mimo Ovládání, ale také mimo definici, mimo nazírání a pojmenovávání, tedy už vlastně zotročování, mimo chápání Státu, mimo schopnost Státu *vidět*.

Kryší díry v Babylónu informací

TAZ SE JAKO VĚDOMÁ radikální taktika vyskytne za následujících okolností:

1. Psychologické osvobození. To je, musíme uskutečnit (učinit skutečnými) okamžiky a prostory ve kterých není svoboda jenom možná, ale též *skutečná*. Musíme vědět, co že nás vlastně doopravdy utlačuje, též ve smyslu sebepotlačování a chycení se do pasti fantazie, ve které nás utlačují *představy*. Například PRÁCE je pro většinu z nás mnohem aktuálnějším zdrojem utrpení než legislativní politika. Odcizení pro nás představuje daleko větší ohrožení než nějaké bezzubé zastaralé zmírající ideologie. Duševní závislost na "ideálech"--které se ve skutečnosti ukazují být pouhým promítnutím naší zášti a pocitu viktimizace--naš cíl nikdy nepřiblíží. TAZ není poslem žádné společenské utopie, holuba na střeše za kterého prý máme obětovat život, a naše děti se pak snad nadechnou doušku svobodného vzduchu. TAZ musí být výjevem naší přítomné autonomie, ale může existovat jen za podmínky, že rozpoznáme sami sebe jako svobodné bytosti.

2. *Kontrasit'* musí expandovat. V současnosti vykazují spíše známky abstrakce než skutečnosti. Ziny a BBSky obsahují informace, které jsou sice z části nezbytným zázemím TAZ, ale jen velmi vzácně se vztahují ke konkrétním statkům a službám nezbytným pro autonomní život. Nežijeme v kyberprostoru; snít o tom že ano, znamená onemocnět cybergnosí, falešnou transcendencí těla. TAZ je skutečné místo, a buď v ní jsme nebo ne. Všechny smysly musejí být zapojeny. Web je jakoby nový smysl, takže musí být *přidán* k těm stávajícím--nelze ty ostatní odpojit v jakési strašlivé parodii na mystické vytržení. Bez Webu bude plná realizace celku TAZ nemožná. Ale Web není cílem sám o sobě. Je to zbraň.

3. Státní aparát (Ovládání)--musí (a my se toho musíme chopit) pokračovat v rozplývání a zároveň ve zkamenění, musí pokračovat se svým přítomným kurzu kdy se hysterická přísnost stává více a více jen maskou prázdnoty, propasti moci. Jak moc "mizí", naší vůlí k moci musí být zmizení.

Už jsme se vypořádali s otázkou, zda se nelze na TAZ dívat jako na "pouhé" umělecké dílo. Ale vy se ještě chcete dozvědět, jestli je to něco víc než bídná kryší díra v Babylónu informací, třeba i bludiště tunelů, více a více propojovaných, ale stále zasvěčených jen ekonomice slepé uličky pirátského parazitismu? Odpověděl bych, že radši budu krysou ve zdi než krysou v kleci--ale zároveň tvrdím, že TAZ všechny tyto kategorie přestupuje.

Svět, ve kterém se TAZ povede *zakořenit*, by se mohl podobat světu, který předpověděl "P.M." ve svém fantastickém románu *bolo'bolo*. TAZ je snad "proto-bolo." Ale vzhledem k tomu, že TAZ existuje *ted'*, znamená mnohem víc než světský negativismus protikulturního pryč-z-toho. Připoměli jsme si *slavnostní* aspekt okamžiku, který je neOvládn, a který se drží spontánního sebeovládání, bohužel jen ve zkratce. Plná, skutečná podoba je "zjevení"--vrcholový zážitek na společenské i individuální stupnici.

Osvobození je uskutečněný zápas--v tom tkví podstata Nietzscheho "sebepřekonání." Vodítko pro přítomnost si může vzít vzor také z Nietzscheho putování. Je to předzvěst *driftování*, situacionistického smyslu pro *získávání* a Lyotardovy definice *driftworku*. Můžeme předvídat úplně nový zeměpis, druh poutní mapy na které jsou poutní místa nahrazena vrcholovými zážitky a TAZami: *skutečná* věda psychotopografie, kterou by snad šlo nazvat i jako "geoautonomii" či "anarchomancii."

TAZ zahrnuje druh *zvířeckosti*, růst od krotkosti k divokosti(-čině), "návrat" který je zároveň krokem kupředu. Také vyžaduje "jógu" chaosu, projekt "vyšších" uspořádání (vědomí či prostě života) které se přibližují při "surfování na čele vlny chaosu" z komplexního dynamismu. TAZ je uměním neustále vzrůstajícího života, divokého a jemného--svůdník, ne násilník, pašerák a ne krvelačný pirát, tanečník, ne eschatolog.

Přiznejme si, že jsme zažili oslavy, při kterých bylo v jediné rozzářené noci dosaženo země splněných přání. Máme snad nevěřit, že politika jedné takové noci je méně skutečná a významná než, řekněme, celé vláda USA? A některé z "oslav" které jsme tu zmínili trvaly dva nebo tři roky. Nestojí to snad za představu, za zápas? Zkusme studovat neviditelnost, vytváření pavučiny, psychický nomadismus--a kdo ví, čeho nakonec dosáhneme?

--Jarní rovnodennost, 1990

Apendix A. Lingvistika Chaosu

NE PŘÍMO VĚDA, spíš nápad: některé z problémů lingvistiky mohou být vyřešeny nahlížením na jazyk jako na komplexní dynamický systém nebo "pole chaosu."

Ze všech ohlasů na Saussureovu lingvistiku nás zde obzvlášť zajímají dva: první, "antilingvistika," může být sledována--v moderní době--od Rimbaudova odchodu do Etiopie; k Neitzcheovo "obávám se, že dokud budeme mít gramatiku, nezabili jsme Boha úplně"; dadaistům; Korzybského "mapa není území"; Burroughsovy výstřižky a "průlom do šedého pokoje"; k Zerzanově útok na jazyk vůbec jakožto na zastoupení a zprostředkování.

Druhý, Chomského lingvistika, s vírou v "univerzální gramatiku" a třemi diagramy, představuje (jak věřím) pokus o záchranu jazyka objevením "skrytých neměnností," podobným způsobem jakým se jistí vědci snaží "zachránit" fyziku od "iracionality" kvantové mechaniky. Ač je anarchista, Chomsky zde může být podezírán ze spolčení s nihilisty, a jeho krásná teorie má ve skutečnosti mnohem víc společného s platonismem a sufismem než s anarchismem. Tradiční metafyzika popisuje jazyk jako čiré světlo zářící skrze barevná skla archetypů; Chomsky mluví o "vrozené" gramatice. Slova jsou jako listy, větve jsou věty, rodné jazyky jsou údy, jazykové rodiny kmeny, a kořeny jsou v "nebesích" ...nebo v DNA. Nazývám to "hermetalingvistikou"--hermetickou a metafyzickou. Zdá se mi, že nihilismus (či na počest Burroughse "HeavyMetalingvistika) zavedla jazyk do slepé uličky a hrozí nám ukázat jeho "nemožnost" (veliký čin, ale značně depresivní)--zatímco Chomsky vydává slib a naději na spasení v poslední chvíli, což obojí mohu jen těžko přijmout. Také bych si přál "zachránit" jazyk, ale bez utíkání se k nějakým "strašákům," nebo údajných pravidel Boha, hry v kostky, či Univerza.

Když se vrátím k Saussureovi a jeho posmrtně vydaným poznámkám o anagramech v latinské poezii, najdeme určité narážky na způsob, jímž lze uniknout dynamice znaku/významu. Saussure se střetl s podnětem k jistému druhu "meta"-lingvistiky která se děje *uvnitř* jazyka, spíš než by byla vynucována nějakým kategorickým imperativem "zvenčí". Jakmile si jazyk začne hrát, jako v jím zkoumaných akrostických verších, vypadá to jako by se rozezněl sebezsilující komplexitou. Saussure se snažil anagramy vypočítat, ale čísla mu utíkala (snad jako kdyby v tom byly nějaké nelineární rovnice). Navíc začal nacházet anagramy *všude*, i v latinské próze. Začal se divit, zda nemá halucinace--nebo zda nejsou anagramy přirozeným nevědomým procesem *mluvy*. Nakonec projekt opustil.

Divím se: kdybychom prohnali počítačem dostatek takových dat, byli bychom schopni modelovat jazyk v podmínkách komplexních dynamických systémů? Gramatika pak nemusí být "vrozená," ale vyvstává z chaosu jako samovolně se rozvíjející "vyšší řády," v Prigoginově smyslu "tvořivé evoluce." Gramatika může být myšlena jako "podivné atraktanty," jako skrytý vzorec který anagramy "působí"--tyto vzorce jsou "skutečné" ale "existují" jen ve výrazech podvzorců kterými se projevují. Pokud je *význam* neuchopitelný, snad je to tím, že vědomí samo, a tudíž i jazyk, je *fraktální*.

Shledávám tuto teorii více uspokojivě anarchistickou než anti-lingvistiku či Chomského lingvistiku. Napovídá nám, že jazyk může překonat zastoupení a zprostředkování, ne protože je vrozený, ale *protože je chaos*. Na to poukazují všechny dadaistické experimenty (Feyerabend popsal svoji školu vědecké epistemologie jako "anarchistický dada") s hlasovou poezií, gesty, výstřižky, řečí zvířat, atd.--všechno tohle nemíří ani na odhalení či zničení významů, ale na jejich *vytvoření*. Nihilismus pochmurně ukazuje, že jazyk "svévolně" vytváří významy. Lingvistika chaosu se smíchem souhlasí, ale přidává, že jazyk umí překonat řeč, že jazyk umí vytvořit svobodu mimo sémantickou tyranii zmatení a rozkladu.

Apendix B. Aplikované požitkářství

BONNOTŮV GANG byli vegetariáni a pili jedině vodu. Skončili špatně (ač malebně). Rostlinná strava a voda, v celku skvělé věci--skutečně čistý zen--nesmějí být požívány jako mučednictví, ale jako svátost. Sebezapření jako radikální praxe, popud Levellerů, příchut' skleslosti z konce milénia--tato tendence má v levicovém hnutí prameny v historii, které sdílí i neopuritánský fundamentalismus a moralistická reakce naší dekády. U nové askeze, a je jedno jestli je praktikována anorektickými blázný do zdraví, policajtskými sociology se sevřenými rty, velkoměstskými straight edge nihilisty, fašistickými baptisty co se krmí jen kukuřičným chlebem, socialistickými škodiči, protidrogovými republikány... ve všech případech je motivační síla stejná: zášť. *Zášť*.

Oproti současné pecksniffovské anestezii vystavíme celou galerii praotců, hrdinů kteří vytáhli do boje proti špatnému vímání, ale přesto znali jak se bavit, genofond srdečnosti, vzácnou těžko definovatelnou kategorii, veliké myslitele nejen pravdy, ale přímo *pravdy rozkoše*, vážné ale ne sucharské, které jejich radostná vloha činí nikoli lenivými, ale ráznými, duchaplnými ale ne trýzněnými. Představte si Nietzscheho s dobrým trávením. Ne vlažné epikurejce ani vypasené prostopášníky. Druh duchovního hedonismu, ta pravá cesta rozkoše, vize hodnotného života který je zároveň vznešený a *přístupný*, zakořeněný ve smyslu pro skvostnou nadštedrost skutečnosti.

Šejk Abu Sa'id Khorassanský

Charles Fourier

Brillat-Savarin

Rabelais

Abu Nuwas

Aga Khan III

R. Vaneigem

Oscar Wilde

Omar Khayyam

Sir Richard Burton

Emma Goldman

přidej své vlastní favority

Apendix C. Dodatečné citáty

A nám udělil povolání stále nezaměstnaných
Vždyť konec konců, kdyby chtěl, abychom pracovali,
Nestvořil by toto víno, *toto víno*
Když máš břicho plné tímto vínem, pane, *tímto vínem*
poženeš se, aby ses upsal honbě za ziskem?

--Jalaloddin Rumi, *Diwan-e Shams*

Zde s pecnem chleba pod stromy
láhev vína, kniha veršů--a ty
Vedle mě zpíváš v divočině--
Ta divočina už teď vlastně ráj je.
Ach, má lásko, naplň pohár tisíci
smutky minulé i strachy budoucí--
Zitřek?--vždyť ten už od včerejška dělí
Sedm tisíc let zapomění...
Ach lásko, co když se s osudem spikneme
a tenhle ubohý Plán Věcí vezmeme,
A prostě na kousky roztrháme spolu
Bychom ho Touze Srdce blíže poskládali znovu!

--Omar FitzGerald

(- Básník žijící před tisíci léty v Perzii, Omar Khayyám, byl překládán do angličtiny Edwardem FitzGeraldem, který do básní vložil dílem své vlastní myšlenky, poz. př.)

Dějiny, materialismus, monismus, pozitivismus, všechny možné "ismy" tohoto světa jsou jen staré a rezavé krámy, o které se nestarám a které nepotřebuji. Mým zákonem je život, mým smyslem smrt. Chci žít náruživě, abych mohl svůj život tragicky naplnit.

Čekáš na revoluci? Ta moje už dávno začala! Až budeš připraven (Bože, TO nekonečné čekání) nebudu se zdráhat jít chvíli s tebou. Ale až ty se zastavíš, já budu moci pokračovat v šílené a triumfální cestě vstříc mocnému a sublimnímu dobytí nicoty! Každá společnost, kterou vystavíš, bude mít svá omezení. A mimo tato omezení vždy půjdou svévolní a udatní tuláci, a jejich divoké & panenské myšlenky--ti, kteří nemohou žít bez neustálého plánování nových a strašlivých výbuchů revoluce!

Hlásím se k nim!

A po mě, stejně jako přede mnou, budou další kteří promluví ke svým druhům: "Obraťte se k sobě a ne ke svým bohům a modlám. Najděte co se ve vás skrývá; vyneste to na světlo; projeďte se!"

Protože každý člověk - který při hledání své vnitřní podstaty objeví, co se v něm tajemně skrývá - jest stínem, který zatmívá podobu každé společnosti, jaká jen může pod sluncem být! Všechny společnosti se třesou, když pohrdavá aristokracie tuláků, nepřístupných, jedinečných vládců ideálů a dobyvatelů nicoty, odhodlaně vykročí.

Tedy pojděte, bořitelé model, kupředu!

"Vždyť již i obloha se zlověstně zatměla a ztichla!"

--Renzo Novatore Arcola, January, 1920

PIRÁTOVA ŘEČ

Kapitán Bellamy

Daniel Defoe, píšící pod pseudonymem Kapitán Charles Johnson, sepsal text, který se stal prvním směrodatným historickým dokumentem o pirátech, *Všeobecnou historii loupeží a vražd těch nejnechvalněji proslulých pirátů*. Podle Jolly Roger Patricka Pringleho se pirátům nejlépe verbovalo mezi nezaměstnanými, uprchlými nevolníky a převáženými zločinci. Volné moře bylo jako stvořené pro neustálé srovnávání třídních rozdílů. Defoe líčí, jak pirát známý jako Kapitán Bellamy držel řeč ke kapitánovi ukořistěné obchodnické lodi. Tento kapitán právě odmítl výzvu stát se pirátem.

Mrzí mne, že ti nemůžeme vrátit tvou šalupu, protože považuji za nedůstojné působit někomu škodu, když z toho nemám žádný zisk; zatracená loď, teď jí musíme potopit a přitom bys jí jistě mohl využít. Ale ty jsi patolízalský panák, jako všichni ostatní kdo se podrobí zákonům, které ustanovili boháči jen pro svou ochranu; a ti zbabělí hejsci nemají odvahu ani aby sami bránili to, co svým darebáctvím získali; ale čert je vem všechny: proklínám tu bandu lstivých lotrů, a tebe, který jim sloužíš, jako ťulpase se slepičím mozkiem. Haní nás, ti lumpové, a přitom je tu věru jen ten rozdíl, že oni okrádají chudé pod pláštíkem zákona, zatímco my obíráme bohaté zaštitěni jen svou odvahou. Copak se radši nestaneš jedním z nás, než abys škemral o práci u těch neřádů?

Když kapitán odpověděl, že mu svědomí nedovolí porušit zákony Boží a lidské, pirát Bellamy pokračoval:

Ty d'ábelsky svědomitý ničemo, já jsem svobodný kníže, a mám stejnou autoritu k vyhlášení války celému světu, jako někdo kdo má stovky plachetnic na moři a armádu 100,000 mužů v poli; a mě svědomí říká toto: žádné vybavování se s usmrkanými holobrádky, kteří dovolí nějakým nadřazeným, aby s nimi drhli podlahu.

VEČERNÍ OSLAVA

Nejvyšší podobu lidské společnosti v rámci existujícího společenského řádu je možno vidět v salónu. Při vkusné a vytríbené schůzce aristokratických tříd není místo pro neslušné zasahování legislativy. Individualita každého je plně akceptována. Společenský styk je proto perfektně uvolněný. Konverzace je plynulá, duchaplná a pestrá. Skupinky se utvářejí jen podle přitažlivosti tématu. Neustále se rozpadají a přemísťují v součinnosti s tímto jemným a všeprostupujícím vlivem. Vzájemná úcta proniká všemi třídami, a ta nejdokonalejší harmonie, jaké kdy bylo dosaženo při složitosti lidských vztahů, vítězí v přesně těch podmínkách, kterých by se zákonodárci a státníci zděsili jako naprosté anarchie a zkázy. Pokud tu vůbec jsou pravidla etikety, jsou to spíše návrhy zásad přijímaných a posuzovaných každým pánem a každou dámou jednotlivě, podle individuálního smýšlení.

Je myslitelné, že při veškerém budoucím rozvoji lidstva, doprovázeném nesčetnými prvky dnes nepředstavitelného pokroku, dosáhnou celá společnost i všechny společenské vztahy takového stupně dokonalosti, jakého již je dnes dosaženo v jistých jejích sférách za speciálních podmínek?

Představme si však, že je společenský styk v salónu určován specifickými pravidly. Stanovme čas, po který se může každý gentleman bavit s dámou, podle pevného řádu; precizně stanovme pozice, ve kterých se smí stát nebo sedět; téma, na které se může mluvit, a tón hlasu i přidružená gesta s jakými lze operovat pečlivě vyberme, to vše pod záminkou zabránění zmatku a vzájemným zásahům do osobních privilegií a práv - nestane se pak všechno strašlivě vypočítavé, neuvede to docela jistě společenské styky v nesnesitelné otroctví a beznadějnou zkázu?

--S. Pearl Andrews *The Science of Society*

Přeložil Josef Korous

Poznámka překladatele: toto je volně dostupný a volně šiřitelný český překlad souboru textů Petera Lamborna Wilsona, které byly napsány pod pseudonymem Hakim Bey. Tyto texty jsou obvykle souhrnně publikovány jako TAZ - Temporary Autonomous Zone, ačkoli vlastním tématem Zóny se zabývá jen třetí část, která už u nás vyšla v jiném překladu v nakladatelství Tranzit. Myslím ale, že k pochopení TAZ je dobré znát i Chaos: letáky ontologického anarchismu a Komuniké AOA, ve kterých lze sledovat, jak se Wilson ke konceptu TAZ dostává. Navíc samotná část pojednávající o TAZ je psána značně "korektním" způsobem, a neumožňuje nám udělat si o autorově stylu správný obrázek. Překlad neaspiruje na dokonalost a je možné, že se bude v průběhu času ještě měnit - pokud máte pocit, že jste narazili na špatné znění odborného termínu, citátu, jména či názvu díla, dejte prosím vědět. Byla snaha, aby překlad zněl česky, a klíčové pojmy a názvy kapitol se shodovaly s vydáním v Tranzitu, nicméně zdálo se mi vhodnější ponechat "mezinárodní" zkratku TAZ a některé termíny jako je "Spektákl", a to i tam, kde Bey neodkazuje přímo na situacionistický jazyk, ale mluví prostě o nějakém divadélku - "spektáklu." Control je však překládáno jako Ovládnání, a ne jako Kontrola (šlo by i Moc, Vláda, Autorita...) v souladu s českými překlady W. S. Burroughse, který tento termín často používá.

K "pozn. př.": někdy je jich snad až moc, jindy by jich i moc bylo málo. Nechtěl jsem, aby bylo nezbytné kvůli porozumění textu sedět v knihovně nebo hledat na wiki a googlu, pokud možno s anglickým originálem po ruce. Ale budu jenom rád, když někoho další zájem o témata povede k vlastnímu hledání, a i z toho důvodu nechávám některé často se opakující a tajemně znějící odkazy jako třeba "Orgon" nebo "Chrám Maurské vědy" (Moorish Science Temple) bez vysvětlivek.

Yosef, Plzeň, 13. února 2007

OBSAH

Chaos: letáky ontologického anarchismu	3
Chaos	3
Poetický terorismus	3
Amour Fou (Volná láska)	4
Divoké děti	5
Pohanství	6
Sabotáž umění	7
Asasíni	8
Pyrotechnika	8
Mýty o chaosu	9
Pornografie	11
Zločin	12
Čarování	13
Prohlášení	13
KOMUNIKÉ ASOCIACE PRO ONTOLOGICKOU ANARCHII	15
Komuniké #1	15
I. Hesla & náměty pro pouliční umění i jiné účely	
II. Některé Poeticko-Teroristické nápady..."	
Komuniké #2: Bolo & Chaosův Ašrám při památníku Kallikaků: návrh	16
Komuniké #3: Haymarketská otázka	17
Komuniké #4: Konec světa	18
Komuniké #5: "Intelektuální sadomasochismus je fašismem osmdesátých let - avantgarda žere hovna a líbí se jí to!"	19
Komuniké #6	20
I. Salónní apokalypsa: "Tajné divadlo"	
II. Vražda--válka--hladomor--lačnost	
Komuniké #7: Duševní paleolitismus & rozvitá technologie: Pojednání o situaci	22
Komuniké #8: Teorie Chaosu & kmenová rodina	24
Komuniké #9: Dvojité odsouzení	25
Komuniké #10: Plenární schůze se usnesla na novém obvinění-čistky očekávány	26
Komuniké #11: Speciální prázdninový výnos k otázce jídla: Pryč s LITE!	27
KOMUNIKÉ ASOCIACE PRO ONTOLOGICKOU ANARCHII - pokračování	29
ZVLÁŠTNÍ KOMUNIKÉ O HALLOWEENU: Černá magie jako revoluční akce	29
ZVLÁŠTNÍ KOMUNIKÉ: A.O.A. ohlašuje čistky v hnutí Chaosu	31
POSTANARCHISTICKÁ ANARCHIE	31
ČERNÁ KORUNA & ČERNÁ RŮŽE: Anarcho-Monarchismus & Anarcho-Mysticismus	33
INSTRUKCE PRO KALI JUGU	37
PROTI REPRODUKCI SMRTI	38
VYZVONĚNÍ OBVINĚNÍ SURREALISMU	40
PRO SJEZD VÝSTŘEDNÍCH NÁBOŽENSTVÍ	41
DUTÁ ZEMĚ	43
NIETZSCHE & DERVIŠOVÉ	44
PŘEDSEVZETÍ PRO DEVADESÁTÁ LÉTA: BOJKOT KULTURY POLDŮ!!!	45

Dočasná autonomní zóna	48
Pirátské utopie	48
Čekání na revoluci	49
Psychotopologie každodenního života	50
Síť a pavučina	53
Odešli do Croatanu	56
Hudba jako organizační princip	60
Vůle k moci jakožto ke zmizení	62
Kryší díry v Babylónu informací	64
Apendix A. Lingvistika Chaosu	66
Apendix B. Aplikované požitkářství	67
Apendix C. Dodatečné citáty	67
PIRÁTOVA ŘEČ	68
VEČERNÍ OSLAVA	69
Poznámka překladatele	70